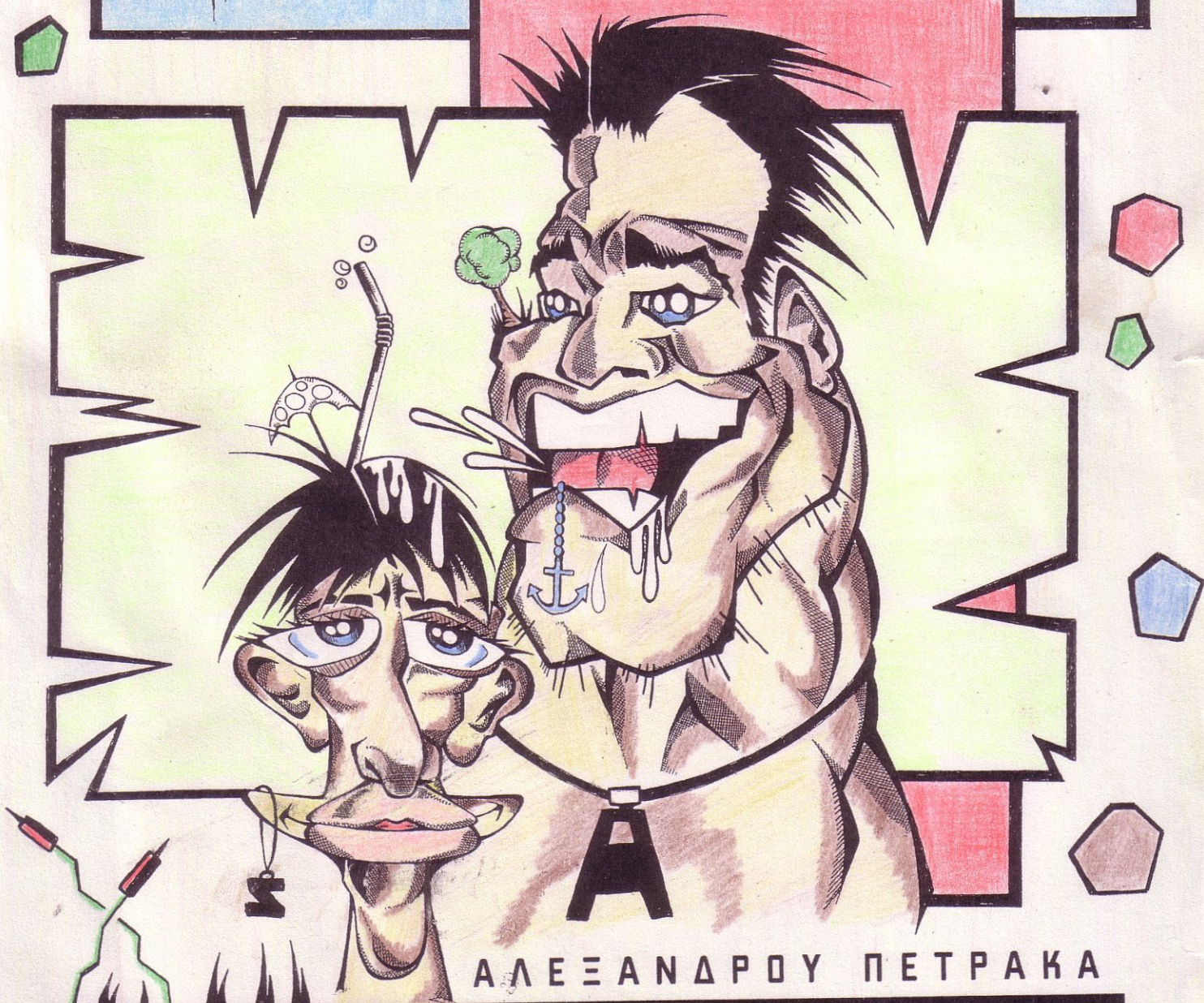


1000069 P.X.



ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΕΤΡΑΚΑ



## Η ΑΡΧΗ

**Β**γήκε ο ήλιος αγουροξυπνημένος στον ουρανό κι έριξε ένα χασμουρητό άνευ προηγουμένου.... Κλάψανε τα μάτια του από την χασμουράκλα, πετάχτηκαν οι ακτίνες του όξω, «τσάφ» κι εγένετο φως παντού! Ξύπνησε η φύση, ξύπνησαν οι σκίουροι, «κρα-κρα» οι καρακάξες έβριζαν τον ήλιο που τις ξύπνησε χαράματα, οι τυφλοπόντικες παραδίπλα έβρισαν τις σαύρες που τους κορόιδευαν: «ξύπνήστε ρε να δείτε το χάραμα.....!!!! Χα χα χα!!! Να ΔΕΙΤΕ το χάραμα!!!!Τύφλιστερς!!!!» , "Ίσα μωρή Σαύρα" απαντούσαν αυτοί προς όλες τις κατευθύνσεις... η άσχημη Τουρίστρια που έκανε μπάνιο στο ποτάμι παραδίπλα, δεν θα καταλάβει ποτέ πως μπήκε στη συζήτηση.

Πιο χαμηλά, στο λιβάδι, άρχιζε μια καινούρια μέρα....Οι πέστροφες ξελεπιάζονταν μέσα στη λιμνούλα , «φύγε μωρή πιο κει και βρωμάς ψαρίλα» έλεγαν η μία στην άλλη,κάτι Κάγκουρες σολωμοί οδηγούσαν ανάποδα, κοιλαράδες βάτραχοι έβγαιναν για πρωινό κατούρημα και ταλαιπωρούνταν γιατί πρωινή Δροσιά και Πατσοκοίλι κάνουν δύσκολο το Τσουτσουνοfind. Το ποτάμι γαργάλαγε τα βούρλα στις όχθες του, «χα χα», έλεγαν εκείνα, «πάντα πλακατζής ο ρίβερ.....!!!!», βούρλα ήταν, τι να περιμένεις.... Από πάνω, οι καρακάξες αμόλησαν μέσα στον εν λόγω ρίβερ κάτι κουτσουλίες σαν νερουλές βιοχλαπάτσες, χαίρονταν για την ανακούφιση σε αντίθεση με το ποτάμι που έβριζε την τύχη του, γιατί με το σχήμα που είχε, έμοιαζε με τεράστιο καζανάκι....

Όλα, λοιπόν, έμοιαζαν φυσιολογικά στην αγουροξυπνημένη εξοχή. Φαινομενικά όμως...Γιατί ανάμεσα στις μουχρίτσες, εκείνο το πρωινό, είχε ανθίσει ένα φυτό που κανένα απ' τα παρευρισκόμενα βέτζεταμπλς δεν είχε ξαναδεί! Γυρνά, έτσι, μια καλαμιά και του λέει:

--«Καλημέρα!!!! Είμαι η Καλαμιά!!!!»  
--«Και είχα μια φαγούρα.....», της απάντησε το alien χόρτο.  
--«Φαγούρα;;; Είστε τσουκνίδα;;;»  
--«Άει παράτα μας, μωρή καλαμίδα.....»  
--«Ω....κάνατε ομοιοκαταληξίαν!!!! Έχετε κλίση ποιητική;»  
--«Για ποιητική δεν ξέρω....πάντως κλίση σαν την δικιά σου που είσαι σαν καμπούρα καμήλας, σίγουρα όχι.....»  
--«Μα....γιατί με προσβάλετε;»  
--«Είναι στην φύση μου.....»  
--«Και πως ονομάζεστε?»  
--«I AM THE ΓΚΡΙΝΙΑΡΟΧΟΡΤΟ!!!!!!»  
--«Και ποια η σχέση σας με την τσουκνίδα?»  
--«Καμία, ρε καλαμάκι του φραπέ, πως σου ήρθε;»  
--«Εεεεε....είπατε για φαγούρα και....»  
--«Όχι μωρή τρύπια!!!! Εγώ δεν προκαλώ φαγούρα....Προκαλώ γκρίνια!!!!!!»  
--«Γιατί;», το ξαναρώτησε η αθώα καλαμιά.....  
--«Έχεις δει ποτέ εσύ, μωρή, κανέναν κάκτο να βάζει ζελέ στα μαλλιά του και να μοιάζει σαν τον φλώρο τον υάκινθο;»  
--«Όχι....δεν είναι στη φύση του!!!»  
--«Ε, μια απ' τα ίδια κι εγώ.....»

Πέρνούσε ο καιρός και σε λίγο είχε πήξει ο τόπος από γκρινιάρόχορτα....Κι εκεί που όλα κυλούσαν ήρεμα κι ωραία πρίν, φυτιλιά μεγάλη έπεσε παντού και πλέον επικρατούσε

πανικός. Πάει μια μέρα μια καρακάξα να ξυστεί σε ένα τέτοιο, ξύστηκε, ξαναξύστηκε και μόλις τελείωσε γυρνά στον ασβό και του λέει:

--«Φύγε ρε κλανιάρη από δίπλα μου και μας βρώμισες!!!!!»

Ο ασβός, που εκείνη την ώρα μασούσε κι αυτός ένα γκρινιάρόχορτο, της απάντησε τσαντισμένος:

--«Ίσα μωρή καρακάξα!!!!!»

--«Ποιον είπες «καρακάξα» ρε;;;;;»

--«Εσένα!!!! Γιατί, δεν είσαι;»

--«Είμαι.....αλλά κι εσύ είσαι βρωμιάρης!!!! Βρωμάν οι αμασχάλες σου!!!!!»

--«Τι είπες μωρή για τις αμασχάλες μου.....;»

--«Άντε ρε μπίχλα.....»

--«Ίσα μωρή παράφωνα.....»

Ο Μπίχλας και η Παράφωνα, αντί να κάνουν Ζημιά σε κανα παρακείμενο ξενυχτάδικο, άρχισαν να πλακώνονται. Έριχνε η καρακάξα κάτι τσιμπιές απ' τις λίγες, αμόλαγ' ο ασβός ό,τι δηλητηριώδες αέριο του είχε μείνει στο άντερο, της μουχρίτσας έγινε....Αφού απόκαμαν και σταμάτησαν να πάρουν μιαν ανάσα, γυρνά ο ασβός και λέει στην καρακάξα:

--«Μωρή, γιατί τσακωνόμαστε; Εμείς είμαστε φίλοι χρόνια τώρα!!»

--«Έλα ντε.....Τι μας έπιασε;»

--«Ξέρω 'γω.....; Πάντως με είπες κλανιάρη!!!»

--«ΕΓΩ;;;;; Νόου, νόου, νόου!!!! Εσένα τον παρφουμαρισμένο, τον ομορφάντρα, που πατάς κακαρέτζα και χαμομήλι γίνεται;;;;; ΠΟΤΕ!!!! Πάντως κι εσύ με είπες παράφωνα.....»

--«ΕΓΩ;;;;; Εσένα την μελιστάλαχτη, που ένα ρέψιμο ρίχνεις και νομίζουμε όλοι ότι κάνεις άριες;;;;; Αν είναι δυνατόν.....»

Αγκαλιάστηκαν, λοιπόν, φιλήθηκαν και φυγαν φιλωμένοι γιατί τα ζώα δεν είναι άνθρωποι να κρατάνε κακίες και την ώρα που πας να πατήσεις μια σκατούλα στο δρόμο να σου λένε:

--«Ω.... κοίτα τι ωραίο που είναι το φεγγάρι σήμερα.....»

Όσο, όμως, εξαπλωνόταν το γκρινιάρόχορτο, το πρόβλημα μεγάλωνε.... Το 'τρωγαν τα πουλιά, το 'καναν κακαρέτζες, «πλούτς» αυτές μέσα στη λίμνη και τον ρίβερ, ψιλοσίμπαραν και τα ψαρικά, όλοι έμπαιναν στο παιχνίδι... Γυρνά μια μέρα, λοιπόν, ο ρίβερ και λέει στα βούρλα:

--«Τι θα γίνει, ρε ψάθες, θα σταματήσετε να γελάτε;»

--«Άντε ρε νερουλιάρη!!! Στο κάτω κάτω, εσύ μας γαργαλάς.....»

--«Ποιον είπατε νερουλιάρη, ρε φυσοκάλαμα;»

--«Εμείς φυσοκάλαμα; Άντε ρε λεκάνη!!!»

--«Λεκάνη....ΕΓΩ;;;;;»

--«Ναι, ρώτα και τους σολωμούς!!!!»

Φώναξε, έτσι, ο ποταμός στους σολωμούς:

--«ΡΕ!!! Με είπατε «Λεκάνη»....;»

--«Σαφώς!! Έτσι που είσαι με τα άσπρα βότσαλα από κάτω! Άλλωστε είναι και η αλήθεια....»

όλο μέσα σου κατουράμε!»

--"Γιατί, ρε σιχάματα?"

--"Γιατί απ' έξω είναι οι κοιλαράδες Βάτραχοι με το Πουλί στο Πόδι... ένας να μην κατουριέται και να έχει καυλίτσες, την πατήσαμε!"

--«Ρε δεν κοιτάτε τα μούτρα σας που πάτε σαν τους μαλάκες κόντρα στο ρεύμα;»

--«Εμείς πάμε κόντρα σε εσένα, ή εσύ κόντρα σε εμάς;»

Δύσκολο το ερώτημα, δεν ήταν και πανέξυπνος ο ρίβερ, κόμπλαρε, αλλά για να μη βγει χαμένος και για να κερδίσει τις εντυπώσεις τους είπε:

--«Ναι, αλλά εσείς είστε κοψοκώληδες!!!! Χα χα χα!!!»

--«Εμείς;», αντέδρασαν οι σολωμοί, «και ποιος το λέει αυτό;»

--«Όλος ο κόσμος!!! Και πρώτοι απ' όλους οι σκίουροι!!!»

Μεσ την τσαντίλα οι σολωμοί, φώναξαν στους σκίουρους:

--«Εμάς είπατε κοψοκώληδες, ρε ξεσκονόπανα;»

Τσαμπουκαλήδες οι σκίουροι, δεν ήθελαν πολύ για καβγά:

--«Εμείς ξεσκονόπανα, ρε ανάρχες της υδάτινης πλεύσης;»

--«Με την ουρά που έχετε, μοιάζετε και με σφουγγαρίστρες!!!! Χα χα χα....»

--«Τι είπατε ρε λεπιάρηδες;;; Ποιος άλλος το πιστεύει αυτό;»

--«Ο σκατζόχοιρος!!! Ρωτήστε τον, ρε φτερά ξεσκονίσματος!!!!»

--«Ο σκατζόχοιρος; Αυτή η κρεμάστρα τσιμπουριών;»

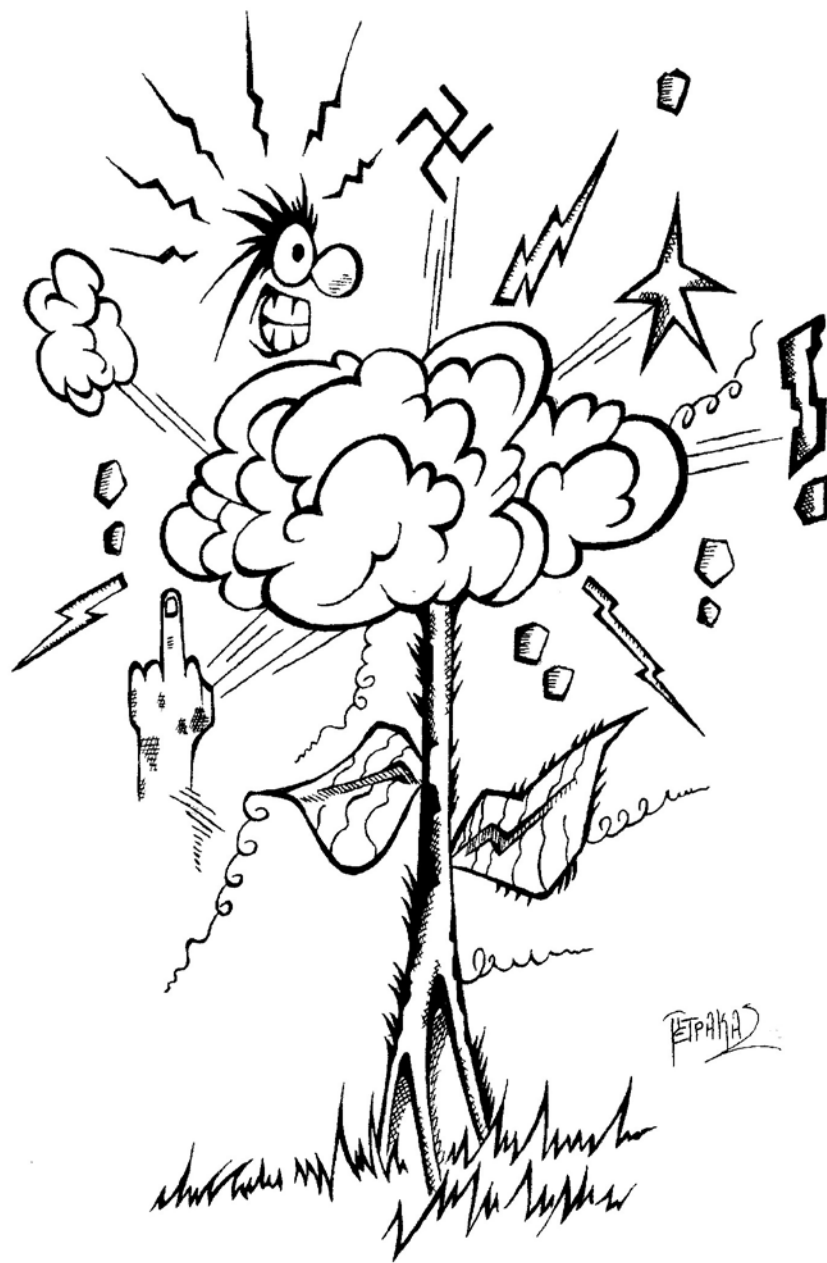
Κάπως έτσι συνεχιζόταν η κατάσταση....Πήγαν οι σκίουροι στον σκατζόχοιρο και τον είπαν «τσιμπούρική κρεμάστρα», πήγε ο σκατζόχοιρος στην πέρδικα και την είπε Johnie Walker , έφυγε η πέρδικα και έβρισε το φίδι «σωλήνα αποχέτευσης», τσαντίστηκε αυτό και με τη σειρά του είπε τον τυφλοπόντικα «ανοιχτομάτη», ο τυφλοπόντικας μεσ την γκαβομάρα του έβριζε

μια κοτρώνα που την πέρασε για σκατό αγελάδας, η αγελάδα από μακριά έλεγε τον τύφλιστερ «κοπρολάγνο», ο οποίος με τη σειρά του μιλώντας στο κανονικό σκατό αυτήν την φορά της απάντησε «μωρή, σκατά πάτησες;;;»...και γενικά γινόταν της κακομοίρας... μαλλιά κουβάρια όλο το λιβάδι....

Χωρίστηκαν τα ζώα, πάνε οι φιλίες, οι συμπάθειες, ένα μάτσο χάλια κατάντησαν....Και μάλιστα χωρίστηκαν και σε δυο στρατόπεδα: τα πτηνά και τα επί της γής!! Τα ψάρια και τα νεροσκούληκα το έπαιζαν Ελβετοί και έμεναν προς το παρόν εκτός μάχης, αλλά ο πόλεμος είχε ήδη ξεκινήσει! Πάντα όταν βλέπετε γύρω σας αμέτοχους, κάτι δεν πάει καλά....

Πετάγεται μια 'μέρα ένας παπαγάλος και λέει στα υπόλοιπα ιπτάμενα:

--«Ρε σεις!!! Είστε να κάνουμε μια πλάκα στους γήινους;»



"The...griniarohorto!!"

Το άκουσε μια σφήκα παραδίπλα, γυρνά και του λέει:

--«Εγώ λέω να κάνουμε πλάκα με 'σένα, που 'σαι σαν φανάρι διασταύρωσης με τόσα χρώματα!!!!»

Ο παπαγάλος, γνωστός παρλαπίπας, δεν ήθελε και πολύ για να τσαμπουκαλευτεί:

--«Τι είπες μωρή, που έβγαλες κεντρί από τις αιμορροΐδες;;; Άντε μωρή δυσκοίλια! Σφίξου να γελάσουμε!»

--«Δυσκοίλια εγώ;;;;; Δεν κοιτάς τα μούτρα σου, ρε, που το ράμφος σου είναι μεγαλύτερο από το πουλί σου; Αλλά σωστά... που να κοιτάξεις τα μούτρα σου....δεν μπορείς!!!! Είναι κρυμμένα πίσω απ' την μυτόνγκα σου!!!!!»

--«Έλα μωρή να σε γαμ...εεεε...να σε ραμφίσω!!!!!»

--«Να με γαμ..... εμένα;;; Ευχαρίστως, αλλά θα φέρω δύο προφυλακτικά! Ένα για το πουλί σου να μην κολλήσω παρλαπιπίαση κι ένα για τη μύτη σου να μην κολλήσω γρίπη!!!! Χα χα χα!!!! Μυτόνγκαααααααα!!!!!»

Μπήκαν στον καυγά και τα υπόλοιπα πετούμενα, άντε να τα σταματήσεις...Όταν καταλάγιασε ο πανικός, γυρνά η κουκουβάγια και λέει:

--«Πάντως δεν ακούσαμε την ιδέα σου με την πλάκα.....»

--"Λέω να φάμε ό,τι αγριοκέρασο βρούμε, να μας πιάσει ευκοίλια και να τους καταχέσουμε το λιβάδι!!!!!"

Τα πτηνά βρήκαν την ιδέα αυτή εξόχως ενδιαφέρουσα:

--"Αυτή η ιδέα είναι πραγματικά ΣΚΑΤΑ!!!! Παιδιά, φάτε τον αγλέορα!!!!!"

Έπεσαν σαν σμήνος τα ιπτάμενα πάνω σε όποια αγριοκερασιά έβρισκαν μπροστά τους, και τους έπιασε ένα κόψιμο από τα λίγα... Μαζεύτηκαν όλα μαζί, με τις κοιλιές τους να γουργουρίζουν, κάτι αέρια να υπερίπτανται....που να κρατήσεις το αγριοκέρασο άπαξ και κηρύξει πόλεμο στο άντερό σου.....Βγήκε η Κουκουβάγια, ο σοφός αρχηγός τους, μπροστά και τους φώναξε:

--"Παιδιά.....σκατα....."

--"Τίγκα είμαστε!!!!", απάντησε το Σμήνος Της Κουράδας....

--Παιδια.....του Κώλου σχέδιο ήταν αυτό....."

--"Όντως!!!!!!", ξαναπάντησε η Σύναξις Των Ζοριζομένων.

--"Παιδιά.....DON'T FORGET THE KAZANAKI!!!!!!!!!!!"

--"ΝΤΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥ....."

Εαμολήθηκαν οι φτερωτές βόμβες βιολογικού πολέμου, έκαναν το σχηματισμό Άλφα, το σχηματισμό Βήτα..... μα δεν ήταν ώρα για σχηματισμούς... ξέχασαν τα σχέδια μάχης και άρχισαν το κουτσούλισμα "Πάρε Να 'χεις"!!!! Από κάτω, χαμός...

Τόσο λίπασμα είχε να δει το λιβάδι από τότε που είχαν περάσει κάτι Γκέι Ταύροι από εκεί, γεμάτοι ορμές και καβαλίνες και τα είχαν κάνει όλα σκατά (κυριολεκτικώς....). Οι επί της γής, ήταν μες την τσαντίλα, βρώμισ' ο τόπος όλος, πετάγεται η Αλεπού- ο Leader των από κάτω- και φώναξε:

--"Μωρή Κουκουβάγια!!!! Άμα σε πετύχω πουθενά, θα σε χέσω!!!!"

Ατυχέστατη η πρόκληση η συγκεκριμένη, διότι η κουκουβάγια από πάνω είχε έτοιμη την απάντηση:

--"Άλλος έχει το όνομα και άλλος έχει την χάρη!!!!!"

Η αλεπού δεν μάσαγε.....:

--"Θα εκδικηθούμε!!!! Κουτσουλιά έδωσες, κακαρέτζα θα λάβεις!!!!"

--"Άντε μωρή με την πρησμένη ουρά!"

--"Εμένα πρησμένη; Πλουμιστή είναι!"

--"Ήταν...!!!! Τώρα είναι Κουτσουλιστή!!!!!"

Και της αμόλησε το τελευταίο απόθεμά της από αγριοκέρασα.... Έφυγε νευριασμένη η αλεπού, με την πρασινοκίτρινη στάμπα στην ουρά και συγκάλεσε πολεμικό συμβούλιο των Από Κάτω. Πετάγεται, λοιπόν, πάνω ο Λαγός και της λέει:

--"Μωρή! Μας έχουνε χεσμένους!!!!!"

--"Ε...σ' εσένα δεν φαίνεται και πολύ η διαφορά....."

--"Με λες βρωμιάρη, μωρή γούνα χωρίς χαρτάκι του Χουντάλα;;"

--"Άντε ρε χλεχλέ, που τ' αυτιά σου είναι σαν του Γαιδάρου!!!!!"

--"Εγώ αυτιάγκουρας;;; Ίσα μωρή να πλύνεις κανα πιάτο!"

Πετάχτηκε εκείνη τη στιγμή επάνω ένα βάτο που κόφιζε ελαφρώς και την έπεσε στο Λαγό:

--"Τι είπες ρε για το Βάτο;; Δεν κοιτάς τα μούτρα σου που είσαι σαν σκεπάρνι με τρίχες;;;"

--"Εγώ σνα σκεπάρνι;;; Ποιος σου το είπε αυτό;?"

--"Όλοι το λένε!!!! Και πρώτ' απ' όλα, το σκουλήκι!!!"

Το άκουσε το σκουλήκι, άλλος τσαντίλας του κερατά από εκεί, αλλά μαζί με την τσαντίλα είχε και δέκα βαθμούς μυωπία... γύρισε λοιπόν στον σκατζόχοιρο και του είπε:

- "Τί είπες μωρή αγκαθωτή περικοκλάδα;"
- "Εγώ; Άντε ρε μονωτική ταινία!"

- "Αυτό το λες εσύ ρε συρματομπλεγμα!"
- "Όχι, η κατσίκα μου το 'πε!"

Πετάχτηκε επάνω μέσα στα νεύρα η κατσίκα και υπεραμύνθηκε του επιχειρήματός της:

- "Αφού έτσι είναι ! Άμα τεντωθεί είναι σαν σφεντόνα!"

Το σκουλήκι τα είχε πάρει στο κρανίο, γυρνά στην κατσίκα και της λέει:

- "Σοβάρά; Δεν κοιτάς τα μούτρα σου που έχεις και μούσι;"
- "Εγώ; Άντε ρε λαστέξ!!!"
- "Αμάν, με είπε λαστέξ! Άντε να κάνεις καμμιά κακαρέτζα μωρή βυζαρού!"

Μέσα σε αυτό το πνεύμα ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας πλακώθηκαν οι γήινοι στο ξύλο, της ανωμαλίας έγινε!

Κάποια στιγμή που κουρστήκαν, πετάχτηκε απάνω η αλεπού και είπε:

- "Μέσα σε αυτό το υγιές κλίμα, δρώτομαι της ευκαιρίας για να δηλώσω..."
- "Μίλα μωρή κανονικά!", πετάχτηκε ο χαμαιλέοντας.

Η αλεπού έγραψε στα παλιά της τα παπούτσια τον Μπαμπινιώτη :

- "Ρε σεις μας χέσανε! Πρέπει να εκδικηθούμε!"

--"Ναι!!!!!"

--"Όχι!!!!", πετάχτηκ' η κατσίκα....

--"Γιατί, μωρή;", της είπε η αλεπού.

--"Ξέρω 'γω....; Μάσαγα ένα γκρινιάροχορτο και μου 'ρθε...."

--"Άντε μωρή παραπέρα με τις γκρινιαιοκακαρέτζες σου και μας σκυλοβρώμισες....Όπως έλεγα, λοιπόν, πρέπει να εκδικηθούμε και ιδού το σχέδιο: Θα βάλουμε κρυφά όλες τις βρωμούσες γύρω γύρω στις φωλιές τους, μετά θα ουρλιάξουμε δυνατά, θα τρομάξουν, θα τις πατήσουν και θα βρωμοκοπήσει ο τόπος όλος!!!! Είστε;"

--"ΕΙΜΣΤΕ!!!!!"

Στις μόνες που δεν άρεσε το σχέδιο, ήταν οι βρωμούσες:

--"Δηλαδή μας λέτε οτι βρωμάμε, δεσποινις αλεπού;"

--"Σαφώς!!! Άμα δεν βρωμούσατε, δεν θα σας έλεγα "Βρωμούσες", αλλά "Christian



Dior"!!!!

--"Δεν φταίμε εμείς! Ο ασβός φταίει, που έρχεται και χτενίζεται πάνω απ' τις φωλιές μας!!!!"

Ο ασβός είχε πρόβλημα που τον λέγανε βρωμομάσχαλο.....:

--"Εννοείτε πως βρωμάω, ρε κατσαρίδες από αποτυχημένο γενετικό πείραμα;;;"

**Π**έσαν οι πρώτες φάπες, μπήκαν και όλοι οι άλλοι στον καυγά και τον τζερτζελέ και εφάρμοσαν επι του πρακτέου την ειρήνη και τη φιλία ανάμεσα στους απανταχού λαούς.... Παγκοσμιοποίηση και μαλακίες... Πάντως την απόφασή τους την είχαν πάρει και σιγά αλλά σταθερά το σκατοσχέδιό τους προχωρούσε. Ένα βράδυ, λοιπόν, όλες οι βρωμούσες ήταν στις θέσεις τους γύρω γύρω απ' τις φωλιές των πουλιών. Κρύφτηκαν τα επί της γής σε κάτι θάμνους και περίμεναν το σύνθημα της αλεπούς. Όπως όμως περίμεναν, πετάγεται ένας σκίουρος και λέει στον σκατζόχοιρο που κρυβόταν στον ίδιο θάμνο:

--"Τι τινάζεσαι, ρε και παραλίγο να μου βγάλεις το μάτι; Τίκ έχεις;"

--"Χασμουρήθηκα, ρε μπασμένε!!!"

--"Μπασμένος ΕΓΩ; Μπασμένος είναι ο κάστορας!!!"

Τους άκουσε από δίπλα ο κάστορας κι άρχισε να κάνει το "Black and Decker" στο κεφάλι του ασβού, τσαντίστηκε αυτός κι έκλασε το φίδι στη μάπα, τα πήρε το σνέικ και 'κανε κεφαλοκλείδωμα στην κατσίκια, ξανά τα ίδια... χαμός έγινε, έστω και χωρίς σύνθημα..... Απ' τις φωνές, όμως, και το νταβαντούρι, ξύπνησαν τα πουλιά πανικόβλητα, "όχι ρε γαμώτο, πάλι η καρακάξα έχει κρεατάκια και ροχαλίζει...." σκέφτηκαν και μες τον πανικό τους βγήκαν απ' τις φωλιές τους και άρχισαν να πατάνε τις βρωμούσες!!!!

Βρώμα και δυσωδία παντού, άρχισαν οι βήχες, οι λιποθυμίες, οι βρωμούσες απολογούνταν "δεν φταίμε εμείς ρε παιδιά, οι τρίχες του ασβού είναι που βρωμάνε.....", άντε να βρείς άκρη... Υπόνομο το έκαναν το λιβάδι, κουτσουλίες από δω.... βρωμούσες από εκεί, η Κόπρος του Λιβαδεία.....

Έτσι συνεχιζόταν η κατάσταση, τσακώνονταν πρώτα οι παρατάξεις μεταξύ τους κι έπειτα πήγαιναν και τσακώνονταν με τους αντίπαλους. Έβριζαν οι μεν τους δε "βρωμιάρηδες", όλοι δίκιο είχαν αλλά το σκατό άμα το παραδεχτείς, παυεις να έχεις επιχείρημα για φαγωμάρα... Διοότι η γκρίνια είναι σαν ορμόνη σεξουαλικότητας. Δώς της λίγο αέρα και μετά άντε να ξεμπερδέψεις που σε τραβάει απ' τη μύτη, άνωθεν ή κάτωθεν, ουδεμία σημασία έχει....

Ο καιρός περνούσε και η κατάσταση είχε φτάσει στο απροχώρητο. Έβλεπε η κουκουβάγια που -εκτός από υπερβλεφαρίτιδα- έχει και τη σοφία του κερατά, το λιβάδι να μαραζώνει απ' τις έχθρες και μαύριζε η καρδιά της.

Έτσι μια μέρα, κάλεσε όλα τα ζώα στο μεγάλο ξεφωτό όπου γίνονταν τα meetings και υπό μορφή εκχειρίδας άρχισε να βγάζει λόγο:

--"Ρε ζώα!!!! Τα έχετε κάνει σκατά!!!! Εγώ που είμαι και σοφή έχω υποχρέωση να σας προστατέψω, έστω κι απ' τον εαυτό σας!!!!"

Η αγριογαλοπούλα ήταν μέγας χαβαλές:

--"Εσύ δεν θες να μας προστατέψεις! Κολλήριο θές!!!! Χα χα χαχαχα....."  
--"Ζώα!!!!", δεν μάσησε η κουκουβάγια, κοντεύουμε να γίνουμε άνθρωποι!!!!!"

Από κάτω πλάκωσε βουβαμάρα....Άλλο πράγμα είναι να λες τον ασβό κλανιάρη και άλλο να τον λές άνθρωπο....Εκεί θα σε κλασει κανονικά....

--"Τι εννοείς ρε κουκουβάγια "άνθρωποι".....;"  
--"Καθήστε και θα σας πώ μια ιστορία να καταλάβετε....."

Κάθησαν όλοι κάτω, πήραν τα ποπ-κόρν τους, τα αναψυκτικά τους, έριξαν και κάτι χουφτωματάκια στα γρήγορα και επικέντρωσαν την προσοχή τους στα λόγια της κουκουβάγιας:

--"Οι άνθρωποι δεν ήταν πάντοτε μαλάκες....Κάποτε ήταν έξυπνοι και δημιουργικοί σαν κι εμάς....Βέβαια, πάει πολύς καιρός από τότε....Ακούστε πως ήταν όλα στην αρχή....."

Κι έτσι η κουκουβάγια τους πήγε με την ιστορία της πολλά χρόνια πίσω στην ιστορία του ανθρώπου, τότε που οι δεινόσαυροι ήταν φαινόμενο καθημερινό κι όχι λόγος για να κόψεις εισιτήριο στο μουσείο Γουλανδρή.....



Κουκουβάγια...Σοφή  
-Leader-Δυσκοίλια..!

**THE MAIN THING...!**

Τρεχαν γρήγορα οι δυο προϊστορικοί δίπλα στο ποτάμι, πλατσούριζαν τα πόδια τους ανάμεσα στα βούρλα, κάρφωναν με τα νύχια τους κάτι ανέμελες νεροφίδες "πεντικιούρ, ρε Μαλάκες, πεντικιούρ...!!!" τους φώναζαν αυτές, δεν σταματούσαν αυτοί το τρέξιμό τους. Όχι, δεν τους κυνηγούσε κανείς... Απλά είχαν φάει κάτι κιλά προϊστορικά αγριοκέρασα και τους είχε πάει το τσιρλατσιόν ντουγγού... Έψαχναν , λοιπόν, έναν βράχο στις όχθες του ποταμού που να μοιάζει με λεκάνη, γιατί μπορεί να ήταν Νεότερνταλ, αλλά το χέσιμο ίδιο είναι ανά τους αιώνες. Με τα πολλά, βρήκαν τον ανάλογο βράχο κι έριξαν μια προϊστορική μόλυνση στα νερά του ποταμού, η τέλεια απόλαυση, αν είχαν ανακαλυφθεί και τα τσιγάρα, σίγουρα θα έκαναν και απο ένα. Είχαν φτάσει ,όμως, πολύ κοντά στη βουνοπλαγιά που χώριζε τη γνωστή σε αυτούς χώρα από Το-Μέρος-Όπου-Πήγαζε-Το-Ποτάμι. Γυρνά, λοιπόν, ο Αζρουν και λέει στο Ζούφρν:

--"Ρε Ζούφρν, από που έρχεται το νερό?"

--"Πέρα από το Βράχο..."

--"Και εγώ σου λέω πως κάπου εδώ έρχονται και κατουράνε τα Μαμούθ! Αλλιώς, πως περνά το νερό το Βράχο?"

--"Μα...Αζρουν φίλε μου...είσαι ηλίθιος? Δηλαδή τόσο καιρό κάνεις μπάνιο στα Μαμούθουρα?"

--"Ε...και? Προχθές αλλοίφθηκα και με σκατούλα Τερατόσαυρου, στα Μαμούθ θα κολλήσουμε?"

--"Ναι, αλλά η Τερατοσαυροσκατούλα είναι καλλυντική! Κάνει ωραίο μαύρισμα! Ενώ τα κάτουρα είναι σιχαμένα!"

--"Αφού εσύ προχθές ήπιες ούρα Καπρόσαυρου μέσα από τη λακούβα ενός βράχου! Δεν είναι σιχαμένο αυτό?"

--"Αυτό είναι άλλο! Ήμουν κρυωμένος και ήθελα χαμομήλι! Είδα, λοιπόν, τον Καπρόσαυρο να τα κατουράει ζεστά ζεστά αφού είχε φάει 1 στρέμμα χαμομήλια και είπα να γλιτώσω και το βράσιμο!"

--"Καλά, Ζούφρν φίλε μου...αλλά εμένα η απόρία μου έμεινε...από που έρχεται το νερό, αν δεν είναι Μαμούθτσια?"

--"Και δεν πάμε να δούμε?"

Άρχισε να νυχτώνει, αλλά οι πρί-χιστόρικς δε μάσαγαν, ήξεραν να φυλάγονται και τη νύχτα. Άναψαν, έτσι, κάτι κούτσουρα με ρετσίνι για να βλέπουν και μπήκαν στο στενό πέρασμα ανάμεσα στους βράχους απ'όπου ερχόταν το Ποτάμι.Περπατούσαν ώρα πολλή, κουράστηκαν ,τους ενοχλούσε και το Κεράσι-Leftover στο στομάχι, αλλά δεν σταμάτησαν μέχρι που ,όταν ξημέρωσε,είδαν κάπου ανάμεσα στους βράχους και τα σκοτάδια μια ακτίνα φωτός. Όλο χαρά ο Ζούφρν, είπε στον Αζρουν:

--"Φίλε μου, Η ΕΞΟΔΟΣ!!!"

--"Πούν' τη ρε να την Κοπανήσω??"

--"Μα...τι λες φίλε μου...?"

--"ΘΑ ΤΗΝ ΚΟΠΑΝΗΣΩ, ΘΑ ΤΗΝ ΞΕΚΟΙΛΙΑΣΩ, ΕΙΜΑΙ ΚΤΗΝΟΣ ΕΓΩ!!!"

--"Μα...ποιά θα ξεκοιλιάσεις..?"

--"Την Έξοδο!!! Κοτζάμ Λογίδριο Αυτοθυνασμού σκάρωσα!!!"

--"Μα...δεν γίνεται να δείρεις την Έξοδο...Δεν είναι Σαύρα..."

--"Και τι είναι...?"

--"ΕΧΙΤ!!!"

--"Α...τώρα που το είπες Γαλλικά, κατάλαβα!!!"



Πλήσιασαν, λοιπόν, στη σχισμάδα του βράχου απ' όπου έμπαινε το φώς, αλλά διαπίστωσαν πως ήταν πολύ μικρή για να περάσουν. Όπως σκέφτονταν πως να ανοίξουν το δρόμο, πετάχτηκ' επάνω ο Αζρούν, θηριώδης κι αποφασισμένος, κοπάνησε 4-5 φορές το στήθος του, (τις 2 πρώτες για μαγκιά και τις υπόλοιπες επειδή τον είχε τρυπήσει ένα κουνούπι Black and Decker) και φώναξε:

--"Θα τον Ε Σπάσω!!"

Αστραπιαία ο προϊστορικός Κόναν, άρπαξε τον πέτρινο πέλεκυ του κι άρχισε να κοπανάει μανιωδώς το βράχο! Κοπάνημα στο κοπάνημα, όμως, ήταν και σκληρός ο βράχος, έσπασε η ξύλινη λαβή του τσεκουριού του. Λαχανιασμένος μα και ενθουσιασμένος ο Αζρούν, φώναξε στο Ζούφρν:

--"Είδες..? Το ΕΣΠΑΣΑ!!" Είμαι Κτήνος, είμαι Τεράστιος, είμαι Σούπερ-Δυνατός!!!"

--"Ε...και τι κατάφερες...?"

Τα έπαιξε ο Αζρούν από τον Κυνισμό του φίλου του:

--"Μα...είναι Κατόρθωμα...είναι Άθλος..!! Έσπασα το τσεκούρι μου, δε μπορεί να μη μετράει κάπου αυτό...!!!"

--"Ναι...αλλά ο βράχος δεν άνοιξε..."

--"Και τώρα τι να κάνουμε...?"

Το μυαλό του Ζούφρν, σε αντίθεση με το σώμα του ,ήταν απίστευτα δυνατό...Σκέφτηκε, ζορίστηκε, κατέβασε καμιά 10αρια ιδέες και φώναξε:

--"Λέω να ανακαλύψουμε το Μοχλό! Δωσ μου το κοντάρι σου Αζρούν!"

--"Μα...ο Αζρούν είναι Straight!"

--"Όχι αυτό ηλίθιε, το ξύλο με τη μυτερή πέτρα στην άκρη!"

Έξυπνος ήταν ο Ζούφρν, έβαλε το κοντάρι κάτω από το βράχο, έσπρωξαν, ιδρώσαν, άφησαν και τα τελευταία αέρια από τον Κερασένιο Βακτηριδιακό πόλεμο που μαινόταν στα στομάχι ατους, αλλά τα κατάφεραν κι ο βράχος που τους εμπόδιζε κύλησε μακριά.

--"Είδες Αζρούν...? Ο Μοχλός δουλεύει...!!!"

--"Μα...δε σπάσαμε, ούτε κοπανήσαμε τίποτα...δεν έχει πλάκα έτσι..."

Από το άνοιγμα που άφησε ο βράχος, έβλεπαν μπροστά τους έναν ολοκαίνουργιο κόσμο, ένα λιβάδι τεράστιο που περιστοιχιζόταν από βουνά και οι δυο φίλοι έκαναν ήδη τα πρώτα τους βήματα μέσα σε αυτόν. Δεκατέσσερις ημέρες προχωρούσαν δίχως να τους συμβεί κάτι παράξενο. Ένα βράδυ όμως, όπως κοιμόντουσαν, πετάχτηκε επάνω ο Ζούφρν:

--"Αζρούν, ένα Θηρίο βρυχάται..."

--"Όχι Ζούφρν...απλα μου ξέφυγε μια ψιλοκλανίτσα..."



--"Μα, σου λέω Βρυχάται και μας κοιτάζει..."  
--"Είναι που έχω και στον Κώλο μάτια, ο Υποψιασμένος, ο Αξάφνιαστος ο Αζρούν!!!"  
--"Ρε σου λέω σήκω!!!!"

Πετάχτηκ' απάνω ο Αζρούν και κοιτώντας στα δεξιά του είδε το Θηρίο, ένα πλάσμα σαν υπερμεγέθης Τίγρη με τους δυο επάνω κυνόδοντες να πετάγονται πολύ έξω από το στόμα του. Τα ξαναπήρε ο Αζρούν κι άρχισε να φωνάζει:

--"Ο Αζρούν δε φοβάται το Θηρίο!! Ο Αζρούν είναι Κτήνος!! Ο Αζρούν έχει και ρόπαλο!!! Το Θηρίο να πάρει τους κυνόδοντές του και να τους βάλει εκεί που ξέρει!!! Ο Αζρούν έχει ψιλόχεσται από το φόβο του, γι' αυτό και ο Αζρούν φωνάζει ολοένα και πιο δυνατά!!!"  
--"Μα...γιατί λες συνέχεια το όνομά σου Αζρούν...?"  
--"Δεν ξέρω Ζούφρν....Ίσως για να γεμίζουν οι προτάσεις και να έχω μεγαλύτερο κύρος..."  
--"Μα...το Θηρίο δε θέλει να μας συστηθεί...να μας φάει θέλει!!"  
--"Α...ναι...? Ο Αζρούν θα σφάζει το θηρίο, είναι Ατρόμητος ο Αζρούν, είναι Τεράστιος ο Αζρούν, όσο χέζεται από το φόβο του, τόσο αυξάνει τα Ντεσιμπέλ, ο Απίστευτος, ο Ηχολήπτης, ο fader ο Αζρούν!!!"

"Γρρρρρ", λοιπόν, το θηρίο, "ο Αζρούν είναι Τεράστιος", ξανα "γρρρρρρρ", "ο Αζρούν είναι Υπέρτατος, θηρίο είμαι ο πούστης ο Αζρούν" βαρέθηκε το τιγροειδές τα πολλά μπλα-μπλά και είπε να πάει να κυνηγήσει κανεναν ιπποπόταμο που δε θα ήταν και παραλίπας. Έφυγε ο κίνδυνος, ηρέμησαν οι δυο φίλοι και κάποια στιγμή είπε ο Ζούφρν:

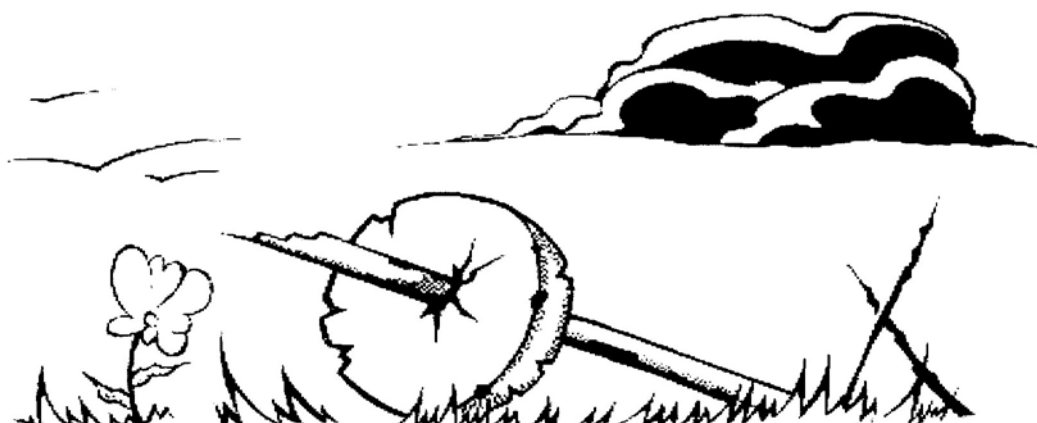
--"Το Ρόπαλο του Αζρούν δεν είναι αρκετό...Πρέπει να φτιάξουμε όπλα!"  
--"Καλώς! Ο Αζρούν θα φτιάξει σαιτες και τσεκούρια!! Γιατί είναι Μάστορας ο Αζρούν, είναι Μαγκάιβερ ο Αζρούν, είναι Οπλοφτιάχτης ο Αζρούν..."

Δεν πρόλαβε να τελειώσει όμως, γιατί είχε μείνει χωρίς κοινό, μιας και ο Ζούφρν είχε πάει να βρεί πέτρες για να τις πελεκήσουν. Πέρασαν μερικές ημέρες μέχρι να τελειώσουν με τα όπλα τους. Είχαν φτιάξει από 2-3 κοντάρια ο καθένας, καμιά 40αριά σαιτες που τις πετούσαν με σφεντόνα και ο Αζρούν είχε φτιάξει ένα Τεράστιο Ρόπαλο ίσα με το μπόι του Ζούφρν. Όταν τελείωσαν, παρατήρησε ο Ζούφρν:

--"Νομίζω πως αυτά είναι αρκετά...θα προστατευτούμε και θα κυνηγήσουμε πολλές φορές!"  
--"Ναι...κι άμα δε φτάνουν, ο Αζρούν έχει και το Ρόπαλό του!!!"  
--"Ναι..."  
--"Γιατί ο Αζρούν είναι Τεχνίτης! Ο Αζρούν κοπανάει άβογα! Ο Αζρούν είναι Ροπαλιάρης!!!"  
--"Εντάξει, συμφωνώ...ηρέμησε..."  
--"Γιατί ο Αζρούν είναι ΚΤΗΝΟΣ!! Είναι Δυνατός ο Αζρούν!! Δε νικιέται ο Αζρούν!!! Ούτε καν από το ρόπαλο που ο Αζρούν ο ίδιος έφτιαξε! Θα παρουσιάσει και Αποδείξεις περί τούτου ο Ευικρινής, ο Sales Manager ο Αζρούν!!!"

Πάνω στην έξαμή του, άρχισε ο Αζρούν να κοπανάει το κεφάλι του με το καινούριο του ρόπαλο. Άδικα προσπάθησε να τον σταματήσει ο Ζούφρν...Φώναζε ο άλλος" Ο

Αζρούν είναι Κτηνώδης, είναι ανίκητος ο Αζρούν, νααααααααα κατι παπάρια που έχει ο Αζρούν", άρχισε μετά να κοπανά και τα παπάρια του, απήυδησε ο Ζούφρν με τον Σεληνιασμένο Ναρκισιστή και περίμενε να του περάσει η κρίση.



**Π**ερνούσαν οι μέρες χωρίς τίποτα το συνταρακτικό. Προχωρούσαν οι 2 ταξιδευτές όλο και βαθύτερα στην καινούρια και άγνωστη χώρα, ώσπου ένα βράδυ κουράστηκαν και είπαν να ξεκουραστούν σε ένα ξέφωτο. Ψήσανε, λοιπόν, κάτι σαλιγκαρόσαυρες, κάτι ακριδόσαυρες, κάτι τζίτζικόσαυρες, ό,τι σαυρικό βρήκαν τέλος πάντων και-ξάφνου-αντιλήφθηκαν οτι γύρω τους είχαν μαζευτεί λογής-λογής αρπακτικά που τα τράβηξε η μυρωδιά του ψημένου κρέατος. Ανησύχησαν οι δυο φίλοι κι άναψαν τριγύρω τους φωτιά σε έναν κύκλο, να μην τους πλησιάζουν. Παίζανε αυτό το κρυφτούλι αρκετή ώρα, ώσπου ξαφνικά τα αγρίμια διστακτικά αλλά σταθερά άρχισαν να απομακρύνονται φοβισμένα. Γύρισε ο Ζούφρν από την άλλη να δει τι τα είχε τρομάξει και κοκκάλωσε...ένα θηρίο σαν κι αυτό που είχαν αντιμετωπίσει τις προάλλες, αλλά διπλάσιο σε μέγεθος, κατακόκκινο κι αγριεμένο. Είπε τότε στον Αζρούν:

--"Φίλε μου...Κτήνος..."

--"Ναι...ο Αζρούν ΕΙΝΑΙ Κτήνος!!! Σ'ευχαριστώ, Ζούφρν, που μου τονώνεις τον εγωισμό!!!"

--"Όχι αυτό, ρε ηλίθιε...Κανονικό Κτήνος!!!"

Γύρισ' ο Αζρούν και είδε κι αυτός το Θηρίο. Τα ψιλοχρειάστηκε γιατί δεν είχε ποτέ ξανακοπανήσει τέτοι ζώο, αλλά παρ' όλ' αυτά άρχισε να του φωνάζει:

--"Έλα λοιπόν Κόκκινο Τιγροειδές!! Ο Αζρούν έχει ρόπαλο και θα σε κοπανήσει! Ο Αζρούν επίσης έχει ξαμολύσει κάτι τσισάκια από το φόβο του, αλλά τώρα ο Αζρούν θα είναι και πιο ανάλαφρος!!!"



Το Θηρίο αγριεμένο ήταν, πεινασμένο ήταν, παρατήρησε τη φωτιά που είχε εξασθενήσει και από ένα της κενό όρμηξε. Ίσα -ίσα που πρόλαβε ο Ζούφρν να του πετάξει μια από τις σαίτες του, πριν η γιγαντόσωμη Τίγρη του χάσει τα δόντια στο στήθος! Ο Αζρούν, βλέποντας το φίλο του ανυπεράσπιστο, τα πήρε:

--"Γιατί το Θηρίο δεν επιτέθηκε στον Αζρούν? Αφού ο Αζρούν είναι το Κτήνος εδώ! Ο Αζρούν είναι ο Ροπαλιάρης!!!

Και βλέποντας τον Ζούφρν να σφαδάζει, σεληνιαστική ο Προϊστορικός Προκρούστης και άρχισε να κοπανάει το κεφάλι του αγριμιού με μανία. Ζαλίστηκε εκείνο, έκανε να φύγει, μα δεν το άφηνε ο Αζρούν που του είχε κάνει το κεφάλι ταμπούρλο από τα χτυπήματα ώσπου στο τέλος τα κακάρωσε....Ξέφρενος από χαρά ο Αζρούν, άρχισε τα "είναι Απίθανος ο Αζρούν, είναι Τσαμπουκάς ο Αζρούν, τα έχει μεγαλύτερα από την Τίγρη ο Αζρούν", θηλυκία ήταν εκείνη αλλά δεν πειράζει. Ο Ζούφρν όμως είχε ψιλοτραυματιστεί από τα δόντια της κι έπρεπε να φροντίσουν τις πληγές του. Έψαξε ο Αζρούν, βρήκε κάτι φύλλα, κάτι κισσούς, κάτι αναριχητικά, τα μάζεψε και τα έφερε στο Ζούφρν. Ρώτησε τότε ο πληγωμένος:

--"Τι τα έφερες όλα αυτά φίλε μου...?"

--"Για να σε κάνω καλά! Πρωτόγονη Ιατρική...!! Θα βάλω τα φύλλα πάνω στις πληγές και θα Γιάννεις!!!"

--"Μα...όχι...Ζούφρν με λένε..."

--"Μα...αφού σου λέω...θα Γιάννεις!!!"

--"Τότε κι εσύ θα "Μπάμπης", είπε ο Ζούφρν, που μέσα στον πόνο του και ψιλοζαλισμένος δεν καταλάβαινε και πολλά πράγματα. Από την άλλη, ο Αζρούν δεν χρειαζόταν Ζαλάδα ή Πόνο για να μην καταλαβαίνει τίποτα...Το είχε από φυσικού του...:

--"Ναι...Ο Αζρούν είναι Μπάμπης!!!! Είναι και Κτήνος όμως ο Αζρούν!!!"

Ο Ζούφρν, κοιτώντας τα φυτά που είχε φέρει ο Αζρούν, είπε με σιγανή φωνή:

--"Αυτά που έφερες φίλε μου, είναι ζαρζαβατικά...Εγώ χρειάζομαι Χέρμπαλς!!!"

--"Έλα...."

--"Αμα σου λέω...."

--"Μα...ο κισσός είναι καλός..."

--"Δεν κλείνει όμως τις πληγές, φίλε μου..."

--"Και το Αγιόκλημα? Δεν μπορεί να μην κάνει κάτι το Αγιόκλημα!!!"

--"Ωραίο ίσκιό..."

--"Είδες...? Να...δε θα μου ζεσταίνεσαι και τις ζεστές ημέρες...Ποίος είμαι ο Εφευρέτης, ο Τέσλα ο Αζρούν!!! Ανακάλυψα το AIR-Αγιοκλήτιον!!!"

Μπορεί να μην συνεννοούνταν, αλλά εντάξει, βρήκε ο Αζρούν κάτι φύλλα που όντως ήταν γιατρικά, πήρε το φίλο του και τα όπλα τους παραμάσχαλα και ξαναρχισε το οδοιπορικό. Μόλις που πλησίαζαν στις αρχές ενός δάσους, όταν είπε ο Ζούφρν στον Αζρούν...:

--"Φίλε μου είναι κουραστικό..."



FELOPH

--"Μα όχι, μα όχι, μπορώ να σε κουβαλάω, αρκεί μόνο να σου θυμίσω οτι είμαι ΚΤΗΝΟΣ!!!"

--"Για εμένα εννοώ είναι κουραστικό..."

--"Μα...αφού σε έχω παραμάσχαλα..."

--"Ναι...αλλά έχεις ιδρώσει και ψιλοβρωμάς...κι εγώ-δεν ξέρω αν είναι από τη ζέστη ή από τη μπόχα- ανακατεύομαι..."

Βρήκε ο Αζρούν 2-3 δέντρα που ήταν σε κυκλικό σχηματισμό, άφησε το Ζούφρν και πήγε να μαζέψει περικοκλάδες. Τις μάζεψε, τις φορτώθηκε κι έμοιαζε με Ρυμουλκό που κουβαλάει 3 χιλιόμετρα σκοινί. Έφτασε πίσω στο Ζούφρν κι άρχισε να δένει τις περικοκλάδες γύρω-γύρω στα δέντρα, ώσπου έφτιαξε ένα καταφύγιο από τα λίγα. Κάποια στιγμή, ρώτησε το μισολιπόθυμο Ζούφρν:

--"Ρε συ...πως το είπαμε εκείνο το σύστημα που κάνει τις περικοκλάδες πιο γερές...?"

--"Μια καλή και δυο ανάποδες..."

**Τ**έλειωσ' ο Αζρούν το πλέξιμο, έηησε μερικές κατσαριδόσαυρες και μπήκε μέσα στο καταφύγιο-ζιβγάγκο γιατί νύχτα ερχόταν, σε άγνωστο περιβάλλον βρισκονταν κι έπρεπε να προσέχουν. Με το που ξημέρωνε, όμως, ένας νέος κίνδυνος παρουσιάστηκε για τους δυο προϊστορικούς μας φίλους. Βγήκε ο Αζρούν από την καλύβα-σταυροβελονιά, γιατί πρωί ήταν και του 'χε έρθει ένα ψιλοκατούρημα κι εκεί που απολάμβανε τι "Τσίιίίίίίίςς", άκουσε έναν βρυχηθμό.

--"Πάντα οι Κατσαριδόσαυρες μου κάθονται βαριές στο στομάχι", σκέφτηκε και συνέχιζε να χαίρεται το "τσιίίίίίίίςς" του.

Το ξανάκουσε όμως το γρύλισμα "μα αφού δεν έχω πριτσακια, αει στο διάολο πια με τις Soundless Κλανίτσες" σκέφτηκε και γύρισε να δει από που ερχόταν ο ήχος. Καμιά 500αριά μέτρα πιο κάτω, 6 λιοντάρια έρχονταν προς το μέρος τους...Πετάχτηκ' ο Αζρούν και διέγραψε με το εν ενεργεία "Τσίιιιιιιιςς" του την απόσταση μέχρι το καταφύγιο. Ήταν μια μορφή Πρωτόγονου Τσίς.P.S. Ξύπνησε απότομα το Ζούφρν και του είπε:

--"Φίλε μου...λιοντάρια..."

--"Ω...ναι Αζρούν...Μ' αυτά τα φύλλα Δάφνης που μου έδωσες να μασήσω χθές το βράδυ και λιοντάρια βλέπω και κροκόδειλους βλέπω, ακόμα και μια πεταλούδα με προβοσκίδα είδα..."

--"οχι Ζούφρν...κανονικά λιοντάρια..."

--"Without pronoskida?"

--"Γουιθάουτ..."

--"Τότε φίλε μου κινδυνεύουμε...Ωωωω...κοίτα ένα κουνούπι με χαυλιόδοντες...!!!"

Αν και ψιλομαστούρα ο Ζούφρν, είχε ωστόσο δίκιο. Τα λιοντάρια πλησίασαν το περικοκλαδοκαταφύγιο κι ένα από αυτά, γρυλίζοντας, προσπάθησε να χώσει τη μουσούδα του μέσα. Όπως προσπαθούσε, λοιπόν, να χώσει την κεφαλα, πετάχτηκ' ο Αζρούν και του 'πιασε τα μουστάκια. Τράβηγμα στο τράβηγμα, βγήκαν οι τρίχες, τραβήχτηκε το λιοντάρι πίσω από τον πόνο, αναθάρησε ο Αζρούν, δεν είναι δα και μικρό πράγμα να κάνεις Χαλάουα σε λιοντάρι... Άμεσος ήταν ο κίνδυνος, ο Αζρούν όμως δε μάζαγε και σεληνιάστηκε πάλι...:

--"Ελάτε στο Ρόπαλο του Αζρούν λιοντάρια!!! Ο Αζρούν θα σας βγάλει τις τρίχες!!! Ο Αζρούν θα σας φτιάξει και τα νύχια!!! Πεντικιουρίστ είμαι ο Απίστευτος, ο Αισθητικός-κατ'-Οίκον ο Αζρούν!!!"

Μα, τα λιοντάρια, με το που άρχισε τις μαλακίες του ο Αζρούν, άρχισαν να υποχωρούν... Τσαντίστηκε ο Λειψός που του αμφισβητούσαν το Μανικιούρ κι έκανε να βγει έξω να δει τι συμβαίνει. Ξαφνικά όμως, το έδαφος άρχισε να δονείται κάτω από τα πόδια του και κατάλαβε πως δεν φοβήθηκαν αυτόν και τα Μανώ του τα λιοντάρια, αλλά κάτι άλλο. Με το που έστρεψε το βλέμμα του προς την άλλη μεριά, ο Αζρούν κοκκάλωσε. Καταπάνω τους ερχόταν ένα τεράστιο κοπάδι από εξίσου τεράστια Μαμούθ! Τι να κάνει ο προϊστορικός, Κτήνος ήταν, αλλά από μυαλό...εε...ντάξει...εδώ φώναζε στα λιοντάρια οτι θα τους κάνει πεντικιούρ, έτρεξε γρήγορα στο Ζούφρν:

--"Ζούφρν...έρχονται τα Μαμούθ!!!"

Του Ζούφρν του είχε ψιλοπεράσει η μαστούρα και επικοινωνούσε καλύτερα:

--"Πολλά...?"

--"Ναι..."

--"Και κάνουν γκάπα-γκούπα...?"

--"Ναι..."

--"Ε...τότε...ζήτω που χεστήκαμε Αζρούν..."

--"Ε...όχι και "Χεστήκαμε"...Κάτι ψιλά μου έφυγαν από το φόβο μόνο, δεν το λές Ολοκληρωμένη Κένωση αυτο..."

--"Εννοώ πως δεν έχουμε ελπίδες...Κι αν γίνεται, άλλη φορά τα ψιλά σου να μη σου φεύγουν προς τη δική μου μεριά, γιατί συναντούν τα χοντρα μου και σιχαίνομαι..."

--"Εντάξει, αλλά τώρα τι θα κάνουμε..?"

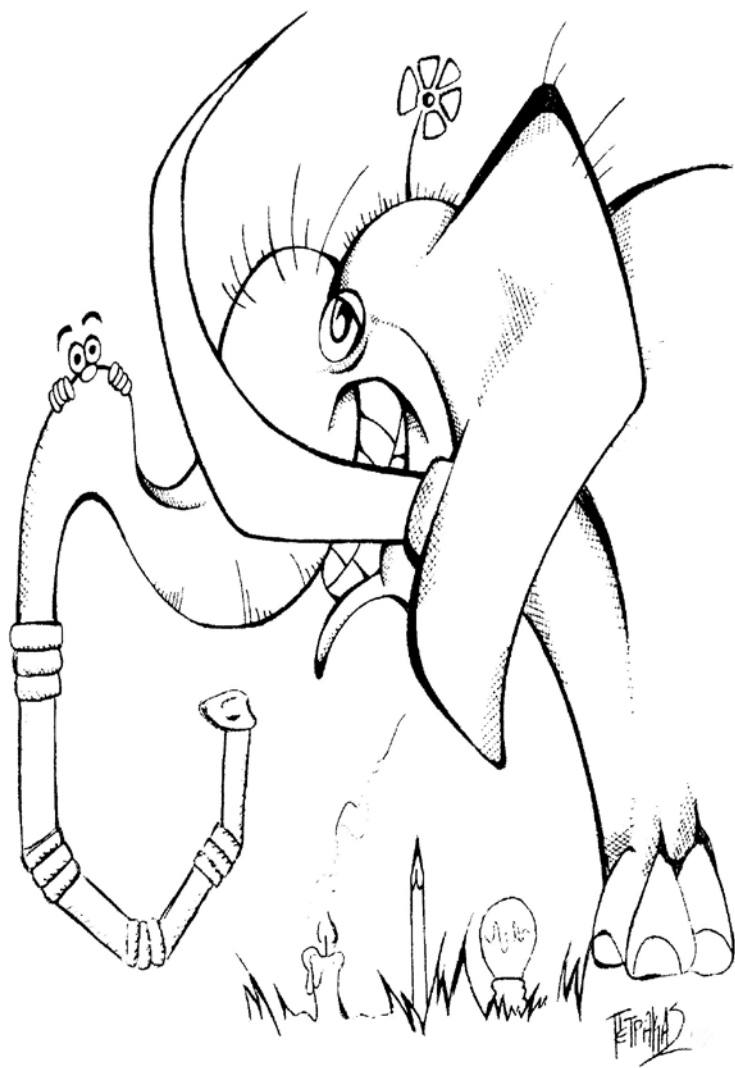
--"Θα βγούμε έξω και θα κάτσουμε Ακίνητοι...Δεν πατάνε τους Ακίνητους..."

Όσο πλησίαζαν τα Μαμούθ, έτρεμε ολόκληρη η περιοχή. Βγήκαν έξω οι δυο φίλοι, στάθηκαν ακίνητοι και περίμεναν. Ο Ζούφρν υπομονετικός και ακίνητος, ο Αζρούν νευρικός γιατί καταλάβαινε πως όσο Κτήνος κι αν ήταν, δε μπορούσε να τα βάλει με τα Μαστόδοντα. Έξαφνα, ένα κουνούπι άρχισε να πετά γύρω από τον Αζρούν κι άρχισ' εκείνος να αυτοχαστουκίζεται, χωρίς όμως ν' αλλάζει θέση για να είναι ακίνητος.

Το επικεφαλής Μαμούθ, ένα πλάσμα τεράστιο και τριχωτό σα μαλλιαρό Βυτιοφόρο, στάθηκε μπροστά τους ανακόπτοντας την πορεία του κοπαδιού και τους περιεργάστηκε. Τα Μαμούθ δεν ήταν ηλίθια και πολύ περισσότερο ο αρχηγός τους. Μέσα στο τεράστιο κρανίο τους, ο εξίσου τεράστιος εγκέφαλός τους έπαιρνε χιλιάδες στροφές. Είδε, λοιπόν, το Ζούφρν αδύναμο, με κάτι κανιά σαν οδοντογλυφίδες, με το βλέμμα του όμως καρφωμένο στο δικό του να πετάει φωτιές, κοίταζε και τον Αζρούν σε στάση Τραβόλτα να χαστουκίζεται, έχοντας το τεράστιο κορμί του σχεδόν ακίνητο και το βλέμμα του ιπποπόταμου και σκέφτηκε:

--"Αυτές οι Μαιμούδες, έχουν μέλλον...Πάνε δυο-δυο, όπως εμείς πάμε πεντακόσιοι-πεντακόσιοι. Ο ένας είναι έξυπνος κι ο άλλος δυνατός. Εμείς είμαστε όλοι έξυπνοι, δυνατοί και μετριόφρονες. Το χαστούκισμα δεν καταλαβαίνω, αλλά δεν πειράζει...I LIKE THEM!! Ελπίζω να υπάρχουν ακόμη όταν εμείς θα γίνουμε Πετρελαιο...Ας μην τους πατήσουμε!"





Αυτά σκέφτηκε το τεράστιο Μαμούθ και διαγράφοντας ένα ημικύκλιο τους προσπέρασε και τους άφησε να ζήσουν. Άν τα Μαμούθ δεν είχαν μυαλό, εμείς δεν θα είχαμε πετρέλαιο, αλλά δεν είναι της ώρας αυτά...

**Π**ερνούσαν οι μέρες και ο Ζούφρν την σκαπούλαρε και δεν ήταν πια του θανατά, κάτω από τις ακούραστες περιποιήσεις του Αζρούν που τον είχε κάνει σαν θερμοκήπιο με τα φύλλα που τον πάστωνα δις ημερησίως. Ήταν καλός φίλος ο Αζρούν, έστω και αν στα ιατρικά ήταν άσχετος. Ένα απογευματάκι, αφού είχαν φάει κάτι Τριζονόσαυρες και είχαν πιεί και από δέκα λίτρα νερό ο καθένας, (γιατί είναι και αλμυρές οι άτιμες οι τριζονόσαυρες), σηκώθηκε ο Αζρούν να πάει για κατούρημα. όπως ανακουφιζότανε, άκουσε από πίσω του τον Ζούφρν να του λέει φοβισμένα....:

--"Φίλε μου...Σκουλήκι!!!"

--"Ζούφρν, το κρύο φταίει...στην πραγματικότητα είναι σα νεροχελώνα..."

--"Μα...ΕΙΝΑΙ ΤΕΡΑΣΤΙΟ!!!"

--"Ε...τεράστιο...μην λέμε και υπερβολές...Απλά Κτηνώδες σαν κι αυτόν που το κρατάει..."

--"Όχι το πουλί σου ρε!! Το Νεροσκούληκο!!!"

Πάνω που είχε χαρεί ο Αζρούν, γυρνά προς την άλλη μεριά και τι να δει... Ένα πλάσμα καμιά 15αριά μέτρα σε μήκος, παχύ, κάτι ανάμεσα σε σκουλήκι, φίδι και πατέντα του Πετζετάκη, είχε βγει από το ποτάμι και ερχόταν γρήγορα προς το μέρος τους. Ο Αζρούν είχε παραξενευτεί:

--"Μα...είναι δυνατόν κάποιο πλάσμα να Την Έχει Τόση?"

--"Μα...όχι Αζρούν...αυτό είναι έτσι από μόνο του..."

--"Έχεις δει εσύ ποτέ Ζούφρν, τσουτσούνι να είναι μόνο του?"

--"Μα...αυτό δεν είναι τσουτσούνι Αζρούν...."

--"Ναι...αλλά μοιάζει!"

--"Νεροφίδα είναι, ρε, μπές μες την Καλύβα!!!"

Μπήκαν ο Αζρούν με τον Ζούφρν μέσα στην καλύβα την πλεχτή και περίμεναν. Ο Αζρούν δεν είχε ξαναντιμετώπισει τέτοι πλάσμα και μολονότι δεν φοβόταν, ήταν διστακτικός. Ο Ζούφρν πάλι, ήξερε οτι τα φίδια τα σκοτώνεις λιώνοντάς τους το κεφάλι. Τι να έλιωναν όμως από εκείνη την κεφαλα που ήταν σαν σκρίνιο? Πλησίασε εκείνο κι άρχισε να σπρώχνει τις περικοκλάδες, γιατί είχε μυριστεί τους ανθρώπους και είχε και μιαν άλφα πείνα. Σπρώξιμο στο σπρώξιμο, λοιπόν, έχωσε το κεφάλι-σκρίνιο μέσα και τους κοιτούσε. Το έβλεπε ο Αζρούν και φουντωμένος ρώτησε το Ζούφρν:

--"Και τώρα...?"

--"Βάρα το στο κεφάλι!!!"

Τα πήρε ο Αζρούν...:

--"Πίσω Τσουτσούνι!! Ο Αζρούν είναι Κτήνος, είναι Τσουτσουναράς ο Αζρούν κι άμα δεν είχε και κρύο, δε θα είχες μούτρα να βγείς από το ποτάμι σου!!! Είναι Θηρίο ο Αζρούν, είναι Μαλαπέρδιστερ ο Αζρούν!!!"

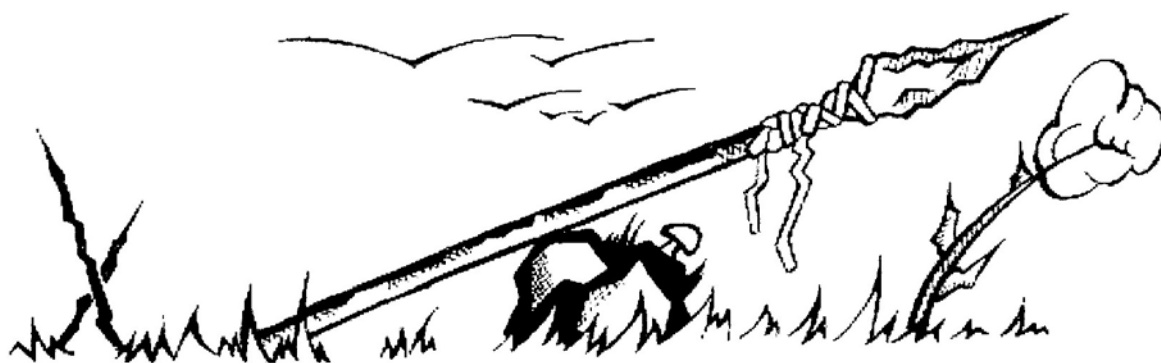


Water-Φίδα...!!!

Αφηνιασμένος, λοιπόν, άρχισε με το τσεκούρι του να βαράει το κεφάλι του φιδιου. Άρπαξε 2-3 απανωτές εκείνο, φιλοζαλίστηκε αλλά ο Αζρούν εκεί να το βαράει με μανία!! Έκανε ο Φίδης να διπλωθεί, άρχισε ο Κοπανιάρης να του φωνάζει:

--"Α...κάνεις και κολπάκια λοιπόν, Στραβοτσούτσου!!! Κόλπα όμως ξέρει και ο Αζρούν!!Είναι Σεξουλιάρης ο Αζρούν! Είναι Ισιοτσούτσου ο Αζρούν!!"

Συνέχισε , έτσι, να το βαράει, αναπαριστώντας παράλληλα όποια σεξουαλική στάση του ερχόταν στο μυαλό, τα έπαιξε το φίδι από τα κοπανήματα και γύρισε προς το ποτάμι του, αφήνοντας τον Αζρούν να του δείχνει το Πέος του και να του φωνάζει "Έλα και μια μέρα που θα έχει ζέστη να σε παίξω ένα μπασκετάκι και μάλιστα όχι από το τρίποντο!!!"



Φύσηξε τ' αεράκι πάνω στα φύλλα να τα λυγίσει, "ωχ, γαμώτο, πάλι φυσάει ο χλέχλας ο αέρας να μας γεμίσει μύξες " είπαν αυτά, όλοι μες την πρωινή συνενόηση ήταν.... Από πάνω τους, ο ουρανός μπλέ, σαν διαρκήσπόνσορας του Viagra τους κοιτούσε από ψηλά όλους, "Να!!!! Πάρτε τ' αρχίδια μου!!!!", σκεφτόταν, "είμαι ο ΑΠΟΠΑΝΩ!!!!!"..... Και πολύ χαιρόταν με τις σκέψεις του, συνέχιζε να είναι μπλέ και να σκουραίνει τη νύχτα σαν κακαρέτζα που 'μεινε στον ήλιο, να την γλύφουν οι βρωμούσες και να λένε "σκατοζωή μ' αυτά τα σκατά που τρώμε....."Τώρα, πως γίνεται να βγάζεις αστέρια και φεγγάρι στα παπάρια σου και ταυτόχρονα να είσαι και περήφανος, ε.....ρωτήστε τον ουρανό που είναι και μπλέ....

Ο Αζρούν προχώρησε κι άλλο μπροστά, αφήνοντας πίσω του τον Ζούφρν να προσπαθεί να καταλάβει τι το θέλουν οι σαύρες το τσουτσούνι αφού έχουν τόσο μεγάλη ουρά....Κοιτούσε ταυτόχρονα και το δικό του τσουτσούνι, μετά το φανταζότανε με 4 ποδαράκια, σαν σουβλάκι από μεταλλαγμένη σόγια του φαινότανε και πνιγόταν στις σκέψεις του.....:

--"Τι να τα κάνω τα πόδια στο τσουτσούνι μου; Καλύτερα να βγάλω τσουτσούνια στις



πατούσες μου, που γαργαλιέμαι κιόλας, να γουστάρω!!!! Άσε που άμα μυρίζει ποδαρίλα το τσουτσούνι μου, δεν θα ξέρω αν θα πρέπει να το τινάζω ή να του κόβω τα νύχια.....". Πρέπει να το παραδεχτείτε, ο προϊστορικός επιστήμων είχε ένα δίκιο.....

Ξάφνου, ο Αζρούν βρέθηκε μπροστά σ' ένα λιβάδι γεμάτο ψηλά χόρτα και φώναξε στο φίλο του:

--"Ζούφρν!!!! Ο Αζρούν που είναι και κτήνος, βρήκε μια τεράστια πράσινη κουβέρτα!!!! Γιατί είναι ιχνηλάτης ο Αζρούν!!!! Άμα ο Αζρούν ήταν Ινδιάνος, θα τον έλεγαν "Το Προσανατολισμένο Τσουτσούνι"!!!! Ο Αζρούν είναι η ζωντανή πυξίδα!!!!"

Κι άρχισε να χοροπηδάει δεξιά κι αριστερά απ' τη χαρά του....Ο Ζούφρν, νωχελικός και προσγειωμένος απ' τη φύση του, δεν καταλάβαινε γιατί ο φίλος του ήθελε να αυτοαποκαλείται "Μαλαπέρδα με Προσανατολισμό", ούτως ή άλλως ψέμα ήταν....το τσουτσούνι του Αζρούν είχε μια ελαφριά απόκλιση κι όταν σημάδευε ευθεία πάντα πετύχαινε πάντα κάτι στ' αριστερά του.....Τον ρώτησε, λοιπόν:

--"Ε, και....; Λιβάδι είναι....τι χαίρεσαι;"

Σάστισ' ο Αζρούν, που δεν καταλάβαινε γιατί ο φίλος του δεν μοιραζόταν τον ενθουσιασμό του.....:

--"Μα.....βρήκα αγρό φίλε μου....."

--"Ε.....και;"

--"Μα....ο Αζρούν είναι κτήνος και ιχνηλάτης!!!!"

--"Ε.....και;"

Τα πήρε ο Αζρούν με τον κυνισμό του φίλου του και άρχισε να φωνάζει:

--"Μα κάπου πρέπει να μετράει οτι ο Αζρούν είναι ιχνηλάτης!!!! Γιατί έχω όσφρηση εγώ!!! Έχει ένστικτο ο Αζρούν!!! Είναι ΚΤΗΝΟΣ ο Αζρούν!!!! Ο Αζρούν μπορεί σε μια κίνηση του ήλιου, να βρεί το παπάρι του φίλου του του Ζούφρν, όπου κι αν το κρύψει!!!! Γιατί είναι παπαροψάχτης ο Αζρούν!!!! Είναι παπαροκυνηγός ο Αζρούν!!!!Κανένα παπάρι δεν μπορεί ν' αντισταθεί στον Αζρούν!!! Ούτε καν τα δικά μου!!!!!!!"

Κι άρχισε ο γιγαντώσωμος πρωτόγονος να κοπανάει τα παπάρια του για του λόγου το αληθές. Ο Ζούφρν, εκτιμώντας διεξοδικά την κατάσταση, μονολόγησε:

--"Παπάρια....."

--"Ναι, φίλε μου!!!! Πονάνε λίγο, αλλά τα έχω μουδιάσει στις ροπαλιές!!!! Γιατί είναι

παπαροκοπανητής ο Αζρούν!!! Είναι παπαροσφίχτης ο Αζρούν!!!! ΑΨΟΓΟΣ είμαι, ο παπάρας ο Αζρούν!!!!!!!!!"

**Π**απαροκατάσταση..... Έφτασε το μεσημέρι κι ο καιρός άρχισε να γίνεται εχθρικός μαζί τους. Σύννεφα μαζεύτηκαν πυκνά από πάνω τους κι η βροχή άρχισε να πέφτει-σιγά στην αρχή- μα όσο περνούσε η ώρα τόσο μάνιαζε και μαστίγωνε τα κορμιά των 2 προιστορικών....Κι ο μεν Αζρούν είχε την ομπρελότρίχα στο στήθος να τον προστατεύει, ο Ζούφρν όμως κρύωνε και υπέφερε..... Σταμάτησαν, λοιπόν, σε ένα μέρος με μικρά δεντράκια , ίσα ίσα να κόβει λίγο η βροχή και περίμεναν να περάσει η θεομηνία. Ξάφνου, μια αστραπή χαράκωσε τον σκοτεινιασμένο ουρανό.....Πετάχτηκε απάνω ο Αζρούν κι άρχισε να φωνάζει κραδαίνοντας το ρόπαλό του:

--"Ο Αζρούν δεν σε φοβάται, Πορδή Του Ουρανού!!!! Άν ο Αζρούν είχε μια φωτιά μπροστά του κι έκλανε, θα έβγαζε περισσότερο φώς....! Γιατί είναι κλανιάρης ο Αζρούν!!!! Είναι πέρδουλας ο Αζρούν!!!!850 WATT Λαμπτήρας είναι ο Φωτεινός, ο Power Saving ο Αζρούν!!!"

Κι άρχισε για του λόγου το αληθές να αμολάει κάτι ψιλοκλανίτσες, προσπαθώντας μπας κι απ' το ζόρισμα το πολύ μπορέσει να κάνει την πορδή-Μαστόδοντο....Ο Ζούφρν παραδίπλα, παρατηρούσε το ξέσπασμα του φίλου του υπομονετικά:

--"Μα, Αζρούν φίλε μου...γιατί κλάνεις;"

--"Γιατί ο Αζρούν δεν φοβάται!!!! Είναι μουχλοκλάστης ο Αζρούν!!!!!"

--"Κι είναι τόσο σημαντικό να είσαι κλανιάρης φίλε μου.....;"

--"Εεεε....."

--"Είδες;"

--"Δίκιο έχεις φίλε μου!!! Το να είσαι κλανιάρης δεν σημαίνει τίποτα!!! Γιατί ο Αζρούν μπορεί να χεστεί κιόλας!!!! Γιατί είναι κακαρετζοπαραγωγός ο Αζρούν!!!!!! Είναι ΣΚΑΤΟΥΛΙΑΡΗΣ ο Αζρούν!!!!!! Ο Αζρούν άμα ζοριστεί μπορεί να κάνει κουράδα μεγαλύτερη από το ρόπαλό του!!!!!! Άμα χέσει ο Αζρούν, στο γρασίδι θα φυτρώσουν λουλουδάκια!!!!!! Ποιος είμαι ο άσπογος,ο κηπουρός ο Αζρούν!!!!!!!"

Τόσες κουράδες και μηδέν νόημα....Περνούσε όμως η ώρα κι η βροχή δεν έλεγε να σταματήσει. Όσο σκοτεινίαζε μέσα στην ερημιά, τόσο πιο επικίνδυνο ήταν και για τους 2 προιστορικούς φίλους να μείνουν εκτεθειμένοι και μάλιστα χωρίς φωτιά. Γύρισ' ο Ζούφρν το βλέμμα του προς τον ουρανό και βλέποντας τη βροχή, παρατήρησε μετεωρολογικώς:

--"Πάντως.....όποιος κι αν κατουράει εκεί απάνω....πολλές φορές την τινάζει...."

--"Κι ο Αζρούν το κάνει αυτό!!!! Και μάλιστα του φεύγουν και τα σπυράκια του Αζρούν!!!! Μόνο που μετά τρέμουν τα πόδια του Αζρούν και νυστάζει....."

--"Μα φίλε μου....δεν είναι για χόρταση! Κι ο Ζούφρν την πάτησε....Γιατί νομίζεις οτι είναι τόσο αδύνατος.....;"

--"Α...μπα!!! Ο Αζρούν την τινάζει συνεχώς!!!! Ναααααα ένα δεξί μπράτσο που έχει κάνει ο Αζρούν από το τίναγμα!!! Γιατί είναι τσουτσουνοτινάχτης ο Αζρούν!!!!!"

--"Ωραία όλα αυτά, φίλε μου, αλλά τι θα κάνουμε με τον αφιλόξενο τούτο τόπο.....;"

--"Τον αφίλο.....τι;"

--"Αφιλόξενο....."

--"ΘΑ ΤΟΝ ΦΙΛΗΣΕΙ Ο ΑΖΡΟΥΝ!!!!!! Γιατί ο Αζρούν είναι μαέστρος ΚΑΙ στα γλωσσόφιλα!!! Κάνει συνέχεια προπόνηση μόνος του ο Αζρούν πρίν την τινάξει!!!!!"

--"Μα....όχι αυτό φίλε μου....Εννοώ ότι ο τόπος αυτός είναι αφιλόξενος και εχθρικός κι εμείς είμαστε στα ανοιχτά, διατρέχοντας κίνδυνο....."

--"Λέω να προχωρήσουμε, φίλε μου Ζούφρν.....έτσι δεν θα κοιμηθούμε κιάλας και θα διανύσουμε και απόσταση....Εσύ τι λες;"

--"Συμφωνώ....", είπε ο Ζούφρν.....

--"Ωραία!!! Γιατί ο Αζρούν είχε μια καλή ιδέα!!! Δεν του έχει ξανασυμβεί αυτό του Αζρούν κι έχει χεστεί απ' τη χαρά του!!! Ο Αζρούν θα την τινάξει τώρα!!! Πω-πω, άσπογος είμαι ο τιναξιάρης ο Αζρούν!!!!!"

Πάνω που ήταν έτοιμος να την τινάξει, τον σταμάτησε ο προϊστορικός φίλος του:

--"Όχι τώρα....θα κουραστείς και θα τρέμουν τα πόδια σου!!!"

--"Μα, αφού έχω χαρεί και θέλω να την τινάξω.....!!!"

Πείσμωνσε ο γιγαντώσωμος πρί-χιστόρικ, τον είδε ο Ζούφρν και του το 'φερε απ' την άλλη:

--"Αντί να την τινάξεις, δεν της κοπανάς μια με το ρόπαλό σου που είσαι και κτήνος;"

Χάρηκ' ο Αζρούν μέσα στο μικρό μυαλό του:

--"Ω....ναι!!!!!! Θα την κοπανήσω γιατί είμαι ΚΤΗΝΟΣ, είμαι σφίχτης, κορμάρα είμαι ο πούστης ο Αζρούν!!!!!!!"

Της τράβηξε μια με το ρόπαλο, λοιπόν και τα είδε όλα απ' την ανάποδη..... Μαράζωσε το τσουτσούνι του, μούδιασαν τα πόδια του, μυρμήγκιασε η μασέλα του, έσταξαν οι μύξες του, τρεμόπαιξαν τα μάτια του, σαν στραβοχυμένη παντόφλα έγιν' ο κακομοίρης ο Αζρούν, που μπορεί να ήταν κτήνος, αλλά από μυαλό.....εεε....δεν..... Παρ' όλ' αυτά, καλό του έκανε το τσουτσουνοκοπάνημα, μιας και συνήλθε.Πέρα όμως από το πέος του Αζρούν και την πονηριά του Ζούφρν, υπήρχαν κι άλλα πράγματα εκεί κοντά και μάλιστα σοβαρότερα. Ένα απ' αυτά ήταν η βροχή που δεν έλεγε να σταματήσει και τους φόβιζε. Όπως επίσης τους φόβιζε και η νύχτα που πλησιαζε.Ο φόβος όμως, πάντοτε υπήρξε ένα από τα καλύτερα κίνητρα, σαν να πηγαίνεις για το "χοντρό" σου και να μην ξέρεις αν θα σου βγει σε κομματάκια ή σε πιτσίλες.....

**Μ**έτραγαν τα πόδια των δύο αρχέγονων φίλων τα μέτρα που ξεμάκραιναν πίσω τους ξανά και ξανά και- λες κι ήταν συνεννοημένααυτά- έφερναν κι άλλα μπροστά τους, να τα κάνουν πορεία ολόκληρη, για να ματώσουν και να κουράσουν τα πόδια των πιθηκάνθρωπων....Ξύπνησε κάποια στιγμή ο ήλιος, ξημέρωσε, αναθάρησαν οι δυο προϊστορικοί Μάρκο Πόλο, μέχρι που βρέθηκαν εμπρός σε μια συστάδα δέντρων που την έκοβε στα δύο η ροή ενός ποταμού. Στάθηκαν, λοιπόν, στην όχθη των ορμητικών νερών και σκέφτονταν πως να περάσουν απέναντι. Ξάφνου, ο Ζούφρν έκανε μια σκέψη φωναχτά:

--"Αζρούν, θα κάνουμε κ.α.γ.ι.ακ....."

Ο κτήνουλας, ήταν πάλι εκτός μήκους κύμματος:

--"Ωραία ιδέα!!!!!! ΚΑ-ΓΙΑΚ!!!!!! ΚΑ-ΓΙΑΚ!!!!!! ΚΑ-ΓΙΑΚ!!!!!!!!!!!!!"

--"Μα.....τι κάνεις φίλε μου;"

--"Φωνάζω ΚΑ-ΓΙΑΚ!!!!!! ΚΑ-ΓΙΑΚ!!!!!! Δεν ξέρω τι ακριβώς συμβαίνει, αλλά είναι

πολύ αρρενωπό!!!! Γιατί ο Αζρούν, εκτός από ΚΤΗΝΟΣ που είναι, έχει και τρίχες στο στήθος!!!!ΚΑ-ΓΙΑΚ!!!!!! ΚΑ-ΓΙΑΚ!!!!!!!"

--"Μα....φίλε μου, δεν εννοούσα αυτό....Εννοούσα να Κάνουμε Απόπειρα Για Ικανοποίηση Αντίξοης Κατάστασης.

Κ.Α.Γ.Ι.Α.Κ. δηλαδή....."

--"Παρδόν.....;"

--"ΝΑ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ, ΡΕ!!!!!!!"

--"Σαν τα ψάρια.....;"

--"Περίπου...."

--"Ωραία!!! Ο Αζρούν θα βγάλει λέπια!!!! Γιατί είναι λεπιάρης ο Αζρούν!!!! Απ' την πολλή την βρώμα, η πατούσα του Αζρούν εκτός από λέπια έχει βγάλει και βράγχια!!!! ΤΣΙΠΟΥΡΑ είμαι, ο μπίχλας ο Αζρούν!!!!!"

--"Δεν εννοώ να βγάλεις πτερύγια, ηλίθιε!! Πρέπει να βρούμε άλλον τρόπο...."

Χάθηκ' ο Ζούφρν στις σκέψεις του, νάσου τα ημίτονα, τα συνημίτονα, οι εξισώσεις, χρόνια μπροστά από την εποχή του ήταν ο προιστορικός Ευκλείδης, αλλά μερικές φορές η πολλή σκέψη δεν είναι κι ο καλύτερος σύμβουλος. Εκεί, λοιπόν, που είχε τριγωνίσει το εξάγωνο και είχε βγάλει οκτώ γωνίες στην ευθεία ο Ζούφρν, τσιτώθηκ' ο Αζρούν και φώναξε:

--"Ο Αούν βρήκε τη λύση!!!! Με την ψύχρα και την παγωνιά που έχει από τη βροχή, ο Αζρούν το μόνο που δεν μπορεί να βρεί είναι το τσουτσούνι του!!! Ο Αζρούν θα κοπανήσει ένα δέντρο!!!! Γιατί είναι και ξυλοκόπος ο Αζρούν!!Είναι μαραγκός ο Αζρούν!!! Δώσε πρόκα στον Αζρούν και θα σου φτιάξει πινακωτή ο Αζρούν!!!!!"

Ξεκίνησε λοιπόν το προιστοροκό κτήνος να κοπανάει ένα από τα μεγαλύτερα δέντρα-ίσα με 30 μέτρα ύψος- που είχε μπροστά του...! Με σύμμαχο το βαρύ του ρόπαλο και το ανύπαρκτο μυαλό του, κοπανούσε συνεχώς κοντά στη ρίζα φωνάζοντας:

--"Θα σε σπάσω τεράστιο φίδι με κλαριά!!! Γιατί ο Αζρούν μπορεί να μην έχει γλωροφύλλη σαν κι εσένα, αλλά ο Αζρούν μετά από 15 000 000 χρόνια δεν πρόκειται να γίνει καραμέλα για το λαιμό!!! Γιατί είμαι και χιουμορίστας, ο ακούραστος, ο άψογος, ο ροπαλιάρης ο Αζρούν!!!!!"

Στάθηκ' ο Ζούφρν απέναντί του και παραξενεύτηκε. Πως ήταν δυνατόν, ενώ αυτός είχε κάνει όλες τις μαθηματικές εξισώσεις και δεν εύρισκε λύση, ο Αζρούν με το μυαλό-μιζέλι να την βρήκε; Τσαντίστηκε με τον εαυτό του ο προιστορικός επιστήμονας κι άρχισε να κοπανάει τον Αζρούν που κοπανούσε με τη σειρά του το δέντρο...!!!! Μικρή η ενόχληση για το ΚΤΗΝΟΣ που γύρισε και είπε στον Ζούφρν με ένα μεγάλο χαμόγελο:

--"Σ' ευχαριστώ που με πορώνεις, φίλε μου!!! Γιατί ο Αζρούν χρειάζεται που και που μια τόνωση ηθικού!!! Κι ο Ζούφρν είναι φίλος του Αζρούν!!! Πολύ φίλος του!!! Φιλάκι θα δώσει ο σαλιάρης ο Αζρούν στο φίλο του!!!!!"

Τρόμαξε ο Ζούφρν από τον αυθορμητισμό του φίλου του, "ρε λες να μπλέξει το "φιλάκι" με το "τσουτσουνάκι", σκέφτηκε, "και καλά να ενθουσιαστεί και να με φιλήσει, αλλά άμα του βγεί σε σεξάκι την βάψαμε.....", ε....όσο να 'ναι είχε

What is  
the  
ZOUFRNIX?

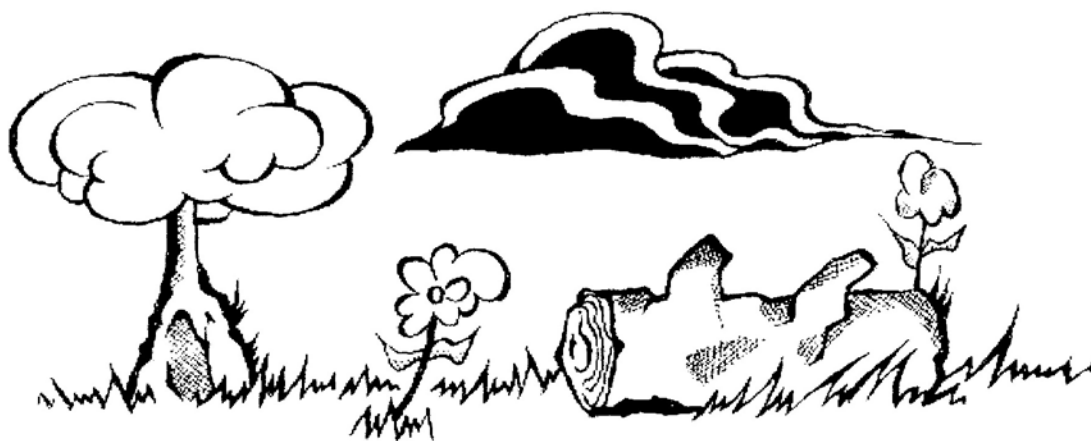


ψιλοτρομάξει ο Ζούφρν. Έκανε, λοιπόν, να φύγει, μα ο Αζρούν τα 'χε πάρει στο κρανίο μιας και κόντευε να σπάσει τον κορμό και πάνω στην έξαψή του, κοπάνησε και μια στον Ζούφρν!!! Κάτω ο κορμός, κάτω και ο Ζούφρν.....μόνος όρθιος ο Αζρούν, το ηθικό του και κάτι ψιλά από το πέος του- μιας και από τόσο κοπάννα-κοπάννα είχε...."γουστάρει" να του χτυπάει πέρα δώθε στα μπούτια του..... Μαλακίες και μάλιστα προϊστορικές. Άλλο το "ταμ-ταμ" κι άλλο το "τσουτσουνάμ-τσουτσουνάμ"....

Έπεσε, λοιπόν, ο κορμός και δημιούργησε την πρώτη προϊστορική γέφυρα που-εν αγνοία του- δημιούργησε ο Αζρούν. Δεν πρόλαβε να χαρεί από το επίτευγμά του ο προϊστορικός σφιχτής και αντίκρυσε τον Ζούφρν ξεραμένο κάτω:

--"Ζούφρν, φίλε μου, μ' ακούς...;"  
--"Ηχο έχω...εικόνα δεν έχω....", απάντησε ο Ζούφρν που έβλεπε να γυρνάνε γύρω-γύρω από το κεφάλι του αστεράκια, πουλάκια, ζουζουνάκια και ενδιάμεσα 2-3 βυζάκια, έτσι....για να μην ξεχνιόμαστε.... Αγχώθηκ' ο Αούν:  
--"Φίλε μου, μήπως φταίει η σύνδεση...;"  
--"Όχι Αζρούν...Φταίει που με κοπάνησες...."  
--"Συγγνώμη....Πάνω στον ενθουσιασμό μου ξέρεις...."  
--"Σε συγχωρώ ηλίθιε και καραγκιόζη φίλε μου, που η μόνη σχέση που είχε ποτέ η φαιά ουσία μαζί σου ήταν αυτή απ' την οποία σου τρώει τώρα την διατροφή!!!!"  
--"Παρδόν....;"  
--"Με κοπανησες, ΡΕ ΜΑΛΑΚΑ!!!!"  
--"Ε...εγώ μαλάκας....; Μόνο που και που όταν με πιάνουν κάτι μοναξιές...."  
--"ΚΙ ΕΠΕΙΔΗ ΕΣΕΝΑ ΣΕ ΠΙΑΝΟΥΝ ΜΟΝΑΞΙΕΣ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕ ΚΟΠΑΝΑΣ????"  
--"Σόρρυ ρε συ...."

Τζατζίκι η συνεννόησης.... Φίλοι ήταν, όμως και η φιλία δεν κοιτά εποχές και μαμούθ, τα βρήκανε... Πέρασαν λοιπόν πάνω από τον κορμό και βρέθηκαν στην αντίπερα όχθη όπου μεμιάς άλλαζε όλο το σκηνικό. Από λιβάδι που ήταν η περιοχή πριν, άρχισε το έδαφος να γίνεται τραχύ και άγριο, με λιγότερη βλάστηση και περισσότερα βράχια. Σαν την καβαλίνα μιας αγελάδας που έπαθε τροφική δηλητηρίαση, ένα πράγμα, στην αρχή σφιχτή και αχνιστή και προς το τέλος νερουλή και μπλιάχ με γαρνιτούρ σκαθάρια και χρυσόμυγες....Ναι...το ξέρω...καλη όρεξη...!!!!



Η βροχή είχε σιγά-σιγά σταματήσει και οι 2 προϊστορικοί Κολόμβοι προσπάθησαν να εκτιμήσουν την κατάστασή τους. Γύρισε ο Ζούφρν στον Αζρούν και του είπε:

--"Φίλε μου...εγώ ζορίζομαι...."

--"Ναι, το ξέρω... κι εγώ...!!!! Ίσως φταίνε αυτές οι καρύδες...Τόσην ώρα σφίγγομαι και δεν μπορώ να κλάσω!!!!"

--"Δεν εννοώ αυτό! Εννοώ πως το έδαφος γίνεται τραχύ και δύσβατο...."

--"Και τι να κάνουμε....;"

--"Προτείνω να κατασκηνώσουμε εδώ, να ξεκουραστούμε και να συνεχίσουμε με νέες δυνάμεις το πρωί..."

--"Μήπως να κοπανάει ο Αζρούν τις πέτρες και να τις ισοπεδώνει για να περπατάει ο Ζούφρν πιο άνετα; Γιατί είναι κοπανιάρης ο Αζρούν!! Είναι οδοστρωτήρας ο Αζρούν!!! Κάτερπιλαρ είμαι το ΤΕΡΑΣ ο Αζρούν!!!!!!"

--"Μα φίλε μου.....αντί να κοπανήσεις ολόκληρο το βραχομάνι, δεν είναι προτιμότερο να ξεκουραστούμε....;"

--"Εεεεεε....."

--"Για σκέψου το λίγο...."

--"Μα....άμα κοιμηθούμε, τι σύνθημα θα έχω; Πως θα είναι ΚΤΗΝΟΣ ο Αζρούν;;;"

--"Μα, είναι απλό φίλε μου..... Ο Αζρούν θα ξεκουραστεί!! Γιατί είναι Ύπνουλας ο Αζρούν!!! Είναι Ροχαλιζιάρης ο Αζρούν!!!! Είναι ΤΣΙΜΠΛΑΣ ο Αζρούν!!!!!"

Το κτήνος ενθουσιάστηκε:

--"Ναι, φίλε μου, έχεις δίκιο! Θα κοιμηθούμε!! Γιατί είναι υπναράς ο Αζρούν!!! Είναι ΜΠΙΧΛΑΣ όταν κοιμάται ο ο Αζρούν!!!! Σαπίζει στον ύπνο, ο Ύπνιστος ο Αζρούν!!!!!"

Διότι από τα προϊστορικά ήδη χρόνια, έτσι παίζεται το παιχνίδι....Άλλο είναι να σε λένε "μαλάκα" κι άλλο "μαλάκα" με τρόπο.... Στην πρώτη περίπτωση παραμένεις ένας απλός μαλάκας, αλλά στην δεύτερη αποκτάς και παράσημο και είσαι μαλάκας μεν, με περικεφαλαία δε....

Βγήκε το φεγγάρι πάνω από τα κουρασμένα κορμιά των 2 προϊστορικών, έπαιξε τα παιχνιδάκια του με τα λιγοστά σύννεφα που είχαν απομείνει και κοιτούσε τους 2 φίλους από κάτω να πλακώνονται στα ροχαλητά. Φύσαγ' ο αέρας σιγά σιγά κι έφερνε



μυρωδιές στις μύτες τους, ήχους στ' αυτιά τους και μια ψιλοδιαμαρτυρία στα στομάχια τους μιας και ήταν ολίγον παγωμένος..... Ξάφνου, πετάχτηκε επάνω ο Αζρούν και βούτηξε το ρόπαλό του. Μπορεί να ήταν λίγο λειψός από μυαλό, αλλά οι αισθήσεις του ήταν οξύτατες. Κάτι περίεργο είχε ενοχλήσει τη μύτη του.... Γύρισε προς τον Ζούφρν και είπε σιγανά:

--"Ζούφρν....μήπως έκλασες...;"  
--"Όχι φίλε μου....."  
--"Μήπως ρεύτηκες...;"  
--"Όχι φίλε μου....."  
--"Μήπως ρεύτηκες κλάνοντας, ή το αντίθετο...;"  
--"ΘΑ ΣΕ ΚΛΑΣΩ ΣΤΑ ΜΟΥΤΡΑ ΑΜΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙΣ!!!!!"  
--"Καλώς....τότε οι αισθήσεις μου δεν ξεγελάστηκαν....Μου μυρίζει ΠΟΔΑΡΙΛΑ!!!!"  
--"Ε...πρώτη φορά είναι...; Τόσον καιρό έχεις τις πατούσες σου μαζί σου....."  
--"Όχι δική μας ποδαρίλα, φίλε μου....Αυτή η μπόχα είναι ψιλοδιαφορετική.... Είναι σαν να ανακατεύεις την μπίγλα ανάμεσα από τα δάχτυλά σου, με διάρροια και σάπιο έντερο καπρόχοιρου, τυλιγμένα όλα μαζί σε κίτρινη μύξα....."  
--"ΕΝΤΑΞΕΙ!!!! Κατάλαβα..... Από που προέρχεται...;"

Στάθηκαν οι 2 φίλοι όρθιοι, ο Αζρούν με το ρόπαλο-μαμουθοτσούτσουνο κι ο Ζούφρν με τις σαίτες του και κράτησαν την ανάσα τους. Οι αισθήσεις τους δεν τους ξεγελούσαν. Καμιά 15αριά ζευγάρια μικρά, γυαλιστερά μάτια τους παρακολουθούσαν από τα πλαινά βράχια. Γύρισε ο Ζούφρν και είπε στον Αζρούν:

--"Φίλε μου...είναι 3 φορές τα δάχτυλα της παλάμης σου...."  
--"Μα...εγώ νόμιζα πως μετά τις 3 φορές είναι μαλακία...!!!"  
--"Όχι αυτό, ρε!!! Αυτοί που μας κοιτάζουν!!!"

Τσαντίστηκε ο Αζρούν που περίμεναν τόσην ώρα άπραγοι κι αισθάνονταν σαν κυνηγημένοι, έβηξε, έφτυσε, έκλασε, ρεύτηκε, έβγαλε και τις τσίμπλες του, έκανε ο,τιδήποτε θα μπορούσε να μεταφραστεί σε σημάδι αγωνίας και- αφού εκτός από το να βρωμίσει τον κόσμο όλο, δεν κατάφερε τίποτα,- γύρισε προς τον Ζούφρν και του είπε:

--"Φίλε μου...πως εκτιμάς την κατάσταση...;"  
--"Διεξοδικώς, Αζρούν...."  
--"Ναι, ε...;"  
--"Προφανώς Αζρούν...."  
--"Σοβαρά, ε...;"  
--"Αναμφισβήτως, Αζρούν...."

Τσαντίστηκε το κτήνος με τα μαζεμένα επιρρήματα:

--"Σκατός στα μούτρωσ μου αν καταλαβαίνωσ τίποτα!!!! Μη μιλώσ αρχαίωσ ρε Ζούφρν!!!! Και, τελικώς...πως τα βλέπεις τα πραγμάτωσ...;"  
--"Αζρούν...θα μας την πέσουν..."  
--"Του Αζρούν δεν του πέφτει με τίποτα φίλε μου...μην ανησυχείς...."  
--"Δεν εννοώ αυτό!!!! Εννοώ πως οι διαθέσεις τους είναι μάλλον εχθρικές!!!!"  
--"Ε...τότε...ίσωσ να μου ψιλοπέσει....."  
--"Να είσαι έτοιμοσ φίλε μου....."

--"Μα...πως θα είμαι "έτοιμος" άμα μου πέσει;;;"

--"Ρε!!!! Θα μας επιτεθούν!!!!!!!"

--"Ε...εντάξει....Τότε καλού κακού, να αρχίζω να την τινάζω για να την έχω κι έτοιμη....!!!!"

"Μόλις βλέπει η σκύλα το λαγό, τότε θυμάται να παει να κατουρήσει", λέει η παροιμία και οι λόγοι που την αναφέραμε είναι μάλλον προφανείς... Πάνω λοιπόν που ετοιμάζαν την άμυνά τους ο Αζρούν με τον Ζούφρν, κραυγές ξεχύθηκαν από τα βράχια, ποδοβολητά στα λιγιστά χορτάρια και τα παράξενα πλάσματα που τους παραμόνευαν άρχισαν να τους πετάνε από παντού πέτρες!!! Τις κοπανούσε ο Αζρούν σε μια επίδειξη ικανότητας προϊστορικού μπέιζμπολ, "πιάσε βάση" έλεγα στον Ζούφρν, αλλά εκείνος είχε ξαπλώσει κάτω με τα χέρια στο κεφάλι του για να προφυλαχθεί.

Ξάφνου, τραβήχτηκαν τα σύννεφα που έκρυβαν τόσην ώρα το φώς του φεγγαριού, έλαμψε η νύχτα και οι 2 φίλοι είδαν το πρόσωπο του εχθρού τους... Καμιά 15αριά μικροσκοπικά ανθρωπάκια, τριχωτά του κερατά και 5-6 κρίκους πιο πίσω στην αλυσίδα της εξέλιξης, να βγάζουν άναρθρες κραυγές και να πετάνε πέτρες, κλαριά και ό,τι άλλο έβρισκαν πρόχειρο....

Τα πήρε ο Αζρούν, παρακινημένος κι απ' το γεγονός οτι υπερτερούσε σωματικά όλων και άρχισε να φωνάζει:

--"Ελάτε, λοιπόν, μικροί, τριχωτοί όρχεις!!!! Ο Αζρούν θα σας κόψει τα αρχίδια!!!! Τώρα πως γίνεται οι όρχεις να έχουν αρχίδια, ο Αζρούν δεν ξέρει, αλλά ο Αζρούν έκανε ωραία παρομοίωση!!!! Γιατί είναι αρχιδοεξολοθρευτής ο Αζρούν!!!! Είναι αρχιδοκόφτης ο Αζρούν!!!! Ο Αζρούν είναι Κτήνος με Αρχίδια κι όχι Αρχίδια Κτήνος!!!!!!!"

Του την έπεσαν τα μικρόσωμα ανθρωπάκια έτσι κορδωμένος που στεκόταν, αλλά βρήκαν το μπελά τους, γιατί ο Αζρούν σεληνιαστήκε και τα έκανε τουλούμι στο ξύλο! Κι ό,τι γλίτωνε απ' αυτόν, το ξεπάστρευε από πίσω του ο Ζούφρν με τη σφεντόνα του. Άρπαξε έναν μικρόσωμο χιμπατζάκο από το πόδι ο Αζρούν και μέσα στην έξαυγή του δεν καταλάβαινε ποιός είναι ο εχθρός και ποιο το ρόπαλο.... Όπως τους κοπανούσε, λοιπόν, φώναξε στον Ζούφρν:

--"Φίλε μου, το ρόπαλό μου είναι Λυκάνθρωπος!!!!!! Είδε την πανσέληνο απόψε κι έβγαλε τρίχες!!!!!!!"

--"Μα...έχει και τσουτσούνι....", παρατήρησε ο Ζούφρν. Κακώς βέβαια γιατί ο Αζρούν άλλο κατάλαβε:

--"Ναι!!! Γιατί εκτός από τον ίδιο τον Αζρούν που τα έχει τόοόόσα ΚΑΙ το ρόπαλο του Αζρούν έχει αρχίδια!!!! Πω-πω τρίχα που έχουν τα ροπαλοπάπαρα!!!!!!!"

Πάνω, λοιπόν, που θαύμαζε τους όρχεις του ροπάλου του, είδε πίσω από τον Ζούφρν ένα από τα τελευταία ανθρωπάκια που ήταν ακόμη όρθια, να κρατάει μια μυτερή πέτρα και να ετοιμάζεται να την ρίξει στο Ζούφρν!!! Έκανε μια με το χέρι του να τον σπρώξει, έφυγε η πέτρα από το χέρι του τρίχιστερ, έφυγε κι ο Ζούφρν καμιά



Τρίχιστερ...2.0 GTI

10αριά μέτρα πιο εκεί από την σπρωξιά κι έμεινε το κούτελο του Αζρούν να πει "STOP" στην πέτρα....Ε, αποτέλεσμα Αγκωνάρι-Αζρούν : 1-0.....

Έπεσε κάτω το τεράστιο σώμα του προϊστορικού κι αυτός-ψιλοζαλισμένος από το κρας-τέστ- χαμογελούσε γιατί του γαργαλούσαν τις πατούσες οι κεραίες από κάτι σαλιγκάρια που ερωτοτροπούσαν... Τον είδε ο Ζούφρν ξεραμένο τον φίλο του και τα πήρε στο κρανίο:

--"Θα σε σκίσω μαλλιαρέ μαλακοπίτουρα, που πλήγωσες το φίλο μου!!! Γιατί ο Ζούφρν τα έχει πάρει τώρα!!!! Κι όταν ο Ζούφρν τα παίρνει, φωνάζει, γιατί με τη διάπλαση που έχει ο Ζούφρν δεν μπορεί να κάνει και πολλά πράγματα!!!! Θα σε ευνουχίσω!!!! Θα σου κάνω χαλάουα!!! Θα σου βγάλω τα φρύδια!!!! Τρανσέξουαλ θα σε κάνω, ο πλαστικός χειρουργός ο Ζούφρν!!!!!!"

Ε...μ' όποιον δάσκαλο καθήσεις, τέτοια γράμματα θα μάθεις.... Όπως ,λοιπόν, ήταν τσαντισμένος ο Ζούφρν, σημάδεψε με την σφεντόνα ανάμεσα στα πόδια του Τριχάντρα και το μόνο που ακούστηκε μόλις άφησε την πέτρα ήταν ένα πνιχτό "ωχχχχ....." και μετά...ε, τρίχα έχουμε...άντρα γιόκ!!!

Κουτσά-στραβά, ανασηκώνονταν τα ανθρωπάκια και καταλαβαίνοντας πως ο αντίπαλος υπερτερούσε, μάζεψαν τον ευνουχισμένο τους κι εξαφανίστηκαν. Γύρισε ο Ζούφρν προς το φίλο του και του είπε:

--"Αζρούν....είσαι καλά;"  
--"Δεινোসαυράκι άσπρο και παχύ....."  
--"Φίλε μου....πρέπει να συνέλθεις....."  
--"Ζούφρν.....θέλω αγκαλίτσα...."  
--"Ναι φίλε μου...."  
--"Ω, Ζούφρν....έχεις βγάλει και ωραία βυζιά!!!!!"  
--"ΟΧΙ, φίλε μου!!!!"

Έτσι γίνεται ανέκαθεν..... "Ναι-ναι" στην αγκαλίτσα, αλλά μόλις πεις για βυζάκια, "όχι...μη...έχω πονοκέφαλο....είναι για 72η φορά εκείνες οι μέρες του μήνα.....και που τοξέρω εγώ οτι μ' αγαπάς...." κτλ. Κάπου εκεί, τα έπαιξε εντελώς από το κοπάνημα στο μέτωπο ο Αζρούν και λιποθύμησε.... Κοίταξε ο Ζούφρν το κούτελο του φίλου του και είδε μια τρύπα να ξεκινάει από το δέρμα του και να καταλήγει στο κόκκαλο του κρανίου! Πήρε αμέσως στροφές το μυαλό του προϊστορικού:

--"Ο φίλος μου, έχει τρύπα!!! Θα τον ταπώσω!!!!!!"

Άφησε, λοιπόν, τον Αούν λιπόθυμο κι έκανε μια γύρα στην περιοχή για να βρεί βότανα. Μάζεψε ό,τι βρήκε, τα έλυωσε, τα έφτυσε, τα κατούρησε, τα ζέστανε στη φωτιά, άμα δεν είχε το κουτουλίδι ο Αζρούν, θα τα έκανε μια μπουκιά.... Του έβαλε ο Ζούφρν το έμπλαστρο, τον ξάπλωσε, δυνάμωσε και λίγο την φωτίτσα και τον πρόσεχε όλο το βράδυ. Ψήθηκ' ο Αζρούν στον πυρετό απο το τραυμα του, έβραζε ο Ζούφρν στις μασχάλες του άρρωστου γιατρικά, βότανα, έψησε και κανα-δυό κροκοδειλόαυγα , έτσι για τη λόρδα, μασχάλες-πυρέξ δεν ξέραμε οτι υπήρχαν στην προϊστορία.... Με το ξημέρωμα, πετάχτηκε απάνω ο Αζρούν από τη λιποθυμιά του, έπιασε το μέτωπό του και μες τη

ζαλάδα του είπε στον Ζούφρν:

--"Φίλε μου, έβγαλα μια ΤΕΡΑΣΤΙΑ κρεατοελιά που μυρίζει φασκόμηλο!!!!!!"  
--"Μα...είναι το κατάπλασμα, φίλε μου....."  
--"Κρεατοελιά που μυρίζει ΚΑΤΑΠΛΑΣΜΑ;;; Ακόμη χειρότερα!!!"  
--"Μα είναι το γιατρικό, φίλε μου...."  
--"Μου 'βαλες κρεατοελιά να γιατρευτώ;;; Και γιατί δεν μου 'βαζες Μπιμπίκι που βγαίνει και πιο εύκολα; Φαντάσου τώρα να βγούν και τρίχες απάνω της!!!! Σαν τσατσόγρια θα μοιάζει, ο ΠΑΙΔΑΡΟΣ ο Αζρούν!!!!!"

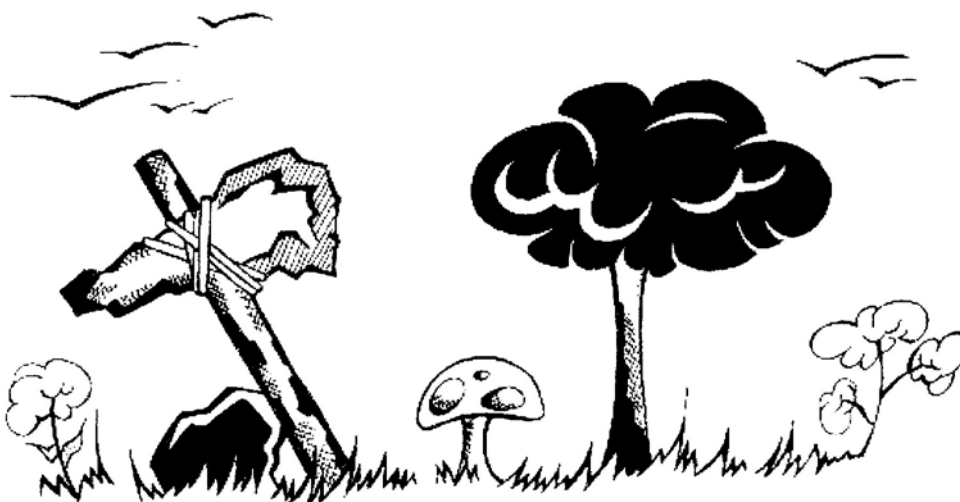
Τα πήρε ο Ζούφρν που είχε μείνει ξάγρυπνος όλη τη νύχτα να φροντίζει το φίλο του και η πνευματική στάθμη του τραυματία να παραμένει υπό του μηδενός:

--"ΗΛΙΘΙΕ, ΕΒΑΛΑ ΧΟΡΤΑΡΙΑ ΣΤΗ ΜΑΠΑ ΣΟΥ, ΓΙΑ ΝΑ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΤΡΥΠΑ!!! ΟΧΙ ΠΩΣ ΑΜΑ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΟΙΧΤΗ ΘΑ ΒΓΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΑΠΟ ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ,

ΑΛΛΑ ΛΕΜΕ ΤΩΡΑ!!!! ΠΙΣΤΕΥΕ ΚΑΙ ΜΗ ΕΡΕΥΝΑ!!!!!"

--"Αφού το θέλει ο φίλος του, ο Αζρούν θα πιστεύει στην Ερεύνα!!!! Γιατί, για να το λέει ο Ζούφρν, η Ερεύνα είναι και γαμώ τις γκόμενες!!! Βυζαρού είναι η ξεζουμίστρω η Ερεύνα!!!!!"

Μηδέν το νόημα, μηδέν η συνεννόησης, αλλά ας μην ξεχνάμε πως ο κόσμος δημιουργήθηκε από το μηδέν..... Στρογγυλό, σαν κουλούρι-τσογλόφουσκα, με σουσάμι ίσα-ίσα να σου θυμίζει πως η τσιγλόφουσκα δεν έχει σουσαμοχέσματα και να ξέρεις τι τρώς.... Και μεταλλάσσεται το μηδέν και γίνεται άλλος αριθμός κι εκεί που έχεις γράψει τον άλλον στα 3 σου, ξαφνικά ανακαλύπτεις πως έχεις 6 και ψάχνεις να βρεις που θα τα χωρέσεις....



**Ο** Ήλιος ανέβηκε βαριεστημένα πίσω από τα βουνά, μουρτζούφλης και ψιλοζντούπ απ' τον βραδινό του ύπνο, έφυγε η πρωινή δροσιά κι άφησε πίσω της σταγόνες υγρασίας στα χορτάρια, τη μυρωδιά της υγρασίας του χώματος στον αέρα και ένα

κλανίδι άνευ προηγουμένου στα στομάχια των Πρι-Χιστόρικς..Είχαν περάσει ήδη 5 ημέρες από τότε που οι 2 φίλοι είχαν το επεισόδιο με τους τριχωτούς κεφτεδάνθρωπους και το τραύμα του Αζρούν, χάρη στις φροντίδες και τις ιατρικές γνώσεις του Ζούφρν, είχε σχεδόν επουλωθεί. Περπάτα-περπάτα, είχαν φτάσει στις παρυφές μιας οροσειράς που ορθωνόταν γιγαντιαία μπροστά τους, σχεδόν απροσπέλαστη, αλλά σίγουρα επιβλητική. Ο Αζρούν, θαύμασε τον φυσικό αυτό σχηματισμό και γυρνώντας στον φίλο του , του είπε:

--"Φίλε μου....κοίτα ένα τεράστιο γκρί σκατό!!!!!!"

--"Μα....δεν είναι σκατό, Αζρούν.....Οροσειρά είναι!!!"

--"ΩΩΩΩ!!!! Γίνεται να χέσει κανείς ολόκληρη οροσειρά;;;"

--"Όχι φίλε μου...δεν κατάλαβες....Είναι βουνό!!!"

--"Ναι!!!! Κι ο Αζρούν παίζει με τις σκατούλες και τις φτιάχνει σαν βουναλάκια, σαν ηφαιστειάκια, σαν δεινοσαυράκια!!!! Αμα θέλεις, ο Αζρούν μπορεί να σου δείξει!!! Γιατί είναι σφίχτης ο Αζρούν!!!! Είναι δυσκοίλιος ο Αζρούν!!! Μια βδομάδα ταξιδεύει το σκατό στο άντερο του Κακαρετζιάρη, του Σκατοκαλλιτέχνη του Αζρούν!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

--"Μα...τι σχέση έχει το σκατό με την οροσειρά φίλε μου;", ρώτησε ο Ζούφρν με το γνωστό κυνισμό του.

--"Έχει!!!! Γιατί κάθετα μες την μέση σαν σκατό!!!! Χα χα χα!!! Που τα βρίσκω ο απίστευτος ο παρομοιαστής ο Αζρούν!!!!!"

Έλα ντε....που τα έβρισκε να μην του τα ξαναδώσουν.....Έπρεπε όμως να αποφασίσουν τι θα κάνουν. Όλη τους η πορεία ανακοπτόταν από τον τεράστιο όγκο με τα ξερά βράχια που απλωνόταν μπροστά τους. Σκεφτηκε για λίγο ο Ζούφρν και είπε στον Αζρούν:

--"Φίλε μου....λέω να μην γυρίσουμε πίσω....."

--"Συμφωνώ!!! Δεν έχουμε, δα, και τόσον καιρό να δούμε γυναίκα....."

--"Δεν είπα "από πίσω", φίλε μου...."Πίσω είπα"....."

--"Α....έτσι αλλάζει....."

--"Μιας και έχουμε κάνει τόσον δρόμο, προτείνω για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας, να περάσουμε την οροσειρά πριν πιάσουν τα κρύα!!!"

--"Θα περάσουμε την οροσειρά και θα κρατάμε τα ΤΡΙΑ;;;", ρώτησε ο Αζρούν αφηρημένος, προσπαθώντας να παρακολουθήσει το συνειρμό του Ζούφρν.

--"Ηλίθιε φίλε μου.... ΕΜΕΙΣ ΠΕΡΑΣΟΥΜΕ ΟΡΟΣΕΙΡΑ ΠΡΙΝ ΚΡΥΟ ΚΑΝΕΙ!!!! ΕΣΥ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ ΤΩΡΑ???????"

--"Ζούφρν μιλάει σε γλώσσα Αζρούν!!!! Αζρούν κατάλαβε!!!!!! Επιστήμονας Αζρούν ο άσφογος είμαι!!!!!! Κι έχω και τα μυαλά γαμώ που!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Συνηνοήθηκαν προιστορικά....Καλή ήταν η ιδέα να προχωρήσουν, ούτως ή άλλως έτσι γράφεται η ιστορία της εξέλιξης, προχωράς μπροστά κι ας σε περιμένουν οροσειρές, σαν τεράστια βυζάκια, να περιμένουν να τα χουφτώσεις και να προσθέσεις έναν ακόμη κρίκο στην αλυσίδα της εξέλιξης και μια ακόμα ονειρώξη στην πορεία του βραδυνού ύπνου, ειδικά άμα είσαι ο Αζρούν!!!!

**Β**αρυστομάχιασαν κάτι σκαθάρια να ματσουλίζουν ένα Δεινοσαυρόσκατο επί 5 ημέρες, "σκατά φαί", είπε το ένα, "ναι...το καλύτερό μου", είπε το άλλο και πλάκωσαν

πάλι τη μάζα, σκατό είναι αυτό, άλλοι το κάνουν κι άλλοι το τρώνε... Τον έπιασαν τον Ήλιο οι μεσημεριανές του εγωπάθειες, ζέστανε, ξαναζέστανε κι άλλο, ΠΑΡΑΖΕΣΤΑΝΕ κι άρχισ' ο σαχλαμάρας να θαυμάζει τον εαυτό του...:

--"Φωτιά και Λαύρα είμαι ο άψογος...τέτοια ζέστη, ούτε Χύτρα Ταχύτητας να ήμουνα ο ατελείωτος...ΛΑΜΠΑΤΕΡ σκέτο είμαι ο πούστης ο ΤΕΦΑΛ!!! Και μιλάω και σαν τον Αζρούν και πρέπει να το προσέξω αυτό ολίγον τί..."

Τί να του πεις κι αυτουνού, άμα καμαρώνεις που είσαι Τηγάνι, ή πολύ μαλάκας είσαι , ή μεγάλο Χερούλι έχεις...Έβραζε ο τόπος, λοιπόν, γύρω από τους 2 προιστορικούς, ιδρώσαν, ξαναϊδρώσαν, βρώμισ' ιδρωτίλα παντού, αν τους έβλεπε το REXONA θα γινόταν κατσαριδοκτόνο...Και καλά ο ένας που ήταν και ΚΤΗΝΟΣ, αμ' ο άλλος που ήταν σαν την άδικη κατάρρα, σαν αγγούρι της "Doberman Videos" με αφυδάτωση, που ν' αντέξει...? Κάποια στιγμή λοιπόν, την ώρα που τα είχε παίξει εντελώς, γυρνά ο Ζούφρν στον Αζρούν:

--"Φίλε μου...νερό...."

--"Να προτιμάς εμφιαλωμένο, φίλε μου, δεν έχει και κολοβακτηρίδια..."

--"Μα...όχι φίλε μου...ΔΙΨΑΩ!!!"

--"Ε...κατούρα...."

--"Δεν έχω άλλο τσίσα...Τα προηγούμενα τα ήπιες όλα εσυ!!!"

--"ΗΠΙΑ ΤΑ ΤΣΙΣΑ ΣΟΥ???"

--"Τα παρήγγειλες ως "Αφρίζουσα Ουρία"...."

--"Α...ναι...Γιατί είναι Γευσιγνώστης ο Αζρούν!!!Είναι Μάγειρας ο Αζρούν!!!

ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ είναι ο Άψογος ο Αζρούν!!!!"

--"Ναι...αλλά εγώ λιποθυμάω...."

Ο Αζρούν μπορεί να ήταν Κόναν, αλλά τον είχε μπαιλντίσει ο Κομπλεξικός Κατσαρόλας από πάνω και ζαλισμένος όπως ήταν συνέχισε να λέει μαλακίες...:

--"Δεν κερνάς ένα Τσισάκι πρώτα και λιποθυμάς μετά?"

Άνοιξ' ο Ζούφρν το στόμα του να τον πεί "μαλάκα", αλλά πάνω στο "μα" ζαλίστηκε, γυρόφερε και σωριάστηκε στο έδαφος, σαν αφυδατωμένο αγγούρι της Doberman Videos μετά το γύρισμα...Τον είδε ο Αζρούν το φίλο του να κάνει σβούρες και να πέφτει κάτω και κάπως συνήλθε από το σόκ.Τον πλησίασε, του έδωσε ένα χαστούκι, του έδωσε κι άλλο ένα και-πάνω που συνερχόταν ο Ζούφρν- του τραβάει το ΚΤΗΝΟΣ μια σφαλιάρα-Καταπέλτη, σέκος πάλι ο Ζούφρν...που να γλιτώσει ο κακομοίρης που απ' τη μια τον βάραγε ο φίλος του κι απ' την άλλη το Κομπλεξικό Πυρέξ από πάνω... Αγχώθηκε όμως ο Αζρούν που έβλεπε το φίλο του έτσι ανήμπορο, τον ζαλώθηκε στην πλάτη κι άρχισε να πηγαίνει όπου τον πήγαιναν τα πόδια του, εξαντλημένος κι αυτός από τη ζέστη κι από τα 8 κιλά προβιά, 30 κιλά κόκκαλα και 15 κιλά εγκέφαλο που κουβαλούσε στους ώμους του.

Από πάνω, το Πορτατίφ με τη Μανιοκατάθλιψη τα είχε δώσει όλα και έβραζε ο τόπος.Άρχισαν να τον εγκαταλείπουν και τον Αζρούν οι δυνάμεις του, είχε και τον ημιλιπόθυμο στην πλάτη που παραμιλούσε και χαιδεύοντας κάτι τρίχες στο σβέρκο του Αζρούν έλεγε "ένα σκουληκάκι,,,2 σκουληκάκια....πω πω...της πουτάνας από σκουληκάκια γίνεται...". Γύρισε το βλέμμα του ο Αζρούν και είδε ένα ξέμπαρκο Κατσικοειδές να τον κοιτάει από καμιά 50αριά μέτρα μακριά και να του κάνει "Μπέεέε!!!".



--"Πού να μπά...?", σκέφτηκ' ο Αζρούν, αλλά μετά το ένστικτο της αυτοσυντήρησης υπερέβη τη βλακεία. Μπάνισε ο Προϊστορικός τα Μαστάρια της κατσίκας και φώναξε θριαμβευτικά:

--"Θα την ΑΡΜΕΞΩ!!!"

Κι αφήνοντας σιγά το Ζούφρν στο έδαφος, άρχισε να κυνηγά τον Κατσικόσαυρο. Παιχνιδιάρα ήταν η κατσίκα, ξέμπαρκτη ήταν, είχε και μια ελαφριά μυωπία, είδε τον Αζρούν αλαφιασμένο να χοροπηδάει σαν Καραγκιόζης για να την πλησιάσει και σκέφτηκε:

--"Ω!!! Ένας Σφίχτης-Τράγος!!! Ας του κάνω ερωτικά παιχνιδάκια κι ας του κοπανήσω μια στα Αρχίδια!!!"

**Κ**έντραρε το Αιγοειδές τα εν λόγω του Αζρούν, του όρμηξε με φόρα, μα όπως τον πλησίαζε, άνοιξ' ο προϊστορικός τα χέρια του να τη βουτήξει, έφυγ' η μασχαλίλα-ναπάλμ απ' τις μασχαλίθρες του, σάπισαν τα χορταράκια, συννέφιασε ο ουρανός, μαστούρωσε σε χρόνο μηδέν η παιχνιδιάρα και έπεσε ανάσκελα...! Άλλο που δεν ήθελε ο Αζρούν, όρμηξε ανάμεσα στα πόδια της κι άρχισε να τη βυζαίνει. Με τη φασαρία και τη μασχαλίλα-power ψιλοσυνήλθε ο Ζούφρν, άνοιξε τα μάτια του και βλέποντας το φίλο του να είναι πεσμένος πάνω στην κατσίκα και να κουνιέται σα σχεδιαστής μόδας και φώναξε με όση δύναμη του είχε απομείνει:

--"Φίλε μου, γιατί πηδάς την κατσίκα...?"

--Δεν την πηδάω φίλε μου, απλά της πιπιλάω τα βυζιά με λαχτάρα!!!"

--"Α...κι αυτό σε κάνει λιγότερο Κτηνοβάτη?"

--"ΚΤΗΝΟΣ YES, "Βάτης" δεν ξέρω δεν απαντώ..."

--"Μα είναι λογικό να πεθαίνουμε από τη δίψα κι εσύ να εφαρμόζεις το Cosmopolitan στο κατσικάκι...?"

--"Το κατσικάκι έχει γαλατάκι στο μασταράκι κι ο Αζρούν το πίνει λιγουλάκι-λιγουλάκι για να επιζησάκι και να δώσει και στο Ζουχράκι...φτού...πιπίλισα της Κατσίκας το μουν..."

Συνενοήθηκαν, έτσι, ποιητικώς, ήπιε ο Αζρούν, έδωσε σιγά-σιγά στο Ζούφρν να πει κι αυτός να στηλωθεί, την ξεμαστάριασαν την Κατσίκα, άλλο που δεν ήθελε αυτή, ποιός άλλος θα της ρούφαγε τα βυζιά μες την ερημιά...Μόλις συνήλθαν, λοιπόν, γυρνά ο Αζρούν και λέει στο Ζούφρν:

--"Έπινα άνετα άλλη μια κατσίκα, φίλε μου..."

--"Και που θα την βρούμε και την άλλη κατσίκα στην ερημιά...?"

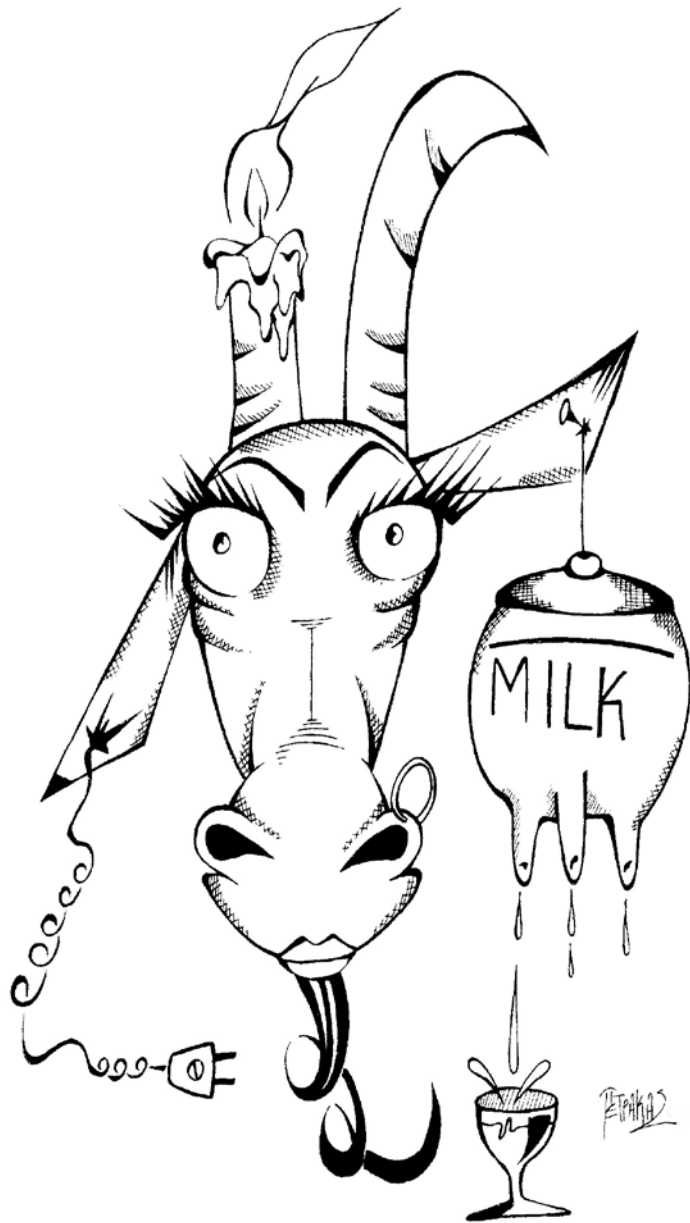
--"Γιατί, αυτή που βρέθηκε...?"

--"Δίκιο έχεις...τι δουλειά έχει μια κατσίκα στην ερημιά...?"

--"Ήρθε να την πιούμε Ζούφρν..."

--"Μα δεν μπορεί...Δεν την παρήγγειλε κανείς..."

Προβληματίστηκε ο Ζούφρν κι έβαλε τον Εγκέφαλό του να δουλέψει στις 5.000 στροφές για να βρεί τη λύση.Σφίχτηκε, ρεύτηκε, ζορίστηκε, κατέληξε και πετάχτηκε επάνω όλο χαρά:



Κατσίκω...!!!

--"Φίλε μου, το βρήκα!!!"  
--"Ε...δε σου είναι και τόσο μικρό Ζούφρν..."  
--"Μα...όχι το τσουτσούνι μου...Βρήκα τι κάνει η Κατσίκα εδώ στη μέση του πουθενά!!!"  
--"Τι...?"  
--"Η Κατσίκα είχε γάλα, ναι?"  
--"Ναι..."  
--"Άρα έχει γεννήσει, ναι?"  
--"Ναι..."  
--"Άρα έχει πάει με τράγο, ναι?"  
--"Άμα δεν συνερχόσουν εγκαίρως και συνέχιζα να την πιπιλάω, μπορεί όχι μόνο....αλλά ναι!!!"  
--"Όπου υπάρχει Τράγος υπάρχει και κοπάδι ναι?"  
--"Ναι..."  
--"Και τι αραγε να κάνει το κοπάδι στην ερημια αυτή, Αζρούν?"

Χάθηκ' ο Ζούφρν στις σκέψεις του, τα έβαλε κάτω, έπιασε πάλι τις συνιστώσες, το ελάχιστο κοινό πολλαπλάσιο, το μέγιστο κοινό διαιρέτη, τα παπάρια του και του ήρθε η Φώτιση...:

--"Νερό!!!"  
--"Σε γάλα που το έχω και πρόχειρο, σου κάνει?"  
--"Όχι φίλε μου....εννοώ ότι το κοπάδι μεταναστεύει για να βρεί Νερό!!! Κι όπου υπάρχει νερό, υπάρχει και λιβάδι!! Κι όπου υπάρχει λιβάδι, μετά υπάρχει και δάσος με χόρτα, ζώα, μελισσούλες, κατσαροπέρδικες, μαμούνια που ερωτεύονται και καρδιοχτυπούν σε ροδαλά φυλλαράκια, κουραδόσαυρες που λιάζονται αποκαμωμένες σε ζεστές γουρουνοσκατούλες, σκουλήκια που διπλώνονται όλο νάζι σε σάπια κρανία σκοτωμένων υποπόταμων, κατσαριδόσαυρες που ζουζουνίζουν όλο χάρη μέσα σε κατρουλιά Μαστόδοντων...ωω...τι επιστήμονας του National Geographic είμαι ο Ρομαντικός, ο Δον Ζουάν ο Ζούφρν!!!"

Δεν πρόλαβε ο προιστορικός Αινστάιν να χαρεί καλά-καλά με την σκέψη του και τον διέκοψε ο ήχος απ' τον Αζρούν που στο μεταξύ είχε ξεράσει όλο το γάλα, ακούγοντας το φίλο του να του μιλά για την ευαισθησία και την πολυφυσικότητα της Ευκοίλιας... Αποφάσισαν , λοιπόν, να ακολουθήσουν την Κατσίκα , που θα τους οδηγούσε στο λιβάδι και τα υπόλοιπα σιχαμένα από πάνω ακριβώς είναι , δεν τα ξαναλέω. Συνήλθε πλήρως και το κρι-κρί απ' τους πολλαπλούς οργανισμούς, (δεν είναι και λίγο πράγμα να σου τραβάνε και να σου ρουφάνε τα βυζιά 2 πρωτόγονοι στη μέση του πουθενά) και πήρε το δρόμο να γυρίσει στο κοπάδι της, να κάνει τις άλλες κατσίκες να σκάσουν από το κακό τους που ο Τράγος τους ήταν και λίγο Gay...

Μπροστά το τετράποδο μαστάρι, λοιπόν, πίσω οι 2 αρχαίοι φίλοι, βρήκαν το κοπάδι και το ακολουθούσαν μέρα-νύχτα, ξεβύζαιναν καμιά μασταρω να ξεδιψάσουν κι άμα έπεφτε η Νύχτα κι έπιανε η παγωνιά, έπαιρναν κανα δυό τριχωτές κατσίκες αγγαλιά και κοιμόντουσαν. Τότε αυτό ονομαζόταν "Επιβίωση". Τώρα άμα παίρνεις μια κατσίκα αγγαλιά, πάει να πεί οτι είσαι παντρεμένος.

Περνούσαν οι μέρες, ο ήλιος συνέχιζε να είναι κομπλεξικός τα πρωινά και να βράζει την ατμόσφαιρα, του κανε τη δύσκολη και τη στριμμένη η Νύχτα κι όταν ερχόταν η σειρά της έριχνε παγωνιά, να του κάνει ναζάκια κι από κάτω η Φύση πλήρωνε τις

καυλίτσες τους...Έμοιαζε το κοπάδι να ξέρει απ' έξω κι ανακατωτά έναν άγνωστο δρόμο προς το νερό και την πρασινάδα, οδηγούμενο από τον Τσίφ-Τράγο και τους αρχικερατάδες του, κάτι βαρβατεμένα αρσενικά που άμα τα τσάντιζες δεν ήξερες τι είναι χειρότερο, να σε κουτουλήσουν, ή να σε κουτουπώσουν. Στις μεγάλες Τσαντίλες τους μάλιστα, η μια υπηρεσία ήταν δωρεάν!!!

**Π**ήγαιναν πια πολλές ημέρες από τότε που ο Αζρούν κι ο Ζούφρν, ακολουθώντας τα Κρι-Κρί, είχαν βρεί το Λιβάδι και τα ποτάμια του κι είχαν αποχαιρετήσει το τετράποδο Μαστοφόρο Delivery που τους είχε σώσει τον καιρό της μεγάλης Δίψας. Γύρω τους η γή ήταν γεμάτη από κάθε λογής φυτό, άφθονο κυνήγι και μεριές απόμερες και ασφαλείς για να παίρνουν τα βράδια τους. Ένα από αυτά τα βράδια, βρήκαν οι 2 εξερευνητές ένα μέρος με χαμηλά δεντράκια σα μικρό ξέφωτο και μάζεψαν ξύλα ν' ανάψουν φωτιά. Πήρε ο Ζούφρν δυό κλαράκια, μάζεψε από κάτω τους ξερά φύλλα, πευκοβελόνες, κάτι σαυροκακάτετζα που "άρπαγαν" εύκολα λόγω προπανίου κι άρχισε να τα τρίβει για να πάρουν φωτιά. Μα, ήταν το κλίμα υγρό, ζεστάθηκαν τα ξύλα, αλλά φωτιά πουθενά. Ξεσκίστηκ' ο στραβοχυμένος να τρίβει, ούτε AZAX σε νεροχύτη με φλέμματα τόσο τρίνημο και τα 'δωσε στον Αζρούν να συνεχίσει. Τα πήρε το ΚΤΗΝΟΣ κι έτριβε με μανία, μα και πάλι τζίφος...Κι έπρεπε να ανάψουν φωτιά άν ήθελαν να αισθάνονται ασφαλείς το βράδυ....Εκεί, λοιπόν, που ίδρωνε και ξειδρωνε ο Αζρούν, γυρνά στο Ζούφρν και του λέει:

--"Αδερφέ μου, μου ήρθε!!!"

--"Εμπνευσις...? Ιδέα...?"

--"Μην λέμε αηδίες...."

--"Α...είπα μήπως....Τί σου ήρθε?"

--"Τρίψε-τρίψε, ζορίστηκα και θα ψιλοκλάσω!!!"

Πρίν προλάβει να ολοκληρώσει την έκφρασή του, έφυγαν αι δηλητηριώδεις αέριες μάζες από του εντέρου του παχέως διαμέσου του πρωκτού, τουτέστιν τρελάθηκε στο κλανίδι και η αερομάζωξις έπεσε πάνω στα πυρωμένα ξύλα, έκανε "πάφ" το προπάνιο και καψάλισε μέχρι και τις μασχαλότριχες του Ζούφρν!!! Λαμπάδιασαν από φωτιά τα ξύλα, φώτισαν τα σκοτάδια γύρω τους, έψησαν οι 2 φίλοι κάτι τζιτζικόσαυρες, κάτι σαρανταποδαρόσαυρες, κάτι πυγολαμπιδόσαυρες, στάνιαραν τα στομάχια τους και την έπεςαν για ύπνο. Δεν είχε περάσει πολλή ώρα που ροχάλιζαν, όταν ο Ζούφρν πετάχτηκε ανήσυχος...

--"Φίλε μου τρέμει το έδαφος..."

--"Με συγχωρείς Ζούφρν...έβλεπα ένα όνειρο και ψιλοερεθίστηκα....είμαι και μπρούμητα..."

--"Βουβάλια φίλε μου...", είπε ακόμα πιο ανήσυχος ο Ζούφρν...

--"Μα τι μανία έχει ο Ζούφρν να με βγάλει Κτηνοβάτη...?Μια με την Κατσίκα...μια με τα Βουβάλια...."

--"Δεν εννοώ αυτό φίλε μου...δε νιώθεις το έδαφος που τρέμει? Κάπου κοντά υπάρχει ένα κοπάδι Βουβάλια κι έρχεται προς τα εδώ..."

--"Και τι θα κάνουμε?"

--"Μπλούζες, Αζρούν..."

--"Μα...εδω κινδυνεύουμε να μας πατήσουν τα Βουβάλια κι εσύ μου λες για σταυροβελονιές?"

--"Φίλε μου, εννοώ πως μπορούμε να φτιάξουμε ρούχα και όπλα από το δέρμα και τα κέρατά τους! Ο καιρός ψυχραίνει σιγά-σιγά και σε λίγο δε θα την βρίσκουμε για να κατοικήσουμε!"

--"Και θα κατουράμε στο κέρατο δηλαδή, Ζούφρν...?"

Άντε να συννενοηθείς τώρα...Ήταν όμως καλή ευκαιρία να ανεφοδιαστούν, βρήκαν δυο δέντρα μεγάλα για να προφυλαχθούν από τη μανία της πορείας των βοοειδών και περίμεναν. Κάπνισ' από μακριά η γή, σηκώθηκε η σκόνη σα φίδι στον αέρα από το ποδοβολητό των χιλιάδων τεράστιων βουβαλιών κι έτρεμε το έδαφος σαν σεισμός που τον φοβάται ακόμα και Ιάπωνας. Κοκκάλωσαν ο Αζρούν με τον Ζούφρν, δεν ήταν θέαμα που το είχαν συνηθίσει αυτό. Έσφιξε ο Αζρούν τη Ροπάλα του, διάλλεξε ο Ζούφρν τις καλύτερες σαίτες του και σφίχτηκαν πάνω στα δέντρα. Έφτασε το κοπάδι μπροστά τους, πήγαιναν εμπρός καμιά εκατοστή πελώρια αρσενικά με μανιασμένη ταχύτητα, πετάχτηκε ο Αζρούν, κοίταξε τη μουσούδα του επερχόμενου Crush Dummie-Βούβαλου και φώναξε:

--"Ελα, λοιπόν, Τεράστιε Κερατά!!! Ο Αζρούν δεν έχει Κέρατα ούτε Τεράστια παπάρια σαν τα δικά σου!!! Έχει όμως Ρόπαλο ο Αζρούν και το Ρόπαλο δε γίνεται Φλαμπέ!! Πού τις βρίσκω τις παρομοιώσεις, ο απίστευτος ,ο μεταμοντέρνος ο Αζρούν!!!!"

Συνέχισε το Βουβάλι τη διαολεμένη του πορεία, την τελευταία στιγμή έκανε στο πλάι ο Αζρούν και προσπάθησε να το κοπανήσει στο κεφάλι με το ρόπαλό του. Έσκισε αυτό τον αέρα από τη δύναμη του Αζρούν που τα 'χε δώσει όλα, μα αντί να σκάσει στο κεφάλι του δίποδου Μόμπυ Ντίκ, πήγε και καρφώθηκε πάνω στα κέρατα. Συνέχισε το βουβάλι να τρέχει με τη Ροπάλα στα κέρατα κι έμεινε ο Αζρούν αποσβολωμένος...:

--"Ζούφρν...το ρόπαλό μου...."

--"Τι εννοείς, φίλε μου?"

--"Έγινε τηλεκατευθυνόμενο και πάει μόνο του...."

--"Μα...τι λες φίλε μου...?"

--"Μου το βούτηξε η Βουβάλω!!!"

--"Το ρόπαλό σου φίλε μου...? Τον ΑΝΔΡΙΣΜΟ σου?? Την προέκταση του τσουτσουνιού σου...???Την πεμπτουσία της Στηθότριχάς σου...???Τη σωβράκα που συγκρατεί τις Ορχεοθήκες σου...?????"

Έτσι που του τα έλεγε ο Ζούφρν, πορώθηκε ο Αζρούν...:

--"Ο Αζρούν χωρίς το ρόπαλό του είναι Ευνούχος!!! Θα το πάρει πίσω ο Αζρούν!Ο Αζρούν μαζί με το τσουτσούνι του, τινάζει κα το ρόπαλο του!!!Τώρα που είναι ένα μείον, τί να πρωτοτινάξει ο κατρουλιάρης, ο απίστευτος άντρακλας, ο σεξουλιάρης, ο ορμονομάχος, ο ΚΤΗΝΩΔΗΣ ο Αζρούν?!!!"

Ήξερε τι έκανε ο Ζούφρν, από μυαλό είχε και περίσσευμα. Για να καταφέρουν να σκοτώσουν έστω και ένα βουβάλι, χρειάζονταν το μέγιστο της ευστροφίας του Ζούφρν και το εξίσου μέγιστο της δύναμης του Αζρούν. Τα 'χε πάρει ο τελευταίος, κι άρχισε να τρέχει σαν κατσίκι να προλάβει το βουβάλι.Όταν έφτασε δίπλα του, άρχισε να του φωνάζει:



Τατάνκα και μαλακίες

--"Φέρε το ρόπαλο, ρε!!! Ο Αζρούν χωρίς το ρόπαλό του, είναι λες και έχει ασπερμιά!!!"

--"Μμμμμμμ... ", απάντησε ο βουβαλο-leader.

--"Δώσε το ρόπαλο, ρε τριχωτέ κερατά!!!"

--"Μμμμμμμμμ..."

--"Give me the Ropala!!!!"

--"Μμμμμμμμμμμμμμμ!!!!!!"

Τα πήρε το Κτήνος που τον έλεγε ο Κερασφόρος "Μμμμμμμ" (αλάκα) και αισθανόταν και Όρχεις-less κατά τα λεγόμενα του φίλου του, βούτηξε το ρόπαλο από την άκρη που προεξείχε από τα κέρατα, σφήνωσε στο έδαφος τα ποδόνηχα-ABS κι άρχισε με μανία να κοπάνάει το βουβάλι-caterpillar μαζί με το ρόπαλο στο έδαφος. Μια, δυο, τρεις, η απίστευτη μανία του Αζρούν ζάλισε το βουβάλι, παραπάτησε εκείνο, με τίποτα δεν σταματούσε ο πρωτόγονος στεροειδομανής, γκάπα-γκούπα, την άκουσε ο βουβαλος και τα είδε όλα. Πετάχτηκε και ο Ζούφρν και του σφήνωσε τη μεγαλύτερη σαίτα του στο μάτι, έφτασε εκείνη στον εγκέφαλο και πάει ο Βουβάλης...Ο Αζρούν όμως δεν έλεγε να σταματήσει:

--"Πάρτα μωρή Βουβάλα!! Ο Αζρούν σε κοπανάει!!! Γιατί είναι Μοσχαροφάγος ο Αζρούν!! Είναι Ψήστης ο Αζρούν!! Κτήνος είμαι ο Ταβερνιάρης ο Αζρούν!!!"

Πιο δίπλα, ο Ζούφρν προσγειωμένος όπως πάντα, έβλεπε το υπόλοιπο κοπάδι που απομακρυνόταν με ταχύτητα κι όταν εκτίμησε πως ο κίνδυνος είχε πια περάσει, είπε στο φίλο του:

--"Αζρούν, μπορείς να σταματήσεις να κοπανάς το φαγητό μας?"

--"Μα...αφού είμαι Μοσχαροκτόνος...!!!"

--"Ναι...αλλά θα το κάνεις νια-νια!"

--"Ναι...αλλά αφού είμαι Μοσχαροκοπανητής...!"

--"Ναι...αλλά άμα συνεχίσεις να το χτυπάς, από Βουβάλι θα γίνει Φραπέ!"

--"Και...πως θα είμαι Κτήνος άμα σταματήσω να το χτυπάω?"

--"Μα...φίλε μου...είσαι ήδη ΚΤΗΝΟΣ!!! Κοπάνησες το Βουβαλόσαυρο! Είσαι Υπέροχος, είσαι Κοπανιάρης, είσαι Σφίχτης, είσαι Θηριοδαμαστής, Υπέροχος είσαι ο Βουβάλιστερ ο Αζρούν!!!"

Σταμάτησε το Κτήνος να βαράει το Βουβάλι, έμεινε με ένα ηλίθιο χαμόγελο στα χείλη κι έσφιγγε τα μπράτσα του να κάνει "ποντίκι", μπορεί να ήταν δεδομένο πως ήταν ένα θαύμα δύναμης, αλλά δεν του το αναγνώριζαν συχνά με λογίδρια...! Ψόφια η τεράστια μπριζόλα, λοιπόν κι άρχισαν να την τεμαχίζουν, αφ ενός για να φάνε και αφ ετέρου για να φτιάξουν πραγματάκια. Έσκισαν το σκληρό τομάρι, το έκοψαν, το έραψαν κι έφτιαξαν 2 παλτό μούρλια. Δοκίμασε ο Ζούφρν το δικό του και ρώτησε το φίλο του:

--"Μου πάει, Αζρούν...?"

--"Μούρλια Ζούφρν!"

--"Μήπως μου κάνει μικρούς ώμους?"

--"Μα...ΕΧΕΙΣ μικρούς ώμους, φίλε μου!"

--"Μπορεί, αλλά τώρα φοράω Βουβάλι! Πρέπει να δημιουργώ μια ψευδαίσθηση..."

--"Πάντως σου κάνει ωραία φρύδια, Ζούφρν!"



Δεν μίλησε ο Ζούφρν, ο Αζρούν είχε κάνει-κατα λάθος βέβαια- έναν πανέξυπνο ελιγμό συζήτησης κι έμειναν τα πράγματα εκκρεμή. Κοίταξε ο Αζρούν τα κέρατα, πολύ του άρεσαν, άλλωστε το κέρατο ανήκει σε κάθε άντρα, πρωτόγονο ή μή. Γύρισε, λοιπόν, στο Ζούφρν και του είπε:

--"Φίλε μου, θα φτιάξω περικεφαλαία!!"

--"Μα...με το κέρατο?"

--"Ναι! Θα πάρω και τη δύναμη από το βουβάλι και θα είμαι Αχτύπητος, ο Περικεφαλιάρης ο Αζρούν!!!"

--"Μα...θα σου δώσει κύρος το Κέρατο?"

--"Σαφώς!! Θα αποκτήσω τις Αρετές, τη Δύναμη, την Αντοχή και κάτι ψιλά από τα τσιμπούρια του βούβαλου!"

--"Ναι...αλλά σκέφτηκες την περίπτωση να χρειαστεί να κάνεις τούμπα και να σου μπει στον κώλο? Τότε θα έχεις το κύρος της Δαμάλας!"

--"Δεν πειράζει φίλε μου! Ας είναι και της Δαμάλας! Έτσι δε θα με λένε πια και "μαλάκα", αλλά "δαμαλάκα"!!! Που τα βρίσκω ο αστείος, ο stand up comedian, ο εμπνευσμένος ο Αζρούν!!!"

Έκοψε, έτσι, το κρανίο του βούβαλου, του έβαλε μέσα κάτι χορτάρια για να του ταιριάζει στο κεφάλι κι έμοιαζε με τράγο παλουκωμένο σε στύλο της ΔΕΗ. Κάπνισαν και όσο κρέας μπορούσαν να κουβαλήσουν μαζί τους και ξαναξεκίνησαν, πιο ανανεωμένοι από πρίν. Ο Ζούφρν μόνο ώρες-ώρες φαινόταν πολύ σκεπτικός. Το παρατήρησε ο Αζρούν και τον ρώτησε:

--"Φίλε μου, είσαι κατσούφης..."

--"Μμμμ..."

--"Φίλε μου, είσαι σκεπτικός..."

--"Μμμμ..."

--"Φίλε μου, είσαι σαν Καλαμποκιά με Τρίχες μ' αυτό το δέρμα που φοράς..."

--"Μμμμ...ναι..."

--"Μα τί έχεις?"

--"Σκέφτομαι Αζρούν, πως τόσον καιρό που ταξιδεύουμε, αν εξαιρέσεις κάποιες τυχαίες και τριχωτές περιπτώσεις, εκτός από όλα τα ζώα που έχουμε συναντήσει, δεν έχουμε πετύχει πουθενά Ανθρώπους..."

--"Ε...και?"

--"Για να μην τους πετυχαίνουμε όσο προχωράμε προς τα εδώ, πάει να πεί πως η περιοχή αυτή είναι Αφιλόξενη..."

--"Ε...και?"

--"Κάθε μέρα που περνάει και δεν συναντάμε δίποδα θηλαστικά, κάνει την επόμενη πιο επικίνδυνη!"

--"Μη στεναχωριέσαι Ζούφρν! Ο Αζρούν θα σε προστατέψει! Γιατί είναι Κτήνος ο Αζρούν, είναι Προστάτης ο Αζρούν, νταβατζής είμαι ο σωματέμπορας ο Αζρούν!!!"

Πώς σκατά συνεννοούνταν τόσον καιρό, απορίας άξιον είναι. Πάντως, ο προβληματισμός του Ζούφρν, ήταν βάσιμος. Μεγάλη η διαδρομή, λίγες οι συναντήσεις, σα ραντεβού χωρίς γκομενα ήταν η κατάσταση.

Συνεχίζοντας την πορεία τους μέσα στο λιβάδι, όσο προχωρούσαν τόσο μπλέκονταν από τη βλάστηση και αποπροσανατολιζόνταν. Έκανε κι ένα ψοφόκρυο το βράδυ, με τόση υγρασία, τρέχα-γύρευε, πάλι καλά που είχαν και τα μοσχαρομοντγκόμερνα να

...yo. OI



ζεσταίνονται λίγο. Οι μέρες γίνονταν νύχτες, οι νύχτες ημέρες, μέτραγαν τα πόδια των προϊστορικών τα χιλιόμετρα από κάτω τους, χωρίς ν' αλλάζει το σκηνικό, μόνο η βλάστηση που πύκνωνε και το πρωί τα έβλεπαν όλα πράσινα και το βράδυ μαύρα. Σηκώθηκ' ο ήλιος περήφανος πάνω απ' τα κεφάλια τους κι άρχισε να τσακώνεται με την υγρασία μήπως και την τρυπήσει, πήρε θάρρος ο Ζούφρν και παρατήρησε στο φίλο του:

--"Φίλε μου, κοίτα μια πράσινη πασχαλίτσα!"  
--"Μα...Αζρούν...δεν υπάρχουν πρασινες πασχαλίτσες!"  
--"Εγώ πλέον τις βλέπω μόνο πράσινες!!! Γιατί παντού υπάρχουν ΠΡΑΣΣΙΝΑ!!! Το ΠΡΑΣΣΙΝΟ τσουτσούνι σου, περισσεύει από το ΠΡΑΣΣΙΝΟ βουβαλόδερμα που φοράς!!!"  
--"Πρασίνισε το Πέος μου....?"  
--"Ω, ΝΑΙ!!!"  
--"Και το κοιτάς...?"  
--"Ναι, αλλά πάντα με πράσινη διάθεση!!!"  
--"Μούχλιασε δηλαδή???"  
--"Δεν ξέρω, δεν δάγκωσα για να είμαι σίγουρος...Πάντως κραγιόν δεν είναι....Μα, ολόκληρος είσαι ΠΡΑΣΣΙΝΟΣ, φίλε μου..."

Είχε ψιλοφρικάρει ο Ζούφρν από την πνιγηρή βλάστηση γύρω τους κι έβλεπε πράσινες παραισθήσεις, το μυαλό του άλλου είχε μουχλιάσει από την αχρηστία προ πολλού, σκατά (πράσινα) είχαν γίνει. Ο Ζούφρν, στο μεταξύ, το χαβά του:

--"Χι...χι....πρασινε Αζρούν, ξέρεις οτι ουσιαστικά δεν υπάρχεις αλλά είσαι η συνένωση ενός Μπλέ Αζρούν με έναν Κίτρινο Αζρούν?? "   
--"Ο Αζρούν έχει την εντύπωση πως ο Ζούφρν δεν είναι με τα καλά του!! Ο Αζρούν θα χαστουκίσει το Ζούφρν για να τον συνεφέρει! Γιατί είναι γιατρός ο Αζρούν, χειρουργος είμαι ο μικροβιολόγος, ο Έκτακτα Περιστατικά ο Αζρούν!!!"  
"Τσάφ", λοιπόν, αμόλησε μια ψιλή στο Ζούφρν, τί "ψιλή" δηλαδή που ήταν και ΚΤΗΝΟΣ ο Τεράστιος και δεν έλεγχε τη δύναμη, ξερός ο Ζούφρν. Καλή ήταν ,όμως, η σφαλιάρα κι έκανε τη δουλειά της. Συνήλθε αυτός κι έπιασε πάλι τα επιστημονικά του, προσπαθώντας να βρεί πως σκατά θα έβγαιναν απ' τον πράσινο λαβύρινθο που είχαν που είχαν μπει. Τον έβλεπε ο Αζρούν που ζοριζόταν να πάρει στροφές κι άλλαζε χρώματα και τον λυπήθηκε:

--"Πάντως, στις δύσκολες περιπτώσεις ένα κλίσμα ψιλοβοηθάει φίλε μου...."  
--"Μα...δεν είμαι δυσκοίλιος, φίλε μου, σκέφτομαι...."  
--"Α...έχει διαφορά?"  
--"Φίλε, τί βλέπουμε συνέχεια εδώ που είμαστε...?"  
--"Τα μούτρα μας..."  
--"Εκτός από αυτό...."  
--"Ομολογώ πως έχω κοιτάξει και κανα-δυο φορές τα παπάρια σου όταν περίσσευαν από τη Μοσχαροπροβιά σου..."  
--"Όχι αυτό, ρε!!! Τι χρώμα βλέπουμε συνέχεια?"  
--"Πράσινο..."  
--"Ε...όταν το πράσινο θα αρχίσει να κιτρινίζει ή ν' αλλάζει απόχρωση, πάει να πεί πως ο τόπος σιγά-σιγά αλλάζει και ξεφεύγουμε από αυτήν την Βλαστησοφυλακή που έχουμε μπει!"  
--"Α....Δηλαδή θα περιμένουμε το Φθινόπωρο!!! Το κατάλαβε ο Αζρούν!! Γιατί είναι



Μετεωρολόγος ο Αζρούν, είναι Εποχογνώστης ο Αζρούν, κτήνος είμαι ο Ε.Μ.Υ. ο Αζρούν!!!"

Βλάχας ήταν βασικά, αλλά τι να το κάνεις που δεν έφταιγε ο ίδιος και τον συμπαθούμε κιόλας.Κι όσο συνέχιζαν την πορεία τους, έψαχναν με τα κουρασμένα μάτια τους να βρουν κάποια διαφορετική απόχρωση γύρω τους, να απεγκλωβιστούν από τα πανύψηλα χόρτα και τις περικοκλάδες, μέχρι που κάποια στιγμή είπε ο Αζρούν στο Ζούφρν:

--"Φίλε μου, κοιτα!! Αυτό το φυτό εδώ είναι καφέ!!!"  
--"Σίγουρα δεν είναι τσάι...?"  
--"Μα...ναι...."  
--"Σίγουρα δεν είναι χαρτί υγείας από κατασκηνωτές...?"  
--"Ναι...το μάσησα κιόλας....no Shit....!!!"

Όντως είχε αρχίσει να αλλάζει το τοπίο γύρω τους. Λίγα καφέ φυτά στην αρχή, περισσότερα στη συνέχεια, της ανωμαλίας από καφέ στο τέλος, κίτρινα, κόκκινα, όλα τα χρώματα έφτιαχναν ένα τοπίο μαγικό τριγύρω από τους προϊστορικούς ταξιδιάρηδες. Αρχισε το έδαφος να γίνεται πιο βραχώδες, πιο ανηφορικό, να' σου και κάτι σπηλιές παράξενες, κάτι δέντρα-κουφάλιστες να χωράνε μέσα τους καμιά 30αριά άτομα. Παρ' όλ' αυτά, το ένστικτο του Ζούφρν του έλεγε οτι κάτι ήταν wrong...:

--"Φίλε μου, κάτι δε μου πάει καλά..."  
--"Ναι φίλε μου...είναι η μούρη σου...αλλά εγώ σε συμπαθώ που έχεις και ωραίο εσωτερικό κόσμο..."  
--"Μα...όχι...απλά έχω ένα κακό προαίσθημα..."  
--"Εγώ έχω ένα ρόπαλο, τρίχες στο στήθος κι αν πεις και για τους κοιλιακούς μου...εεε....φέτες είμαι ο Σφίχτης, ο Μπράτσο-Μαν ο Αζρούν!!!"  
--"Φίλε μου, εγώ σου λέω πως κάτι δε μου πάει καλά κι ανησυχώ..."  
--"Μα, τι έχει ο Ζούφρν? Μια χαρά είναι εδώ, χρώματα έχει, ωραίο καιρό έχει, φοράμε και το μοσχαρόδερμα και είμαστε σαν προϊστορική επίδειξη μόδας για Σφίχτες (εγώ) και Σφίξου (εσύ), τί άλλο θέλουμε?"  
--"Δεν ξέρω φίλε μου, έχω κακό feeling..."  
--"Ε...όχι και να σε ΦΙΛΙ-ΝΓΚ!!! Μπορεί να φοράω προβιά, αλλά τέτοια δεν κάνω! Γιατί είναι Αντρας ο Αζρούν! Έχει ναααααααα την τρίχα στα παπάρια του ο Αζρούν!!! ΑΡΣΕΝΙΚΟ είμαι ο ΤΕΣΤΟΣΤΕΡΟΝΗΣ ο Αζρούν!!!"  
--"Μα...Αζρούν, δε θέλω να με φιλήσεις..."  
--"Γιατί όχι? Είναι μάστορας στα φιλάκια ο Αζρούν! Σεξουλιάρης Υπέρτατος είμαι ο Κάμα-Σούτρα, ο Γλωσσοφιλιάρης ο Αζρούν!!!"

Δεν μίλησε ο Ζούφρν, μην εθουσιαστεί ο Ορμονομάχος και του τραβήξει κανα γλωσσόφιλο και συνέχισαν την πορεία τους.Χάθηκε πάλι μέσα στις εκτός εποχής σκέψεις του, γύριζε που και που και κοιτούσε και τον Αζρούν καθώς εκείνος προσπαθούσε να φτάσει με τη γλώσσα του τη μύτη του, που το είχε δει να το κάνουν κάτι χαμαιλέοντες και πολύ του άρεσε... Δεν καταλάβαινε καμιά φορά τον Αζρούν ο Ζούφρν, μα δεν τον είχε για ηλίθιο, για διαφορετικό τον είχε. Πέρα όμως από τις δυσκολίες στη συνεννόηση, αισθανόταν ο Ζούφρν μια σιγουριά να ταξιδεύει μαζί με τον προϊστορικό Σφίχτη. Ποιός θα τα έβαζε με τον Αζρούν που όταν έκανε επίθεση ήταν σαν τριαξονικό σε μετωπική? Και κάπου μέσα στην προϊστορική ψυχή

του, ήξερε πως ήταν φίλοι πραγματικοί και πως ο ίδιος θα έμπαινε ευχαρίστως μπροστά από ένα ρόπαλο 10πλάσιο από αυτό του Αζρούν αν ήταν να τον προφυλάξει και πως ο Λειψός φίλος του θα έκανε ακριβώς το ίδιο γι' αυτόν, αν μπορούσε να καταλάβει ποιο είναι το Ρόπαλο και ποιο το ΡοπαλοΠέος του...



**Τ**ο Μεγάλο Βουνό μπροστά τους, έμοιαζε με Φράχτης σε μεζονέτα σχεδιαστή μόδας, άγριο, απροσπέλαστο, αλλά είχαν ήδη αποφασίσει να το περάσουν από τη στιγμή που το είδαν.

Προχώρησαν, λοιπόν, προς τις παρυφές του βουνού, προσεκτικά και με υπομονή, άγνωστος ο τόπος, άγνωστες οι μυρωδιές, μόνο η ποδαρίλα τους και η μασχαλίλα τους τους έδιναν μια αίσθηση οικειότητας.... Ανηφόριζε ο δρόμος μπροστά τους, τρεμόπαιζαν οι πατούχες τους απ' την κούραση, ζόρι μεγάλο οι πέτρες και τα βράχια, το νύχι-ABS που είχαν δεν πολυβοηθούσε την κατάσταση... Φτάσανε κάποια στιγμή ντάλα μεσημέρι σε ένα πλάτωμα και έκατσαν κάτω από κάτι θάμνους να ξεκουραστούν.... Γύρισε κάποια στιγμή ο Αζρούν και είπε στον Ζούφρν:

--"Φίλε μου....διψάω...."

--"Κατούρα και πιες, φίλε μου....."

--"Δεν έχω άλλο!!! Έχω ανακυκλώσει τα τσίσα μου καμιά δεκαριά φορές μέχρι τώρα! Τώρα πια δεν βγαίνει υγρό, κάτι άλλατα

βγαίνουν μόνο μαζί με μια "λοιμώξη" χωρίς "ουρό" μπροστά της!!!"

--"Ρε Αζρούν....ΞΑΝΑΠΙΕΣ ΤΑ ΤΣΙΣΑ ΣΟΥ?????"

--"Μα....αφού διψούσα και ήταν και σαμπανιζέ....."

--"Ρε μπίχλα....ΞΑΝΑΠΙΕΣ ΤΑ ΤΣΙΣΑ ΣΟΥ?????"

--"Μα....είχαν και μια μεστή, διακριτική μυρωδιά φράουλας....."

--"Ρε σίχαμα.....ΞΑΝΑΠΙΕΣ ΤΑ ΤΣΙΣΑ ΣΟΥ?????"

--"Τι θα γίνει, ρε Ζούφρν;;; ΝΑΙ, ΤΑ ΗΠΙΑ!!!!!!!"

--"Εντάξει....Αυτό ήθελα να μάθω και δεν μου απαντάς τόσην ώρα..."

Ξανασυνηνοήθηκαν με τον τρόπο τους..... Ζορίζονταν .ομως υπερβολικά να ανέβουν το κακοτράχαλο εκείνο μέρος, κουρασμένοι, πεινασμένοι, διψασμένοι, οι 2 εξερευνητές μας είχαν τον κακό τους τον καιρό, μπρός δεν μπορούσαν να πάνε,

πίσω δεν μπορούσαν να πάνε, τους έπιασε η απελπισία:

--"Φίλε μου Αζρούν....Νομίζω τελικά πως ψιλομαλακία κάναμε που ανεβήκαμε....."

--"Ναι Ζούφρν....Κι ο Αζρούν αισθάνεται ψιλομαλάκας....Βέβαια αυτό του συμβαίνει από καιρό του Αζρούν, αλλά τέλος πάντων.

Να ξέρεις όμως οτι ό,τι κι αν συμβεί, ο Αζρούν θα είναι πάντα φίλος σου!!!!"

--"Σ' ευχαριστώ, Αζρούν!! Και για μένα είναι τιμή να είμαι φίλος του ΚΤΗΝΟΥΣ του Αζρούν!!!"

--"Και...ξέρεις Ζούφρν.... Έχεις ομορφύνει τώρα τελευταία..."

--"Είπαμε να απελπιστείς,Αζρούν, ΔΕΝ ΕΙΠΑΜΕ ΝΑ ΤΟ ΓΥΡΙΣΕΙΣ ΚΙΟΛΑΣ!!!!!"

--"Μα...δεν το εννοώ έτσι....."

--"Δεν ξέρω πως το εννοείς, αλλά εγώ καλύτερα να πηγαίνω βράχο-βράχο, γιατί είσαι και ΚΤΗΝΟΣ...."

Για καλό το ξεκίνησαν, αλλού τους βγήκε..... Πολλά κάνει η απελπισία, παίζει παιχνίδια παράξενα στο μυαλό, μα η φιλία τους ήταν δυνατότερη και μαζί με την αίσθηση του κοινού κινδύνου, δεν τους άφηνε να παρεξηγηθούν. Εκεί, λοιπόν, που περπατούσαν με τα κεφάλια σκυφτά, πετάχτηκε επάνω ο Ζούφρν σαν ηλεκτρισμένος και είπε στον Αζρούν:

--"Φίλε μου....ομελέτα!!!!!"

--"Που, ρε Ζούφρν??"

--"Μπροστά μας, ρε Κτηνος!!!!!"

Ακολούθησε ο Αζρούν την πορεία του δείκτη του Ζούφρν και αντίκρουσε την φωλιά ενός πτερόσαυρου με 2-3 αυγά μέσα.

Λαμπύρισαν τα μάτια του Αζρούν και είπε στο φίλο του:

--"Φίλε μου....Σκέφτεσαι ό,τι σκέφτομαι;;;"

--"Εεεε....."

--"Όχι...αυτός είναι ο συνηθισμένος ήχος των σκέψεών μου....Τώρα άλλαξα...."

--"Τι πράγμα σκέφτεσαι, Αζρούν;"

--"Να κάνουμε τα αυγά μπεσαμέλ!!!!!"

--"Βρε ηλίθιε φίλε μου....Και που θα βρεις το γάλα για να φτιάξεις μπεσαμέλ;"

--"ΘΑ ΑΡΜΕΞΩ ΤΟΝ ΠΤΕΡΟΣΑΥΡΟ!!!!!!!!!"

--"Ξαναηλίθιε φίλε μου.....ΕΧΕΙ Ο ΠΤΕΡΟΣΑΥΡΟΣ ΒΥΖΙΑ;;;"

--"Που θες να ξέρω, Ζούφρν; Δεν είμαι Κτηνοβάτης, να χουφτώνω σαύρες και πουλιά!!! Ορίστε μας τώρα που θα μου βγει το όνομα και θα με λένε και ανωμαλιάρη....."

--"Εγώ φίλε μου, έχω μια άλλη ιδέα...."

--"ΠΡΩΚΤΙΚΟ ΣΤΟ ΠΤΗΝΟ?????"

--"ΟΧΙ!!!! Να καβαλήσουμε τον Πτερόσαυρο!!!! Και απάνω στην πλάτη του, να περάσουμε στο βουνό απέναντι και να γλιτώσουμε τον ποδαρόδρομο!"

--"Δεν κάνουμε καλύτερα την μπεσαμέλ ρε Ζούφρν.....;"

Παράξενη ήταν η ιδέα του Ζούφρν, ούτε κι ο ίδιος δεν είχε καλά-καλά καταλάβει πως του ήρθε, κοιτάχτηκαν σαν χαζοί μεταξύ τους, (ο ένας ήταν κιάλας, αλλά δεν λέμε ονόματα.....), και άρχισαν να επεξεργάζονται την ιδέα. Η ώρα περνούσε, όμως και η μεν έμπνευση καλή ήταν, αλλά η εφαρμογή της στην πράξη ήταν που τους ζόριζε.....Σαν τον οργανισμό....Τον εμπνέεσαι, τον φαντάζεσαι, ζορίζεσαι κι άμα έρθει

χέσε μας.....

Εκεί που το σκέφτονταν, λοιπόν, "φλαπ-φλουπ" από πάνω, χέστηκαν απάνω τους οι 2 αρχέγονοι φίλοι που έβλεπαν το τεράστιο σαρκοβόρο πουλί να έρχεται προς το μέρος τους... Να τρέξουν δεν μπορούσαν, να κρυφτούν δεν μπορούσαν κι έτσι πήραν θέσεις άμυνας. Τους πήρε χαμπάρι το πτηνό-Stealth από ψηλά, σαν τριχωτά δίποδα λουκάνικα του φαίνονταν, ψιλοπεινούσε κιόλας και εφόρμησε!!! Το είδε ο Αζρούν που πήγαινε καρφωτό καταπάνω τους και μεριά ο φόβος, μεριά που ήταν ΚΤΗΝΟΣ, άρχισε να φωνάζει:

--"Έλα λοιπόν, ξεπουπουλιασμένη σαίτα!!! Ο Αζρούν είναι ΠΟΥΛΟΠΝΙΧΤΗΣ!!!!!"  
--"Μα....φίλε μου....είναι προς τιμήν σου αυτό....;"  
--"Όχι "ΠΟΥΛΟ...." Διορθώνω!!!! ΠΟΥΛΙΟΠΝΙΧΤΗΣ είναι ο Αζρούν, μέχρι και σκατζόχοιρο ξεπουπουλιάζει ο Πτηνοτρόφος ο Αζρούν!!!!!"  
--"Μα....ο σκατζόχοιρος δεν έχει πούπουλα....."  
--"ΔΕ ΜΕ ΧΕΖΕΙΣ, ΡΕ ΖΟΥΦΡΝ.....?????"  
--"Από τον φόβο που έχω...ευχαρίστως...αλλά πρώτα, δεν ξαναδοκιμάζεις με το "Κτήνος";"  
--"Ναι....δίκιο έχεις!!!! Έλα κόκκινη ιπτάμενη Κουράδα!!!! Ο Αζρούν είναι ΚΤΗΝΟΣ!!!!!!!!!"

Το τεράστιο πουλί έκανε έναν ελιγμό μάχης και ερχόταν καρφωτό καταπάνω τους, σφύριξε η σαίτα από την σφεντόνα του Ζούφρν κι έξυσε ίσα-ίσα το μάτι του πτερόσαυρου, έχασε εκείνος στιγμιαία τον προσανατολισμό του, ψιλοζαλίστηκε, συνήλθε και πάνω που ξανάπαιρνε πορεία πρόσκρουσης, είδε τον Αζρούν να έχει πάρει φόρα , με τη γλώσσα έξω, χοροπηδώντας με το τεράστιο ρόπαλό του πίσω απ' το κεφάλι του και να είναι έτοιμος για crash test!! Έκανε μια κίνηση με τα φτερά του ν' αλλάξει πορεία το πουλί-μεζονέτα, too late όμως, φρέναρε το τεράστιο κρανίο με το γαμψό ράμφος πάνω στην ροπάλα του προϊστορικού δίποδου Κτήνους, ο οποίος είχε βάλει όση δύναμη είχε και δεν είχε!!!!

Τα είδε όλα ο Πτερόσαυρος, "πω-πω.....ιπτάμενα μαμουθάκια γύρω γύρω απ' το κεφάλι μου..."σκεφτόταν, "αχ...είμαι μια μικρή, χαριτωμένη κατσαροπέρδικα...!!!!", ξανασκεφτόταν, ζαλίστηκε εντελώς, τα έχασε κι έπεσε κάτω...!!!! Ο Αζρούν πού να κρατήσει τον ενθουσιασμό του:

--"Είμαι Ροπαλιάρης!! Είμαι Κτήνος!!! Είμαι ο Κατακεφαλιστής!!! Είμαι Άσφογος!!! Ο Αζρούν χέστηκε από το φόβο του, αλλά αντί να λιποθυμήσει ο ίδιος από την μπόχα, λιποθύμησε το πουλί!!!! Πουλοσφάχτης είμαι , ο Πουλοπνίχτης ο Αζρούν!!!!!"

Άντε τώρα να του εξηγήσεις πως τίποτε το ηρωικό δεν κρύβεται σ' έναν "Πουλοπνίχτη"....Γύρισε ο Ζούφρν απότομα και του είπε:

--"Αζρούν, φίλε μου, καβάλα το τώρα που είναι ζαλισμένο!!!!!"  
--"Μα φίλε μου....Δεν μου σηκώνεται με τις ιπτάμενες σαύρες....."  
--"Όχι αυτό, ρε!!!! Ανέβα επάνω του, εννοώ!!! Θα το πιάσω εγώ από το λαιμό κι εσύ κράτα του το ένα φτερό και το ένα πόδι!!!Θα το κατευθύνουμε!!!!!"

Όρμηξαν λοιπόν πάνω στον ημιλιπόθυμο πτερόσαυρο, αλλά δεν είναι και λίγο





Τσαλαπετεινόσαυρος...!!!  
(Ο Πτερόσαυρος δεν πρόλαβε  
την Φωτογράφιση...!)

πράγμα να κάνεις "αγγαλίτσα" την κότα-τερατογέννεση....Το σχέδιο καλό ήταν, αλλά από την αγωνία τους στο τέλος τα σκάτωσαν....Όρμηξε ο Ζούφρν και πήρε αγγαλιά την φτερούγα, αρπάχτηκ' ο Αζρούν από το πόδι του και με το άλλο του χέρι έψαχνε να βρεί χερούλι να κρατηθεί....Ξεζαλίστηκε κάποια στιγμή ο πτερόσαυρος, είδε τους 2 προϊστορικούς να κάνουν αγγαλίτσες και χαδάκια επάνω του, τσαντίστηκε και άρχισε να πετάει!!!! Τα έπαιζαν οι προ-χιστόρικες:

--"Ζούφρν, μου 'φυγε το σκατό!!!"  
--"Χέστηκες, Αζρούν...;"  
--"Από εδώ πάνω, μάλλον για πηχτή κουτσουλιά το κόβω...."  
--"Τί κάνουμε τώρα, Αζρούν;;;"  
--"Εμένα ρωτάς...; Εγώ είμαι το Κτήνος, όχι ο Ικτίνος!!!! Εσύ είσαι ο μπρέιν!!!!"  
--"Ναι...αλλά εδώ στα ψηλά δεν οξυγονώνομαι αρκετά κα δεν έχω απόδοση...Να σου πω την προπαίδια του "1" που την θυμάμαι....;"

Κουνιόταν ο Πτερόσαυρός πέρα-δώθε, (και καθόλου αντρικά ομολογουμένως), να ξεφορτωθεί τα δύο μαλλιαρά τσιμπούρια, σφίγγονταν επάνω του οι δύο φίλοι, σαν την ταινία "Η Κτηνοβασία που οδήγησε στην Παρτούζα" ήταν.... Ξάφνου, πετάχτηκε ο Αζρούν:

--"Ζούφρν!!!!"  
--"Τί είναι...; Αεροπειρατεία...;;;"  
--"Όχι!!!! Είχα ιδέα για σχέδιο και την έχω θέσει μάλιστα κιόλας σε εφαρμογή!!!!!"  
--"Ιδέα....; Τί ιδέα;"  
--"Αρχίδια, Ζούφρν!!!!"  
--"Δεν είναι ώρα για τέτοια, φίλε μου Αζρούν....."  
--"Μα....Όχι αυτό....Εννοώ πως κρατάω τον Πτερόσαυρο από τα αρχίδια!!!!!"  
--"Μα...ηλίθιε φίλε μου....έχει το πουλί αρχίδια...?????"  
--"Το δικό μου το πουλί έχει....."  
--"Πετάει, ρε βλαμμένη, το δικό σου το πουλί....????!!!!!"  
--"Εεεε....όχι....."  
--"Είδες....;"  
--"Τότε ποιανού τα παπάρια κρατάω...;;;"  
--"Ξέρω 'γω....Σφίξε να δούμε ποιός θα πονέσει!!!!!"  
--"Σφίγγω Ζούφρν....."  
--"Και.....;"  
--"Μ'αρέσει Ζούφρν...."

Άντε τώρα να συνεννοηθούνε.... Όσο κρατούσε όμως η διεξοδική τους συζήτηση, ο Πτερόσαυρος πάνω στην προσπάθειά του να απαλλαχτεί από το παρλαπιπέ φορτίο του, πετούσε όλο και πιο νευρικά, όλο και πιο δυνατά και είχε φτάσει σχεδόν στην κορυφογραμμή. Όπως, λοιπόν, περνούσαν από κοντά της, στριφογύρισε το μυαλό του Ζούφρν, κοίταξε προς τα κάτω και είδε μια μικρή λιμνούλα από βρόχινα νερά, ίσα-ίσα ικανή να ανακόψει την πτώση τους. Φώναξε τότε στον Αζρούν:

--"Αζρούν, ΠΗΔΑ!!!!!"  
--"Τον Πτερόσαυρο....;"  
--"Κάτω, ρε!!!!!"

Πήδηξε ο Αζρουν κι έσκασε μες την λιμνούλα, πλούφ, βγήκε στην επιφάνεια και κουνώντας το ροπαλό του, φώναξε κι αυτός με τη σειρά του:

--"Ζούφρν, φίλε μου, έλα να κάνεις κι εσύ "Πλούφ" στη λιμνούλα!!!!!"

Αφέθηκε ο Ζούφρν από το λαιμό του γιγάντιου πουλιού κι έσκασε κι αυτός με τη σειρά του μέσα στη λίμνη. Μόλις βγήκε στην επιφάνεια, είπε στον Αζρουν:

--"Φίλε μου...σωθήκαμε!!!!"

--"Το ξέρω, φίλε μου...!!! Ο Αζρουν κατουρήθηκε από τη χαρά του!!!!"

--"Ρε σίχαμα, κατούρησες μέσα στη λιμνούλα...;;;"

--"Μα...αφού χάρηκα....."

--"ΕΧΟΥΜΕ ΝΑ ΠΙΟΥΜΕ ΝΕΡΟ ΤΟΣΕΣ ΗΜΕΡΕΣ ΚΙ ΕΣΥ ΚΑΤΟΥΡΑΣ ΤΗ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΛΙΜΝΟΥΛΑ ΠΟΥ ΒΡΗΚΑΜΕ????????"

--"Μα...από την χαρά μου....."

--"Δηλαδή άμα σου σηκωνόταν από τη χαρά σου, θα με πήδαγες κιόλας...;;;;;"

--"Όχι...αλλά ένα κατουρηματάκι στο έριγνα ....καλή ώρα.....Γιατί είναι Τσισιάρης ο Αζρουν!! Είναι Ουρήθρας ο Αζρουν!!!!Ακράτεια Υγρών έχω ο Κατούρλιστερ ο Αζρουν!!!!!!!!!!!!!!!!!"

Δεν ήταν όμως ώρα για καυγάδες... Σώοι και αβλαβείς οι πρωτόγονοι, έκαναν και το μπανάκι τους, απλώθηκ'η προιστορική μόλυνση από τις μασχαλήθρες τους στα νερά,πάει...μετανάστευσαν τα βακτήρια γιατί σιχάθηκαν...Πλάκα πλάκα, όμως, είχαν γλιτώσει τον ποδαρόδρομο του κερατά και πάνω απ' όλα την ανηφόρα, χρησιμοποιώντας το Μαστόδοντο-Τελεφερίκ. Μπροστά τους πλέον, ο κατηφορικός δρόμος τους χαροποιούσε, λιγότερο ζόρι, λιγότερη κούραση,λιγότερα κλανίδια.... Ήπιαν λοιπόν όσο νερό άντεχαν τα στομάχια τους και ξαναπήραν το δρόμο της εξερεύνησης.

**Κ**υλούσε η απόσταση κάτω από τα πόδια τους αργά αλλά σταθερά, έπιανε κρύο τη νύχτα και πάθαιναν κράμπες στα παπάρια, έπιανε ζέστη τη μέρα και έβγαζαν δροτσιλές στα παπάρια, δεν μάζαγαν το παπάρι τους όμως οι 2 προιστορικοί και συνέχιζαν....

Πέρασαν έτσι κανα δυό βδομάδες ψιλοδύσκολης κατάβασης και έφτασαν στις παρυφές του βουνού, με τον άγνωστο κόσμο ν' απλώνεται μπροστά τους. Ξαφνιασμένος ο Ζούφρν από την καινούρια περιοχή που αντίκρυζε, είπε στον Αζρουν:

--"Φίλε μου...ΚΟΙΤΑ!!! Ιδού η "Καινή Γή"...!!!!"

--"Μα φίλε μου, δεν είναι κενή.....είναι γεμάτη δέντρα!!!!"

--"Όχι "κενή", ρε, "καινή"...!!!!"

--"Και ποιά η διαφορά τους...?"

--"Το ένα είναι με "ε" και το άλλο με "αι"...."

--"Δηλαδή άμα σε πώ "μαλάκα" με 2 "λ", θα έχει διαφορά.....?"

Τόσα χρόνια πρίν κι όμως η γραμματική παρέμενε μια δεδομένη δυσκολία.... Τζαρτζανόσαυρες....

Σταμάτησε ο δρόμος να έχει κατηφορική κλίση κι απλώθηκε μπροστά τους ένας

εντελώς διαφορετικός κόσμος. Ποτάμια, πανύψηλα δέντρα, βλάστηση άγνωστη σε όψη και μυρωδιές, παράξενα ζώφια που πήγαιναν πέρα-δώθε σαν τζαμπατζήδες σε γαμήλια δεξίωση, άνοιγαν οι 2 φίλοι τα μάτια τους και δεν χόρταιναν μορφοιές...Ενθουσιασμένος ο Αζρούν είπε στον Ζούφρν:

--"Φίλε μου, κοίτα πόσα ποταμάκια και δεντράκια...."  
--"Βλέπω, φίλε μου...."  
--"Φίλε μου, κοίτα πόσα πουλάκια και ζωάκια...."  
--"Βλέπω, φίλε μου....."  
--"Κοίτα πόσα χορταράκια και βουναλάκια...."  
--"Βλέπω, φίλε μου...."  
--"Κοίτα και 2 βυζάκια...."  
--"ΠΟΥ, ΦΙΛΕ ΜΟΥ?????????"  
--"Στην έσκασα φίλε μου....!!!! Πάμε τώρα να τρέξουμε δίπλα στο ποταμάκι!!!"

Διότι εκ της αρχαιότητας, το γεννητήσιον ένστικτον και η αντίστοιχη ορμή, υπερνικούσε την τροφήν και την επιθυμίαν την πνευματικήν...Μέσα στο μυαλό του Ζούφρν, η εξίσωσις "Άραγε μια δις εφαπτομένη, ισούται με μίαν τρίς ξεκωλιασμένη....?", δεν έβρισκε λύσιν παρά μόνον ομοιοκαταληξίαν...

Όλο και χώνονταν βαθύτερα στη Άγνωστη Χώρα οι δυο φίλοι, ώσπου βρέθηκαν μπροστά σε μια γρανιτένια βουνοπλαγιά, χωρίς ιδιαίτερη βλάστηση και γεμάτη από μικρές και μεγάλες σπηλιές. Σκαρφάλωσαν, λοιπόν, μέχρι την κορυφή της πλαγιάς, γιατί εκεί είχαν δει μια σπηλιά μεγαλύτερη από τις άλλες και σκέφτηκαν να κάτσουν εκεί για λίγο καιρό, για να έχουν ασφαλές κατάλυμα όσο θα εξερευνούσαν τη γύρω περιοχή. Έφτασαν στην είσοδο της σπηλιάς, τεράστια ήταν εκείνη και είπε ο Αζρούν να φωνάξει από τη χαρά του το όνομά του. Πάτησε, λοιπόν, μίαν αγριοφωνάρα:

--"ΑΖΡΟΥΝ!!!"  
--"Αζρούν...", ακούστηκε ο αντίλαλος από τη βάθη της σπηλιάς... Τα πήρε ο Ροπαλιάρης...:  
  
--"Εβγα έξω, ρε Αζρούν, να πλακωθούμε!!!"

Ο Ζούφρν παραξενεύτηκε...

--"Μα...γιατί τσαμπουκαλεύεσαι στον εαυτό σου...?"  
--"Μα...Ζούφρν, μου απάντησα με μια γαιδουροφωνάρα!!!"  
--"Μήπως είσαι διχασμένη...?"  
--"ΕΓΩ Διχασμένη??? Ο Πηδήχτουλας, ο Μάστερ, εγώ που νίκησα το Τεράστιο Τσουτσούνι στις Περικοκλάδες, εγώ ο Κτήνος ο Στηθοτρίχης ο Αζρούν???"  
--"Μα...δε με κατάλαβες...προσωπικότητα διχασμένη εννοώ..."  
--"Α...αυτό...Όχι, απλά είπα "Αζρούν" και κάποιος φώναξε "Αζρούν " από τα βάθη της σπηλιάς!"  
--"Α, φίλε μου, δεν είναι κανένας μέσα στη σπηλιά...Ο αντίλαλος είναι..."  
--"Πες το έτσι βρε Ζούφρν και ανησύχησα..."  
--"Μα...ναι..."  
--"ΕΒΓΑ ΕΞΩ ΡΕ ΑΝΤΙΛΑΛΕ!!! Ο Αζρούν έχει Γαιδουροφωνάρα!! Είναι Τερόρος ο Αζρούν, Sub-woofer είμαι ο πούστης ο Αζρούν!!!"

Τον άφησε ο Ζούφρν να ξεδώσει και με τα πολλά μπήκαν μέσα στη σπηλιά και περπατούσαν πολλή ώρα ώσπου έφτασαν στο τέρμα της. Εκεί υπήρχε μια σχισμάδα στο βράχο, μικρή, ίσα-ίσα θα χωρούσε ο Ζούφρν άμα έκανε λίγη δίαιτα, που οδηγούσε σε μια άλλη σπηλιά. Την περιεργάζονταν οι προϊστορικοί, μέχρι που - ξάφνου- άκουσαν ένα βρυχηθμό ο οποίος έκανε τους σταλαγμίτες να τρίξουν. Έτριξαν και τα πόδια τους από την τρομάρα, ψιλοέτριξε και το παχύ τους έντερο, έκαναν κανα λεπτό να συνέλθουν από το μούγκρισμα αυτό. Όταν συνήλθαν, έχωσε ο Αζρούν τη μούρη του στη σχισμάδα, για να δει τι είχε προκαλέσει το γρύλισμα-κομπρεσέρ. Κι εκεί, στο βάθος της άλλης σπηλιάς, στεκόταν ένα λιοντάρι Τεράστιο, γκρί με μαύρη χ αίτη, με κάτι δοντάρες, κάτι νυχάρες και-καλά το μαντέψατε-όλα σε...άρες!!! Ο Αούν, βλέποντας αυτό το Θηρίο, ξαναφλάσαρε...:

--"Ο Αζρούν, δε φοβάται το θηρίο!! Το Γρύλισμά του μπορεί να έκανε τη σπηλιά να τρέμει, αλλά το Μεγάλο Λιοντάρι δεν έχει ακούσει τον Αζρούν να κλάνει! Γιατί κάνει Πριτσάρες ο Αζρούν!! Είναι Κλανιάρης ο Αζρούν!! Νέφος σκέτο σηκώνω, ο Σκατοκαμινάδας ο Αζρούν!!!"

Όπως, λοιπόν, σφιγγόταν για να αποδείξει του λόγου το αληθές, τον διέκοψε ο Ζούφρν...:

--"Μα...Αζρούν...είναι τιμητικό να είσαι κλανιάρης...?"  
--"Μα...κάνω Εύηχο "Πρρρρρρρ"...δεν μπορεί να μη μετράει αυτό!"  
--"Μετράει Ηχητικώς, αλλά όχι Ηρωικώς....."

Στεναχωρήθηκε ο Αζρούν, που από την αρχή της ιστορίας μας δεν τα πήγαινε καλά με τα επιρρήματα, αλλά δεν το έβαλε κάτω:

--"Ο Αζρούν δε βρίσκει κάτι τώρα να απαντήσει στο Λιοντάρι!! Άμα βρεί κάτι όμως, θα το κάνει!! Γιατί είναι ετοιμόλογος ο Αζρούν!! Είναι Γλωσσοπλάστης ο Αζρούν!! Επικοινωνιακός είμαι ο P.R. ο Αζρούν!!!"

Αυτά τα αυτοκριτικά... Ο καιρός περνούσε, είχε έρθει η εποχή της Ζέστης και οι δυο φίλοι την είχαν καταβρεί στη σπηλιά. Κυνήγι είχε άφθονο στις γύρω περιοχές, ασφαλείς ήταν, μια χαρά περνούσαν. Επιπλέον, ο Ζούφρν είχε κι άλλον ένα λόγο να είναι χαρούμενος. Κάθε βράδυ, κατέβαινε στο τέρμα της σπηλιάς και από τη σχισμάδα μιλούσε στο τεράστιο λιοντάρι. Το μπλα-μπλα που του είχε ρίξει ο Ζούφρν δεν περιγράφεται..! Μα το Μεγάλο Λιοντάρι δεν ενοχλούνταν, ίσα-ίσα που τόσο καιρό το είχε φάει η μοναξιά εκεί πάνω και τώρα αισθανόταν ωραία να ακούει τους έναρθρους ήχους του Ζούφρν. Το ίδιο αισθανόταν κι εκείνος, γιατί καλος ήταν ο Αζρούν, αλλά άμα του μιλούσες για τσακμακόπετρες, σχεδίες από κορμούς, φυσοκάλαμα και λοιπά επιτεύγματα της εποχής, εκείνος πεταγόταν επάνω και ακολουθούσαν τα γνωστά "κτήνος", "τεράστιος" κ.ο.κ. Όχι πως το Λιοντάρι καταλάβαινε τίποτα, αλλά ήταν πιο δεκτικός ακροατής, καθώς την περισσότερη ώρα κοιμόταν και είναι γνωστή η δύναμη της Υπνοπαιδείας...

Κάποια μέρα, λοιπόν, βγήκαν χωριστά οι προϊστορικοί μας για κυνήγι. Τράβηξ' ο Ζούφρν προς την επάνω μεριά του βουνού και περπατούσε ώρα πολλή, χαμένος στις σκέψεις του, ώσπου ασυναίσθητα βρέθηκε προς την μεριά που ήταν η είσοδος της σπηλιάς του Μεγάλου Λιονταριού. Όπως, λοιπόν, περιεργαζόταν την περιοχή άκουσε



Lion-Ωχ...!!!

ένα "Γρρρρρρρρ..." πίσω του. Γυρνά ο Στραβοχυμένος και βλέπει λίγο πιο κάτω ένα κατάμαυρο λιοντάρι να τον λιγουρεύεται...! Τρόμαξε πολύ ο Ζούφρν, γιατί ήταν μεν Έξυπνος, αλλά δεν ήταν Ροπαλιάρης σαν τον φίλο του. Καθώς προσπαθούσε να βρεί γρήγορα τον ιδανικό τρόπο να αντιδράσει πριν ο Πανικός κυριεύσει το μυαλό του, του ήρθε η ιδέα να αντιδράσει όπως θα έκανε ο Αζρούν...Τσιτώθηκε, λοιπόν και φώναξε στο λιοντάρι:

--"Ο Ζούφρν χέστηκε από το Φόβο του που είδε το λιοντάρι!! Ο Ζούφρν θα το βάλει στα πόδια!! Γιατί είναι Έξυπνος ο Ζούφρν, είναι Οξύνους ο Ζούφρν, Ιδιοφυία είμαι ο Κβαντομηχανικός ο Ζούφρν!!!"

Καλή η πρόθεση, μα αποτέλεσμα μηδεν, γιατί το λιοντάρι είχε μια προτίμηση στους εγκεφαλικούς τύπους και τον πήρε στο κυνήγι...! Έτρεχε ο Ζούφρν, μα ήταν μια σταλιά άνθρωπος και το λιοντάρι ήταν φτιαγμένο για Extreme Εμπειρίες 4x4. Στα δεξιά του, είδε άξαφνα ο Ζούφρν το άνοιγμα της σπηλιάς του Μεγάλου Λιονταριού που του ζάλιζε τον Έρωτα με τις παρлес του κάθε βράδυ. Μπρός γκρεμός και πίσω ρέμα για τον προϊστορικό, χώθηκε εκείνος μέσα στη σπηλιά και περιμενε να γίνει μεζεκλίκι, είτε για το ένα Λάιον , είτε για το άλλο. Κι εκεί που φανταζόταν τον εαυτό του σαν προϊστορικό leftover Κρεμμυδόσουπας στα σαγόνια ενός από τα δυο σαρκοβόρα, πετάχτηκε το Μεγάλο Λιοντάρι-Ακροατής πάνω από τον Ζούφρν κι έκανε τουλούμι το άλλο το μαύρο... Άκουγε τα "γρρρρρρρρ..." τους ο σοκαρισμένος ο Ζούφρν και σκέφτηκε:

--"Αυτό ήταν!! Είμαι νεκρός! Μετεμψυχώθηκα σε "γρρρρρρρρ"...!!! Τώρα πια είμαι ο Ζούφρνγγρρρρρρ!! Ανακάλυψα την Afterlife!!!"

Πετάχτηκε λοιπόν επάνω κι άρχισε να κάνει "Γρρρρρρ....." για να εγκλιματιστεί στην καινούρια του γλώσσα. Τα έπαιξε το μαυρο και αφάγωτο λιοντάρι, ν' ακούει όλον τον κόσμο να κάνει "γρρρρρρρρρρ...", "τί διάολο", σκεφτόταν, "αν έμαθαν όλοι ξένες γλώσσες, τι θα γίνουμε εμείς οι Native Speakers...?", μια και δυο την κοπάνησε να πάει πίσω στους αμόρφωτους φίλους του. Ο Ζούφρν, ξεπέρασε τη μεταθανάτια εμπειρία του, αντιλήφθηκε τι είχε συμβεί και κοιτούσε αποσβολωμένος το Μεγάλο Λιοντάρι που ερχόταν αργά αργά προς το μέρος του. Είχε φοβηθεί τόσο πολύ, που άμα κάποιος είχε εφεύρει την SOFTEX, θα είχε κάνει σεφτέ για 7-8 χρόνια. Έφτασε η Λιοντάρα μπροστά του, έκλεισε εκείνος τα μάτια του και περίμενε να δει πως αισθάνεται το μπριζολάκι όταν το μασάς. Η ανάσα του Θηρίου έπεσε απανωτά επάνω του καθώς τον μύριζε στη μάπα, μα αντί για δόντια, ο Ζούφρν ένωσε στο πρόσωπό του τη γούνα και τα μουστάκια του λιονταριού. Χορτάτο ήταν εκείνο, είχε αναγνωρίσει στη μυρωδιά τον Σταβοχυμένο παρλαπίπα που έσπαγε τη μοναξιά του τα βράδια και δεν τον έβλεπε σαν φαι. Του τράβηξε και μια γλυψιά να του στρώσει την χωρίστρα και σωριάστηκε φαρδύ-πλατύ δίπλα του να κοιμηθεί. Ο Ζούφρν αισθανόταν το μυαλό του να ξαναπαίρνει μπροστά:

--"Το Μεγάλο Λιοντάρι δεν έφαγε τον Ζούφρν...Το Μεγάλο Λιοντάρι προφύλαξε τον Ζούφρν...Ο Ζούφρν και το Λιοντάρι έχουν Συμμαχία...Του Ζούφρν πρώτα του έφυγαν τα κακάκια από το φόβο του και τώρα από τη χαρά του...Ο Ζούφρν πρέπει να ελέγξει την Κυκλοθυμία του Κώλου του..."

Κι όπως ήταν ξάπλα το λιοντάρι, άπλωσε κι ο Ζούφρν διστακτικά το χέρι του και το ακούμπησε στο πόδι για να σφραγίσει τη συμμαχία τους. Δεν ενοχλήθηκε εκείνο,

περίμενε απλά τον Παρλαπίπα να πατήσει το "PLAY". Κι ο Ζούφρν του έκανε το Χατήρι...

**Μ**ε το Μεγάλο Λιοντάρι για σύμμαχο στην ασφάλεια και στο κυνήγι, το μυαλό του Ζούφρν και τα μπράτσα του Αζρούν, έμοιαζε η σπηλιά και η περιοχή δίπλα της σαν παράδεισος για τους δυο μας φίλους. Ένα πρωινό, πετάχτηκε ο Ήλιος επάνω, ψιλοψώνιο και Ναρκισσιστής, ξεχασμυρήθηκε και αμόλησε τις ακτίνες του μαζί με τα πρωινά του αέρια... Χτύπησε το φώς τα μάτια του Ζούφρν, πετάχτηκε αυτός από τον ύπνο και την προιστορική του ονειρώξη και πάνω που συννερχόταν, άκουσε απ' έξω από την σπηλιά φωνές και μια φασαρία που όλο και πλησίαζε. Έτρεξε γρήγορα, λοιπόν, να ξυπνήσει και τον Αζρούν που ήταν και Ύπνουλας. Τον είδε εκείνος απο πάνω του να του τραβάει τις Στηθότριχες για να τον ξυπνήσει και με το τσουτσούνι-πυξίδα των απομεινारीών της προαναφερθείσας ονειρώξης και παρατήρησε:

--"Ζούφρν...ξέρεις...δεν είμαι του "κατ' ευθείαν"... Όσο Αγροίκος κι αν φαίνομαι, δεν πρέπει να ξεχνάς και την Ευγενική μου πλευρά, εκείνη που είναι γεμάτη ρομαντισμό και ομορφιά και αντιδιαστέλλεται μόνο από την βαθύτερη πεποίθησή μου πως μια σχέση πρέπει να είναι αποτέλεσμα συναισθήματος κι όχι μονάχα σωματικών ορμονών και επιπλέον...."

--"Μα...τι αηδίες λες Αζρούν...? Εγώ απλά σε ξυπνάω..."

--"Α...δεν θες να σου κάτσω...?"

--"Μα...όχι..."

--"Και η Ευαίσθητη πλευρά μου...?"

--"Ρε...ξύπνα που σου λέω και ακούω Στριγγλιές!!!"

Προχώρησαν επιφυλακτικά προς το άνοιγμα της σπηλιάς κι άκουγαν τις φωνές και τη φασαρία ολοένα και πιο δυνατά. Με το που έφτασαν στην είσοδο, κοιτούσε ο Ζούφρν προς τα δεξιά και ο Αζρούν προς τα αριστερά να δουν τι γινόταν, μέχρι που το Κτήνος είπε κάποια στιγμή...:

--"Ζούχρ...φίλε μου....BYZIA!!!"

--"Ναι...και με την κατσικά τις προάλλες τα ίδια έλεγες και παραλίγο να της ξυνίσεις το γάλα με το γλύψιμό σου..."

--"Μα...όχι φίλε μου....Έχουν Βυζιά ΧΩΡΙΣ να έχουν Ουρά..."

--"Γιατί, έχεις εσύ...?"

--"Μα...εγώ δεν έχω Βυζιά Ζούφρν..."

--"Ε.....και τι θές...Εμφύτευση Σιλικόνης...?"

--"Μα...Ζούφρν...δεν κοιτάς από εδώ....Αυτές έχουν Βυζιά και είναι Γυναίκες...!!!"

--"Πού...?"

Ακολούθησε το βλέμμα του Ζούφρν τη χοντροδαχτυλάρα του Αζρούν, προσπέρασε κάτι μουχρίτσες, κάτι γαιδουράγκαθα, κάτι σαύρες που ερωτοτροπούσαν κι έπεσε πρώτα πάνω σε ένα Οπίσθιο, μετά σε μια μασχαλότριχα και κατόπιν σε ένα προιστορικό σιλικονάτο βυζάκι AAA. Ο Ζούφρν τα είχε χάσει...:

--"Αζρούν...έχω απορήσει..."

--"Ναι...ΚΙ ΕΓΩ ΕΧΩ ΣΤΥΣΗ...!!!, απάντησε ο Σφίχτης που είχε κουφαθεί από τις αναβράζουσες ορμόνες του..."

--"Όχι "Στύση"... "Απορήσει"..."



--"Μωρέ με την Τσουτσουνοέξαγη που με έχει πιάσει εμένα τώρα, σου κάνω όποια ομοικαταληξία θές..."

Με χαμένη κάθε επικοινωνία του Αίματός τους με το Πάνω κεφάλι τους και αναθερμασμένες τις Σχέσεις του Αίματός τους με το Κάτω κεφάλι τους, οι δυο φίλοι κοιτούσαν ένα μπουλούκι από Γυναίκες που έτρεχαν αλαφιασμένες προς την Σπηλιά, ουρλιάζοντας πίσω τους σα να φοβέριζαν κάτι. Οι Ορμόνες είχαν κάνει κατάληψη και στο μυαλό του Ζούφρν, που πλέον δεν έπαιρνε στροφές...:

--"Και τώρα φίλε μου Αζρούν, τι κάνουμε...?"

--"Ο Αζρούν προσπαθεί να σκεφτεί κάτι.... Αυτό ήταν δύσκολο από παλιά για τον Αζρούν, τώρα που του έχει κατέβει και ο εγκέφαλος στο Τσουτσούνι, έχει πάθει Βραχυκύκλωμα ο Αζρούν, ΒραΚικύκλωμα έχει ο Αζρούν, το εγκεφαλοφράγμα του Αζρούν είναι σαν την Ευθεία της Μαλακάσσας!!!"

--"Εγώ λέω να τους μιλήσουμε..."

--"ΕΙΣΑΙ ΚΑΛΑ??? Να μιλήσουμε σε Γυναίκες...?, απάντησε αγχωμένος ο Αζρούν που ήταν και ντροπαλούλης..."

--"Ποιά είναι η επιχειρηματολογία σου περί του Αντιθέτου...?"

--"Μετά το "ποιά" σε έχασα..."

--"Εγώ λέω να τους μιλήσουμε, να μάθουμε γιατί τρέχουν και σκαρφαλώνουν στα βράχια της Σπηλιάς μας..."

--"Μήπως είναι μαιμούδες...?"

--"Πόσες φορές είχε τσακωθεί με την Εξυπνάδα η μάνα σου πριν σε κάνει, φίλε μου...?"

--"Μετά το "πόσες" σε έχασα πάλι..."

Κι επειδή η συζήτηση κινδύνευε σοβαρά να μετατραπεί σε Συνέδριο με Σλάιντς για τους Τυφλούς, κατηφόρισαν οι δυο φίλοι κάτι λιγοστά βραχάκια, πλησιάζοντας την ομάδα των Γυναικών. Με τη Βαρβατίλα που απέπνεαν, όμως, τους μυρίστηκε μια από τις Γυναίκες και δείχνοντάς τους με το δάκτυλο, άρχισε να ουρλιάζει! Ο Αζρούν δεν καταλάβαινε...:

--"Γιατί κάνει έτσι αυτή...?"

--"Ονομάζεται "Κλιμακτήριος" Αζρούν.... Θα σου εξηγήσω αργότερα..."

Στο μεταξύ, από τις φωνές της Αδιάθετης, είχαν μαζευτεί όλες οι γυναίκες, πλάτη με πλάτη, σχηματίζοντας έναν κύκλο και τους ούρλιαζαν όλες μαζί.

--"Τώρα γιατί ουρλιάζουν all together τώρα...?"

--"Αυτό ονομάζεται "Ομαδική Παράκρουση της Περιόδου", Αζρούν! Θα στο εξηγήσω κι αυτό αργότερα..."

Ψιλοντροπαλά, ψιλοδιστακτικά, πλησίασαν οι προ-χιστόρικες τις Γυναίκες, φοβισμένες τους έμοιαζαν περισσότερο, παρά επιθετικές... Είχε παρατηρήσει ο Ζούφρν με την οξυδέρκειά του, ότι όλες συχνά-πυκνά κοιτούσαν μια συγκεκριμένη και αντιδρούσαν σύμφωνα με τα νοήματά της. Μα, η συγκεκριμένη αυτή, μονόφρυδη, κοντόχοντρη, τριχωτή και τετράγωνη, ήταν σαν φουσηγμένος Κουραμπιές από τα προηγούμενα Χριστούγεννα και τον Εφιάλη τους μαζί... Την φοβήθηκε λίγο ο Ζούφρν, αλλά βλέποντας τον φίλο του να έχει ντροπούλες και στύση, είπε να αναλάβει αυτός τις Δημόσιες Σχέσεις...:



G-G-Κόσαυρα...!!!

--"Εσείς, τί είσθε?"  
--"Γυναίκες...!", είπε εξίσου επιφυλακτικά το Χαλί με τις Ωοθήκες.  
--"Ω...με όση γνώση έχω πάνω στο Γυναικείο Παρουσιαστικό, μάλλον είσθε στην προσπάθεια ακόμα..."  
--"Ευχαριστώ για τον πληθυντικό ευγενείας, αλλά δεν αντελήφθην αν θα πρέπει να προσβληθώ, ή να βελτιωθώ ως Θηλαστικό..."  
--"Το όνομά σας άν επιτρέπεται..."  
--"Γκούν!!", είπε το έκτρωμα,μα σα βήχας ακούστηκε περισσότερο παρά σαν όνομα.  
--"Εγώ Ζούφρν! Αυτός Αζρούν!!"  
--"Γκούνζούφρναζρούν!!! Σαν Ακρίδα με λόξυγγα ακούγεται..."  
--"Άν επιτρέπετε, πάλι, γιατί τρέχετε αλαφιασμένες στα βράχια και ουρλιάζετε..."  
--"Διότι μας κυνηγούν οι Ανθρωποχάφτες!!!"  
--"Ποιοί Ανθρωποχάφτες..."  
--"Αυτοί που βρίσκονται όπισθέν μας, καμιά 30αριά δρασκελιές Αντιλόπης...!!!"

Μέχρι να γυρίσουν ο Αζρούν με τον Ζούφρν, να δούν τι σόι έντομο είναι αυτοί οι "Ανθρωποχάφτες", οι Γυναίκες πετώντας πέτρες όσο μακρύτερα μπορούσαν, σκαρφάλωναν ψηλότερα στα βράχια, κατευθυνόμενες από ένστικτο στην ασφάλεια της Μεγάλης Σπηλιάς. Ο Αζρούν με τον Ζούφρν, ήταν ακόμη κολλημένοι στην προηγούμενη θέση τους. Απέναντί τους, δεκάδες τριχωτοί Ανθρωποφάγοι, κοντόχοντροι και βρώμικοι, σαν κεφτέδες με ελατήρια, έτρεχαν καταπάνω τους κρατώντας ρόπαλα, αιχμηρές πέτρες και ξύλα μυτερά. Ανησύχησε ο Ζούφρν για την αριθμητική τους υπεροχή και συνέστησε στο φίλο του:

--"Αζρούν...πρέπει να υποχωρήσουμε..."  
--"Μα...εγώ, ένα ΚΤΗΝΟΣ, να τους γυρίσω τον Κώλο..."  
--"Ναι...αλλά άμα γυρίσεις τον κώλο σ' αυτούς, θα έχεις την ευκαιρία να βλέπεις τον κώλο των Γυναικών μπροστά μας!!!"  
--"Α...οκ!! Ο Αζρούν θα γυρίσει κώλο, μπας και πιάσει καναν κώλο!!!"

**Μ**ε την πονηριά του ο Ζούφρν, κατάφερε να προστατέψει και τον εαυτό του και τον φίλο του, ο οποίος μόλις έβλεπε Τσαμπουκά, νόμιζε πως είχε Επέτειο κι έτρεχε για αγκαλιτσές... Τρεχάλα στην τρεχάλα, λοιπόν, μήκαν οι Γυναίκες πρώτες στην Σπηλιά, έφτασαν στο άνοιγμα και ο Αζρούν με τον Ζούφρν, αλλά οι Κεφτέδες με τα μαχαιροπήρουνα ήταν ζωπίσω τους και μάλιστα πολύ κοντά τους. Στριμώχτηκαν οι 2 φίλοι στην είσοδο της σπηλιάς μαζί με τις Γυναίκες και άρχισαν την αντεπίθεση. Πέτρες, ξύλα, φλέμματα, σαίτες, ψιλοκλανίτσες, ό,τι είχαν πρόχειρο τελοσπάντων το πετούσαν στα Μαλλιαρά Μπιφτέκια. Απότομο ήταν το έδαφος και ανηφορικό, έτρωγαν τις κατακεφαλιές τους οι Ανθρωποχάφτες, που έβλεπαν τους ήρωές μας σαν παιδάκια με τρίχες και αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν πιο χαμηλά στα βράχια.Μα, ήταν μεγάλη η Πείνα τους, είχαν τρσαντιστεί κιόλας που κυνηγούσαν το Food τόσην ώρα και τώρα ούτε να τσιμπήσουν κάτι δεν μπορούσαν κι όπως ξαναμαζεύτηκαν και οργανώθηκαν ελαφρώς, ξαναέκαναν "Ντου", αυτήν την φορά μαζεμένοι σα μπουλούκι... Ο Ζούφρν, βλέποντας τη μάζα των πεινασμένων, ενεργοποίησε τη Βόμβα Βλακότωφ που είχε δίπλα του...:

--"Αζρούν, οι Ανθρωποχάφτες μας την πέφτουν..."  
--"Μας την πέφτουν, ε? Γαμώτο...Κι ο Αζρούν δεν έχει και πολλή διάθεση για γνωριμίες με "διαφορετικά" αγόρια..."  
--"Όχι Ερωτικά, ρε!!! Τσαμπουκαλέ!!!"

--"Ω...κοίτα τώρα...ένα "Τσιμπουκαλέ" δεν θα τον χάλαγε τον Αζρούν, αλλά όχι και να το λάβει από "διαφορετικά" αγόρια..."

--"ΑΣΕ, ΡΕ ΤΙΣ ΠΕΟΛΕΙΧΙΕΣ ΚΑΙ ΤΡΕΛΑΝΕ ΤΟΥΣ ΣΤΙΣ ΡΟΠΑΛΙΕΣ!!!"

Τί ήτανε να του πεί "Ρόπαλο" του Αζρούν ο Ζούφρν, του ζύπνησε μέσα του το ΚΤΗΝΟΣ, άφρισε, άσπρισε, σφίχτηκε, έκλασε, του γύρισαν τα μάτια, σα Λυκάνθρωπος έγινε... Ξαμολύθηκε ο Σεληνιασμένος με φόρα ανάμεσα στους Μέν-Ίτερς, σαν Σχιζοφρενής Ατμομηχανή και έγινε της πουτάνας. Με το ρόπαλο του, με τις γροθιές του, με το τσουτσούνι του, με το τσουτσούνι των άλλων, ό,τι έβλεπε πρόχειρο το έκανε όπλο το Αρχαίο Θωρηκτό και τρέλανε τους Ανθρωποχάφτες στο ξύλο. Ξεκίνησαν και οι Γυναίκες με το Ζούφρν να πετάνε σαίτες, σφεντονιές και πέτρες από πάνω, ρε γαμάτο, βρέχει βότσαλα", σκέφτονταν οι πεινασμένοι κι έπεφταν ένας-ένας νεκροί και νηστικοί, μέχρι που κάποια στιγμή, ξαναπήγαν πιο χαμηλά στα βράχια και δεν δοκίμασαν-προς το παρόν τουλάχιστον- να κάνουν νέα επίθεση.

Στην προσωρινή ηρεμία της σπηλιάς, μόλις ηρέμησαν λίγο τα πράγματα, σηκώθηκε επάνω η Γκούν και είπε στους 2 φίλους:

--"Εσείς σώσατε τις Γυναίκες. Η Γκούν είναι ευγνώμων. Η Γκούν θα σας πρόσφερε και το κορμί της, αλλά η Γκούν πρέπει πρώτα να ξεμπερδέψει τα βυζιά της, γιατί είναι λίγο αλλοίθωρα και μοιάζει με πίνακα του Πικάσο! Σας ευχαριστούμε!"  
Ο Ζούφρν ήταν και Υπεύθυνος Υποδοχής:

--"Χαρά μας που βοηθήσαμε τις Γυναίκες. Πόσον καιρό σας κυνηγούν οι Ανθρωποχάφτες?"

Κι εκεί, στην είσοδο της Σπηλιάς τους είπε η Γκούν την Ιστορία τους. Πώς ζούσαν στον καταυλισμό τους ήρεμα-ήρεμα μέσα στο Πυκνό Δάσος και πως μια μέρα τους αιφνιδίασαν οι κυνηγοί των Ανθρωποχαφτών και σκότωσαν όλους τους άντρες και τα παιδιά και πως μόνο αυτές κατάφεραν να το σκάσουν και πως τις κυνηγούσαν 3 μέρες τώρα ασταμάτητα. Σφίχτηκ' η καρδιά του Ζούφρν, το βλέμμα της Γκούν, όσο του εξιστορούσε την ιστορία τους, μιλούσε πιο δυνατά από τα λόγια της. Θλιμμένο, απελπισμένο και σκοτεινό, τόσο από όσα τους είχαν συμβεί, όσο και από το Αδιάκοπτο Φρύδι-Υπόστεγο από πάνω του.

--"Οι Γυναίκες να μην ανησυχούν. Ο Αζρούν και ο Ζούφρν θα τις προστατέψουν όσο μπορούν!"

--"Ευχαριστούμε...Αλλά οι Ανθρωποχάφτες είναι σα διάθεση για ηχηρό πριτσάκι σε Ρεβεγιόν..."

--"Δηλαδή...?"

--"Επίμονοι....Δεν θα φύγουν, αν δεν μας φάνε πρώτα...Πολιτική του Καταστήματος βλέπεις..."

Το μυαλό του Ζούφρν, πήρε πάλι φωτιά. Όταν έφτασε στον Κόφτη των 9000 στροφών, βρήκε τη λύση:

--"Ο Αζρούν, ο Ζούφρν και οι Γυναίκες, δε θα βγουν από τη σπηλιά τότε!!! Ο Ζούφρν θα περνάει κάθε μέρα από τη Σχισμή και θα πηγαίνει για κυνήγι με το Λιοντάρι! Θα έχουμε φαί και νερό για όσον καιρό θέλουμε! Και ο Αζρούν θα μένει

με τις Γυναίκες για να νιώθουν ασφάλεια στις Δύσκολες Ημέρες τους!!!"

Σάστισε η Γκούν, να ακούει για "Σχισμές" και "Λιοντάρι που κυνηγάει μαζί με ανθρώπους" και τον Αζρούν-Σερβιέτα, "τί διάολο είναι αυτοί,,Προϊστορικοί ή οι Power Rangers" σκεφτόταν, αλλά της άρεσε η ιδέα της ασφάλειας και συμφώνησε. Γύρισε ο Ζούφρν να κοιτάζει το φίλο του, για να δει ποιές ήταν οι αντιδράσεις του στο σχέδιο που είχε προτείνει και τι να δει.... Ο Αζρούν ήταν σαν βαλαμωμένος, με το ροπαλό του στο στόμα, ένα ηλίθιο χαμόγελο στη μούρη του ,(το καλό του δηλαδή) και κοιτούσε χωρίς να ανοιγοκλείνει τα μάτια μια από τις γυναίκες απέναντί του. Γύρισ' ο Ζούφρν το βλέμμα του και είδε την Προϊστορική Καλλονή να κρατάει κι αυτή αποσβολωμένη τα στήθια της και ανοιγοκλείνει τα ματοτσινόρα της με ταχύτητα. Το έπιασε το υποννούμενο ο Ζούφρν, χαμογέλασε, μα ήταν ώρα να ξεκουραστούνε και όχι για το άλλο.... Την πλησίασε, λοιπόν, και ρώτησε :

--"Είστε η...?"

--"Ουλάχ", απάντησε εκείνη και της έφυγαν κάτι σάλια, γιατί στην απέναντι μεριά το πέος του Αζρούν χόρευε "τσιγκολελέτα"..."

--"Καλώς...θα μας χρειαστεί...Αλλά το πρώτο θα το πείτε "Ζούφρν", οκ?"

Δεν απάντησε εκείνη, είχε κολλήσει τελείως τη ματιά της πάνω στον Αζρούν, αυτός από την απέναντι μεριά είχε πάθει Εξοφθαλμίαση να κοιτάει την Ουλάχ, they had their moment if you know what i mean...!

Άναψαν μια φωτιά στη μέση της σπηλιάς, καθόρισαν το ωράριο με τις σκοπιές στην είσοδο της και ξάπλωσαν όλοι. Πήδηξαν οι φλόγες και χόρεψαν πάνω στα ξαναμμένα κούτσουρα από κάτω τους κι έφυγε το φώς τους ανταριασμένο, παιχνιδιάρικο, να κάνει τον άψυχο βράχο της σπηλιάς συμμετοχο στο παιχνίδι του, να του δώσει σχήμα, χρώμα, ζωή. Σαν παιχνίδι ατελείωτο, πότε να λες πως τα καρβουνιασμένα ξύλα αφήναν τη Φωτιά από μέσα τους να χορεύει και πότε οι φλόγες να τα χαιδεύουν και να τα κοκκινίζουν.

Χάζευε η Ουλάχ τις φλόγες και δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Κοιτούσε το φώς να χαιδεύει το τεράστιο σώμα του Αζρούν, χοροπήδαγ' η καρδιά της, σφιγγόταν το στομάχι της, τρεμόπαιζαν τα βλέφαρά της, διακοπτόταν η ανάσα της, τέτοιον Πάρκινσον δεν είχε ξαναπάθει. Της έφευγαν και ακάλεστοι κάτι αναστεναγμοί, κάτι "αχχχχ", κάτι "ούχχχχ", κάτι "ίχχχχ", είχαν μαζευτεί γύρω της καμιά 15αριά σκουληκόσαυροι-που το ερωτικό τους κάλεσμα έμοιαζε με αυτούς τους αναστεναγμούς- κι έψαχναν να βρούν που γινόταν η παρτούζα. Σηκώθηκε αναποκοκκινισμένη η Ουλάχ και πλησίασε την Γκούν....:

--"Τσίφ, πρέπει να μιλήσουμε...."

--"Η Γκούν δε μιλάει...Η Γκούν είναι Αντρογυναίκα και βαράει..."

--"Μα...είναι σοβαρό..."

--"Τί έπαθες μωρή, άγρια χαράματα..?"

--"Τον Θέλω!!!"

--"Ε...πάρτον!"

--"Μα...ΤΟΝ ΘΕΛΩ σου λέω!!!"

--"Ποιόν...?"



Ουλάχ...(baby!)

--"Τον Αζρούν...."  
 --"Τι να τον κάνεις, Ουλάχ...?"  
 --"Να τον κάνω Άντρα μου..."  
 --"Και δεν κάνεις εμένα Γυναίκα σου, που έχω και περισσότερη τρίχα...?"  
 --"Μα...εγώ θέλω τον Αζρούν...Να κάνουμε σεξάκι...οικογένεια...κρεβατομουρμούρα..."  
 --"Μωρή, εσύ το ΕΝΝΟΕΙΣ!!!"  
 --"Ναι...!! Ναι...!! Τί να κάνω...?"  
 --"Πουτανίτσες!!!"  
 --"Μα...είμαστε πρωτόγονες και η πολυγαμία θα θεωρηθεί νορμάλ!"  
 --"Μωρή, θα του κάνεις Κουνήματα...Κι άσε αυτόν να έρθει να σε πλησιάσει.."  
 --"Λές...?"  
 --"Δοκιμασμένο!! Εδώ έπιασε με εμένα και το Ρονόκερο, δε θα πιάσει με αυτόν που δεν είναι και Κερατάς?"  
 --"Ω...Σ' ευχαριστώ πολύ, ω Έκτρομα Γκούν, για τις συμβουλές..."  
 --"Παρακαλώ! Πολύ χαίρομαι που είσαι Ερωτευμένη..."  
 --"Κι εγώ!!!! Σ' ευχαριστώ, ω Σίχαμα Γκούν...!"  
 --"Άντε να του κάνεις Κουνήματα τώρα..."  
 --"Πάω...πάω... Σ' ευχαριστώ πολύ, ω Σκατόφατσα Γκούν...!"  
 --"ΕΝΤΑΞΕΙ, ΕΙΜΑΙ ΑΣΧΗΜΗ, ΤΟ ΕΙΠΕΣ!!! ΕΧΩ, ΟΜΩΣ, ΩΡΑΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΚΟΣΜΟ!! ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΡΟΧΟΙΡΟΣ ΤΟ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕ ΑΥΤΟ!!! Άντε να κουνηθείς τώρα..."  
 --"Ναι! Ναι!!! Πάω να κάνω Ναζάκια! Σ' ευχαριστώ, ω Κωλομούρα Γκούν!"

Έτοιμη ήταν η Γκούν να την βουτήξει, δεν λες ποτέ στον Στραβοτσούτσου να κατουρήσει ευθεία, το κατάλαβε η Ουλάχ, φίλησε την Γκούν στο μέτωπο, είχε και μια κρεατοελιά εκεί το σίχαμα και πήγε να κάνει κουνήματα στον Σαχλαμάρα μας. Έριξε κάτι κούτσουρα στη φωτιά να θεριέψει περισσότερο και να φωτίσει, βεβαιώθηκε ότι ο Αζρούν την βλέπει, ξάπλωσε κάτω, τεντώθηκε, χαιδεύτηκε, έβηξε, έτριψε τα βυζιά της που κρύωναν, γύρισε και τον κώλο της προς την φωτιά να ζεσταθεί, τώρα πως γίνεται να κρύνουν μόνο ο κώλος και τα βυζιά σου....ναι...έλα που δεν έχετε "κρυνώσει τοπικά" ποτέ κι εσείς....!!!

Βυζί-Πωπός, Βυζί-Πωπός, μόλις έπιασε το βλέμμα του αποσβολωμένου Αζρούν επάνω της, μόνο που δεν αυτοαρμέχτηκε η Ουλάχ... "Μα...τί ρόπαλο που έχει", της φωνάζαν οι ορμόνες της, "πω-πω What A Ropala", της ξαναφώναζαν, μέχρι που στη βάση της ροπάλας είδε κάτι τρίχες τσιτωμένες σαν από ηλεκτροπληξία να ανεμίζουν στο αεράκι που φυσούσε σιγανά στη Σπηλιά και οι Ορμόνες Ξελαρυγγιάστηκαν "This is not a Ropalara, this is a RoKaylara!!!" και έκαναν την Ουλάχ έρμαιό τους...!!! Διότι έτσι είναι οι Ορμόνες...Άπαξ και ξεχυθούν, μετά ξεχύνεις κι εσύ συνέχεια...Τέλοσπάντων, πάμε και μια βολτίτσα στον πρωτόγονο ηδονοβλεψία μας που τα είχε παίξει με τα κουνήματα και έχοντας κολλήσει στο συσχετισμό "Κώλος-Βυζί", έβλεπε παντού Στήθια που του θύμιζαν Πωπό και Πωπούς που του θύμιζαν Στήθια...

Του είχαν πεταχτεί τα μάτια έξω του Αζρούν με τα καμώματα της Ουλάχ και κρατώντας το ρόπαλό του αγγαλιά αναστέναζε σαν δυσκοίλιος που παρακαλά το προχθεσινό Κοντοσούβλι να βγει επιτέλους έξω...Τον άκουσε από δίπλα ο Ζούφρν και τον ρώτησε...:

--"Φίλε μου, τί έχεις...?"  
--"Δεν ξέρω...Είμαι κακόκεφος και κυκλοθυμικός...Είναι Στριμμένος ο Αζρούν!! Σαν ΚΩΛΟΓΕΡΟΣ έχω καταντήσει ο ΚΑΠΗ ο Αζρούν!!!"

Ο Ζούφρν την είχε πιάσει την δουλειά από πού νωρίς...

--" Αζρούν, μήπως σφίγγεται και το στομάχι σου...?"  
--"Ναι..."  
--"Μήπως κόβονται και τα πόδια σου...?"  
--"Ναι..."  
--"Μήπως έχεις και τάση για εμετό...?"  
--"Ναι..."  
--"Ε...ξέρω τί έχεις!!!"  
--"Ωχ...Λες ο Αζρούν να είναι Έγκυος???"  
--"Μα...όχι φίλε μου...Αφού έχεις τσουτσούνι...!"  
--"Και τι έχω τότε, ο Κατσούφης, ο Γεροπαράξενος, ο ΞΙΝΙΣΜΕΝΟΣ ο Αζρούν???"  
--"Φίλε μου, είσαι Ερωτευμένος!"  
--"Εγώ...? Με ποιά...?", πήγε να κάνει το μαλάκα ο Αζρούν...  
--"Έλα που δεν ξέρεις...."

Κοιτάχτηκαν οι δυο φίλοι σοβαρά στην αρχή, έσκασε ένα χαμόγελο ο Αζρούν, του χαμογέλασε και ο Ζούφρν και του έριξε ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη, ξαναχαμογέλασε ο Αζρούν και ανταπέδωσε τραβώντας ένα μουνίδι-χαράς στο φίλο του, που δεν έλεγγε και τη δύναμή του! Ψιλοζαλίστηκ' ο Ζούφρν, αλλά τι να κάνει που έβλεπε το φίλο του σ' αυτήν την κατάσταση και χαιρόταν. Μετά το φιλικό ξυλίκι, λοιπόν, γυρνά ο Ζούφρν και λέει στον Αζρούν...:

--"Αζρούν, πρέπει να της το πείς..."  
--"Α...αφού το είπα σε εσένα...δεν το ξαναλέω τώρα...Είναι ντροπαλούλης ο Αζρούν..."  
--"Μα...δεν θες εμένα, την Ουλάχ θέλεις, σ' αυτήν πρέπει να το πείς..."  
--"Ναι...αλλά όταν την κοτάζω, μου φεύγουν τα τσίσα, ιδρώνω, τραυλίζω, τρέχουν οι μύξες μου, σκέτο Σίχαμα είμαι ο Συναισθηματιάρης ο Αζρούν!!!"  
--"Μα...φίλε μου, αυτή είναι η ομορφιά του Έρωτα..."  
--"Τα Σάλια, οι Τσίμπλες, οι Μύξες και τα Τσίσα...?"  
--"Ναι..."  
--"Μα...Ζούφρν...σα Λεκάνη μου φαντάζει ο Έρωτας με αυτά που μου λές..."

Τον χτύπησε τον Ελλατωματικό στην πλάτη ο Ζούφρν και του είπε:

--"Άντε...πήγαινε πες της το..."  
--"Ντρέπομαι..."  
--"Μα...είναι δυνατόν να ντρέπεται ένα ΚΤΗΝΟΣ?", του έκανε πουστίτσα ο Ζούφρν...  
--"Ναι...! Δίκιο έχεις φίλε μου...Γιατί είναι Ντροπαλός ο Αζρούν!! Είναι Πίπη η Φακιδομύτη ο Αζρούν!! Κλανιάρης είμαι σε τέτοια θέματα ο Κάντυ-Κάντυ ο Αζρούν!!"  
--"Άντε, πήγαινε..."  
--"Μα...θα την ξυπνήσω..."  
--"ΠΗΓΑΙΝΕ ΡΕ, ΜΗΝ ΠΑΩ ΕΓΩ ΝΑ ΤΗΝ ΞΥΠΝΗΣΩ ΚΑΙ ΤΡΟΜΑΞΕΙ Η ΚΟΠΕΛΑ!!!"



Σηκώθηκ' ο Αζρούν, έριξε ένα χαμόγελο στον Ζούφρν να πάρει κουράγιο, παραπάτησε, σκόνταψε, σαν γαμώ το κέρατό μου έγινε, μέχρι που μετά από καμιά ώρα συνεχών οπισθογυρισμάτων, έφτασε πάνω από την Ουλάχ. Γέμισε τσίσα η Ουρήθρα του, σάλια οι φρονιμήτες του, τσίμπλες τα ματοτσίνора του, το άγχος είχε βαρέσει κόκκινα. Έβγαλε κάτι άναρθρες κραυγές, "βββζββζζζ-γρρρ" κι άλλα κροκοδειλίσια, έτριξαν τα γόνατά του από το συγκινησιακό τρέμουλο "κράκα-κράκα", "ρε λες να με πεί μαλάκα-μαλάκα", σκεφτόταν οι Ερωτευμένοι, μα απ' την φασαρία γύρισε η Ουλάχ που έκανε τόσην ώρα την κοιμισμένη, κοίταξε τον Αζρούν, που ήταν σαν Μπρόκολο με Λύσσα με τόσα σάλια και έκανε την ανήξερη...:

--"Αζρούν, είσαι άρρωστος?"

--"Βζζζζ-γρρρρ"

--"Καλέ, τί έχεις...?", ξαναρώτησε η Ουλάχ τον Αζρούν, που ακουγόταν σα Στρουθοκάμηλος σε πολλαπλό οργασμό.

--"Μπζζζρρρζζζ---γρρρρ", ήταν η λαλίστατη απάντηση του Ερωτευμένου.

Έμειναν, έτσι, να κοιτάζονται οι δυο τους, του έκανε κάτι κουνήματα, κάτι βλεφαριάσματα και λοιπά πουτανίστικα η Ουλάχ, ο άλλος ο μαλάκας είχε γίνει σαν Βαλσαμωμένη Κουράδα Ιπποπόταμου από το άγχος του και συνεννοούνταν μια χαρά, μόνο που κανείς δεν έκανε την πρώτη κίνηση. Τους έκανε χάζι ο Ζούφρν από μακριά, τον Αζρούν να είναι σα Βιοχλαπάτσα και την Ουλάχ να τρίβεται λες και είχε Δεινοσαυρόψυλλους στον κώλο και αποφάσισε να σώσει την κατάσταση. Πήγε, λοιπόν, κρυφά πίσω από το φίλο του που είχε καταπιεί το αμίλητο νερό και είπε...:

--"Ουλάχ, ο Αζρούν είμαι! Με βλέπεις και μιλάω έτσι γιατί είμαι Εγκαστρίμυθος!!!"

--"Ω, ναι...μ' αρέσουν οι Εγκαστουθοκάμηλοι", είπε η Ουλάχ, που η φασαρία από τον ενθουσιασμό και τις ορμόνες της την είχε κουφάνει.

--"Όχι αυτό...πλά έχω Ταλέντο! Θα χοροπηδάω γύρω-γύρω σαν Καραγκιόζης με αιμορροίδες και θα σου πω τι αισθάνομαι!"

--"Πες μου, Καραγκιοζάρα μου..."

--"Ουλάχ, σ' αγαπώ...!!!"

--"ΠΕΣ ΤΟ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΕ!!!"

Δεν πρόλαβε να πεί τίποτ' άλλο ο Ζούφρν, όρμηξε η Ουλάχ στον προιστορικό Επιβήτορα, πήρε αυτός μπροστά, "τσούπ" το τσουτσούνι περήφανο, τον βούτηξε η ξεζουμίστρω, να κατι γλωσσόφιλα, κάτι "να σου δείξω τις πεταλούδες μου", "ξέρεις, θέλω να μείνουμε φίλοι", "όχι...μη...δεν είμαι ακόμα έτοιμος" και λοιπές μαλακίες που του έρχονταν του Αζρούν και για να μην τα πολυλογούμε "Το Ερωτικό Σουραύλι του Αζρούν, έπαιξε μες τους ρυθμούς του Έρωτα με τις ώρες, μέσα στο Σπήλαιο του Πάθους της Ουλάχ", έβγαλαν τα μάτια τους, αλλά νέα παιδιά ήταν και ερωτευμένα, οπότε μαγκιά τους!

Μια του κλέφτη, δυο του κλέφτη, "τι μου κάνεις για 73η φορά", τον ρωτούσε η Ουλάχ, "δεν ξέρω, αλλά μ' αρέσει, του Απίστευτου, του Ορμονιάρη, του Ερωτευμένου του Αζρούν", απαντούσε εκείνος, αλλά εντάξει, τα έβρισκαν, διότι αφ' ενός εξέπεμπαν στο ίδιο μήκος κύματος, αφ' ετέρου άμα γουστάρετε προιστορική τσόντα, να πάρετε το "Μαμουθόπη σε Στύση" που είναι και επιμορφωτικό. Ξεζουμίστηκαν οι Ερωτευμένοι καμιά 80αριά φορές, έγειρε η Ουλάχ στο στήθος του Αζρούν, της χάιδεψε εκείνος τα μαλλιά, του ακούμπησε εκείνη το τσουτσούνι, φτου

κι απ' την αρχή, πάνω που τους πηγαίναμε για ύπνο... Ο Ζούφρν, από την άλλη μεριά της σπηλιάς, χαμογελούσε που έβλεπε το φίλο του τόσο ερωτευμένο, να έχει βρεί το ταίρι του και- για πρώτη φορά- να μην έχει ερωμένη με 5 δάχτυλα.

Ταυτόχρονα, όμως, μέσα του καταλάβαινε πως τώρα άλλαζαν ελαφρώς τα πράγματα. Η προτεραιότητα του Αζρούν, δεν θα ήταν πια το ταξίδι τους. Τον έπιασαν κάτι μοναξιές και κάτι υπαρξιακά τον Ζούφρν κι ένιωσε πάλι αυτό που ένιωθε από μικρός, πως δεν ανήκει σε κανέναν τόπο και σίγουρα όχι σ' αυτήν την εποχή, ξανακοίταξε τους ερωτευμένους να κάνουν τη στάση "Καπρόσαυρος-Σε-Ανθισμένο-Λωτό" και κατηφόρισε χαμογελαστός προς τα βάθη της σπηλιάς, στο Μεγάλο Λιοντάρι, το μόνο που μπορούσε να καταλάβει τη μοναξιά του. Βράχια γύρω από το Λιοντάρι, σκέψεις γύρω από τον Ζούφρν, έμοιαζαν πολύ κι ας μην το καταλάβαιναν...

**Β**άδισ' ο Ζούφρν στο βάθος της σπηλιάς και ήρθε στα ρουθούνια του η μυρωδιά από το Μεγάλο Λιοντάρι, έντονη και τρομακτική, όσο και η παρουσία του. Οσμίστηκε το θηρίο τον αδύναμο τσιλιβίθρα, φίλο τον αισθανόταν, του ήρθε μια διάθεση για παιχνιδάκια και-Τσούπ!- έπεσε τ' ανάσκελα κι έδειχνε τα παπάρια του στο Ζούφρν, Παραξενεύτηκε η ιδιοφυία...:

--"Γιατί το Λιοντάρι μου δείχνει τα Τέστακλς του...?"

--"Γρρρρρ!!", έκανε εκείνο, μαχμουρλιασμένο από τον ύπνο...

--"Θα του τα έδειχνε κι ο Ζούφρν, αλλά κάνει λίγο ψύχρα και τα έχω χάσει...."

--"Γρρρρρρ.....!"

--"Ο Ζούφρν, ήρθε στο Μεγάλο Λιοντάρι, γιατί ο Ζούφρν αισθάνεται μόνος του και πολύ το συμπαθεί το Λιοντάρι και ο Ζούφρν έχει πεί ήδη τρεις φορές το όνομά του, γιατί ο Ζούφρν-ούπς...τέσσερις-νιώθει οτι έτσι αποκτά ένα Κύρος!"

Σηκώθηκε η Λιοντάρα επάνω και πλησίασε τον στεναχωρημένο παρλαπίπα. Πολύ διασκέδαζε με αυτήν την δίποδη κατσαρίδα, όλο χειρονομίες και έναρθρες κραυγές ήταν, του θύμιζε κάτι παιχνιδάκια που έκανε όταν ήταν μικρό με τα άλλα λιονταράκια, μέχρι που μεγάλωσε και τα πλάκωσε όλα στο ξύλο και τον έδιωξαν, γιατί τελικά τα λιονταράκια ήταν Λέαινες και δεν μπορούσαν να παίξουν το "Ποιός Κατουράει Μακρύτερα". Έφτασε μπροστά στο Ζούφρν, που συνέχιζε να χειρονομεί και να μονολογεί τους καημούς και τα παράπονά του, του μύρισε τα πόδια, τον πήρε η ποδαρίλα παραμάζωμα και έπεσε ξανά τ' ανάσκελα ψιλομαστουρωμένο! Σαν το είδε αυτό ο Ζούφρν, σκέφτηκε:

--"Παιχνιδιάρης είναι ο Λέων, ας μυρίσω κι εγώ τα πόδια μου να το παίξω Χαμαιλέων!"

Έφερε, έτσι, την ποδάρα του στη μύτη του, τι Χαμαιλέων και μαλακίες, όλα τα χρώματα της Benetton άλλαξε, united και μή, πάρτον κι αυτόν ανάσκελα δίπλα στη λιοντάρα να βλέπουν μαζί χελιδονόσαυρους να γυρίζουν γύρω-γύρω από τα κεφάλια τους. Μακριά, πάνω από το άνοιγμα της σπηλιάς, το φεγγάρι έπαιζε με τα σύννεφα και τούμπαλιν, έφτιαχνε ο ουρανός σχήματα και έκανε τη Νύχτα πιο προσιτή κι όμορφη, σκέτη μακιγιέζ ήταν ο ουρανός, από τότε μέχρι και σήμερα. Αγγαλιά ο Αζρούν με την Ουλάχ, αγγαλιά ο Ζούφρν με το Λιοντάρι να αερίζουν τα παπάρια τους ,(οι 3 από τους 4 προαναφερθέντες, προιστορικά Τραβέλια δεν έχουν αναφερθεί αντίλ νάου...), ευτυχισμένοι ήταν όλοι και ασφαλείς για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό.

Πέρασαν κανα δυό μήνες και η καθημερινότητά τους δεν είχε και πολλά σκαμπανευάσματα. Οι Ανθρωποφάγοι ορμούσαν προς την σπηλιά με το που ξημέρωνε, έτρωγαν στη μάπα πέτρες, ξύλα, χρώματα, σαίτες και γενικά ό,τι σκατολοιδία έβρισκαν οι απο πάνω, βράδιαζε, σταματούσαν, άντε φτου κι από την αρχή το πρωί. Η κατάσταση όμως, έδειχνε να φτάνει στο απροχώρητο. Όσο κι αν τους εφοδίαζε με φαγητό και νερό ο Ζούφρν κυνηγώντας παρέα με το Μεγάλο Λιοντάρι, δεν γινόταν να μείνουν μια ζωή μέσα στη σπηλιά. Όχι πως τους κακόπεφτε κιόλας... Ο Αζρούν είχε ξεσπερμιαστεί, ο Ζούφρν είχε πιάσει κολλητιλίκια με το Λιοντάρι, η Ουλάχ είχε βρεί χαρά στα σκέλια της, η Γκούν έψαχνε να διαχωρήσει τα σκέλια της από τον κόλο της, οι υπόλοιπες γυναίκες αισθάνονταν σιγουριά, ε... έχουμε δει και χειρότερα.

Τα σκεφτόταν συνέχεια όλα αυτά ο Ζούφρν και ένα βράδυ, φορτωμένος με τις σκέψεις του, φώναξε στον Αζρούν που ήταν ξεμοναχιασμένος με την Ουλάχ λίγο παράμερα και του είπε:

--"Αζρούν...προβληματίζομαι...."  
--"Εγώ Καθόλου, φίλε μου!! Απλά εξπερματώνω ασυστόλως!!!"  
--"Αζρούν...δεν πάει άλλο...."  
--"Μωρέ πάει...μωρέ πάει...Απλά δε με βολεύει η Στάση..."  
--"Όχι αυτό, βρε ηλίθιε!!! Εννοώ με τους εχθρούς μας!"  
--"Α...πες το έτσι...! Ο Αζρούν εξπερματώνει κι έρχεται να τα συζητήσουμε! Γιατί είναι Διαλογικός ο Αζρούν! Είναι Φιλολόγος ο Αζρούν! Υπέρτατος είμαι ο Ξεζουμιάρης ο Αζρούν!!!"

Μετά από λίγη ώρα, έφτασε ο Αζρούν, λίγο χλωμός και πολύ, μα πολύ χαρούμενος:

--"Ζούφρν, τι σε προβληματίζει..?"  
--"Η Κατάσταση, φίλε μου..."  
--"Δηλαδή..."  
--"Δεν πάει άλλο ρε Αζρούν..."  
--"Τα ίδια μου λέει και η Ουλάχ, φίλε μου και απλά σταματάω να σπρώχνω!!!"  
--"Μα...όχι αυτό Αζρούν! Εννοώ πως έχουμε τους Ανθρωποχάφτες απ' έξω και δεν μπορούμε να φύγουμε..."  
--"Και τί προτείνεις να κάνουμε, φίλε μου?"  
--"Σκέφτηκα σχέδιο, Αζρούν..."  
--"Τώρα θα σου έλεγα πως σκέφτηκα κι εγώ κάτι, αλλά μάλλον δε θα με πίστευες Ζούφρν..."  
--"Σωστόν...! Λοιπόν, άκου. Αύριο που θα ξημερώσει, δεν θα βγούμε να παραφυλάξουμε στην είσοδο της σπηλιάς μην τυχόν έρχονται οι Ανθρωποχάφτες. Οι σαχλαμάρες θα παραξενευτούν και θα ανέβουν πιο ψηλά απ' όσο κάνουν συνήθως και τότε θα τους χιμήξουμε με ό,το έχουμε και δεν έχουμε. Εγώ θα παρακαλέσω το Λιοντάρι να μας βοηθήσει, εσύ θα τους κοπανάς, οι γυναίκες θα τους σαιτεύουν, θα βάλουμε και την Γκούν σε ένα ψηλό βράχο να νομίζουν οτι εκτός από το Λιοντάρι, έχουμε μαζί μας και τον Καπρόχοιρο και θα τους σπάσουμε το Ηθικό! Μετά εσύ, θα προκαλέσεις σε μονομαχία τον Αρχηγό τους- τον οποίον θα έχω φροντίσει εγώ από πρίν να κουράσω. Θα τον πλακώσεις στο Ξύλο που είσαι και ΚΤΗΝΟΣ και όλα θα πάνε μια χαρά! Πώς σου φαίνεται?"

Του Αζρούν του είχαν ανέβει οι Ορμόνες στο κατακούτελο και φώναζε:

--"ΥΠΕΡΟΧΟ σχέδιο, φίλε μου Ζούφρν! Ενθουσιάστηκα τόσο πολύ, που πάω να γαμηθώ απ' την χαρά μου!!!"

Και με δυο δρασκελιές, ξαναβρέθηκε δίπλα στην Ουλάχ για να ολοκληρώσουν τη συζήτησή τους με θέμα "Κρεμαστές Γέφυρες και Κρεμαστάρια εν γένει...". Πάλι έμεινε μαλάκας ο Ζούφρν με την αντίδραση του φίλου του, αλλά το ξεπέρασε γρήγορα. Ήξερε μέσα του, πως το σχέδιό του, αν και τολμηρό, ήταν ό,τι καλύτερο μπορούσαν να κάνουν για να μη μείνουν μια ζωή μέσα στη Σπηλιά. Ωστόσο, υπήρχε ένα σημείο στο σχέδιο αυτό που ήταν δύσκολο να επιτευχθεί. Να τους βοηθήσει, δηλαδή, το Μεγάλο Λιοντάρι. Κατέβηκ' ο Ζούφρν στα βάθη της σπηλιάς, του ήρθε στη μύτη η βαριά μυρωδιά από το Λιοντάρι, του ήρθε και μια κλανίτσα, (όχι πως είχε και πολλή διαφορά δηλαδή), πέρασε από τη χαραμάδα του βράχου και βρέθηκε φάτσα-κάρτα με τους όρχεις του λιονταριού που χουζούρευε, βαριεστημένο, ανάσκελα και ψιλοροχάλιζε. Ο Ζούφρν μπήκε κατ' ευθείαν στο θέμα...:

--"Μεγάλο Λιοντάρι, ο Ζούφρν, ο Αζρούν και οι Γυναίκες, σου ζητάνε να τους βοηθήσεις αύριο απέναντι στους Ανθρωποχάφτες. Βέβαια κι εσύ Ανθρωποχάφτης είσαι, οπότε είναι σαν να σου ζητάει ο Ζούφρν να δαγκώσεις τα καλαμπαλίκια σου! Αλλά σε έχουμε ανάγκη."

Γρύλισε εκείνο, συνηθισμένο ν' ακούει τη φωνή του στραβοχυμένου και τον κοίταζε ευθεία στα μάτια. Κάτι είχε το βλέμμα του Ζούφρν, διαφορετικό από τις άλλες φορές... Φοβισμένο μα ταυτόχρονα αποφασισμένο, μπορεί το Λιοντάρι να μη μιλούσε τη γλώσσα των Ανθρώπων, μα το μυαλό του έπιανε λέξεις που δεν έχουν καν προφορά. Σηκώθηκε όρθιο, πελώριο, δυνατό κι έτριψε τη μουσούδα του στο πρόσωπο του Ζούφρν, πρίν βγάλει ένα δυνατό γρύλισμα που τρόμαξε οτιδήποτε βρισκόταν κοντά στη σπηλιά. Το Λιοντάρι είχε απαντήσει και ο Ζούφρν για πρώτη φορά στη ζωή του μιλούσε ξένες γλώσσες... Απλωσε αυτός το χέρι του, ακούμπησε τη σκληρή χαιτή και είπε κι αυτός "Ευχαριστώ" χωρίς καν να ανοίξει το στόμα του.

**Ξ**ημερώνοντας η επόμενη ημέρα, έφερε μαζί με το φώς του ήλιου τον κίνδυνο που απειλούσε όλους τους ένοικους της σπηλιάς. οι Ανθρωποφάγοι απ' έξω είχαν λυσάξει της πείνας και περίμεναν πως και πως να ξημερώσει για να φάνε πρωινό. Δίποδο πρωινό... Πετάχτηκε πρώτη επάνω η Γκούν, χασμουρήθηκε, τεντώθηκε, σα φλοκάτη με βυζιά ήταν τι σίχαμα και άρχισε να φωνάζει...:

--"Ο Ήλιος σηκώθηκε!! ΚΑΙ σήμερα η Γκούν θα δείρει Ανθρωποχάφτες! Γιατί η Γκούν μπορεί να μοιάζει με σπάλα Αγριογούρουνου, αλλά κοκορέτσι δεν θα γίνει! Γιατί δέρνει η Γκούν! Ναααα κάτι Βυζοσκάμπιλα που ρίχνω η Θηλυκή Χούλκ η Γκούν!"

Άκουσ' ο Αζρούν μέσα στον ύπνο του τα περί κοπανήματος, τον έπιασε κι αυτόν το πατριωτικό, πετάχτηκε επάνω κι άρχισε κι αυτός να φωνάζει...:

--"Ναι!!! Κι ο Αζρούν θα κοπανήσει σήμερα! Γιατί ο Αζρούν δεν θα αφήσει κανέναν να πειράξει την Ουλάχ, το Ζούφρν και τις Γυναίκες! Γιατί είναι ΚΤΗΝΟΣ ο Αζρούν! Ο Αζρούν Γαμάει και Δέρνει!! Κι επειδή όλο το βράδυ χθες Γαμαγε ο Αζρούν,

σήμερα ολημερίς θα Δέρνει!!!"

Και γύρισε ο Ερωτευμένος να ρίξει ένα βλέμα στην αγαπημένη του, πολύ χαιρόταν αυτή που αυτός ο Αντρακλας ήταν δικός της, τσούπ, του πέταξε και λίγο βυζάκι σε μια ηλιαχτίδα, σεληνιαστήκε ο σεξουλιάρης και βουρ πάλι στον πατσά, αυτές είναι αντοχές, όχι μαλακίες με σπρέι, δαχτυλίδια Ρέντ Πούλ και αηδίες... Έφτασε κι ο Ζούφρν από το βάθος της σπηλιάς, αγουροξυπνημένος και με καμιά δεκαριά δεινοσαυρόψυλλους απ' την χωρίστρα του Λιονταριού, τους άκουσε όλους να φωνάζουν και ξεκίνησε κι αυτός...:

--"Ναι...κι ο Ζούφρν συμμερίζεται τη χαρά σας! Μόνο που έχει Φαγούρα ο Ζούφρν! Είναι Ξύστης ο Ζούφρν!! 300 τσιμπούρια έχω απάνω μου ο Ψωριάρης ο Ζούφρν!!!"

Φώναζ' η Γκούν, φώναζ' ο Ζούφρν, φώναζαν οι Γυναίκες οι υπόλοιπες, φώναζαν μαζί στην κορύφωση του έκτου κατά σειράν οργασμού οι ερωτευμένοι, τους άκουγαν απ' έξω οι Ανθρωποφάγοι και προβληματίζονταν...:

--"Μα...γιατί χαιρέται το Φαγητό μας? Αφού θα τους ψήσουμε! Αυτοί όχι μόνο διασκεδάζουν, αλλά γαμιούνται και από τη χαρά τους!!!"

Συνήλθε πρώτος, ως πιο συνετός ο Ζούφρν και είπε στους από μέσα...:

--"Συνέλθετε Φίλεις!! Ωραιίες οι φωνές, αλλά έχετε ακούσει ποτέ φασολάδα να τραγουδάει...?"

Σώπασαν μεμιάς όλες, γιατί το έπιασαν το υπονοούκμενο του Ζούφρν. οι μόνοι που συνέχιζαν να φωνάζουν συνεπαρμένοι από το Πάθος τους, ήταν ο Αζρούν με την Ουλάχ. Τι το ήθελε κι εκείνη να ρωτήσει ναζιάρικα "τι μου κάνεις Αζρούν μου...?", μαζεύτηκαν οι Γυναίκες παραδίπλα κι έκαναν Συμβούλιο και Κουτσομπολιό...:

--"Καλέ...λες να βρήκε το Σημείο G...?"

--"Γιατί, που πέφτει αυτό...?"

--"Ξέρω 'γω? Εγώ δεν έχω!!!"

--"Μα...καλέ κορίτσια, αλήθεια υπάρχει αυτό...? Και που είναι...?"

--"Η στον Κόλπο, ή στην Πατούσα, δεν έχω καταλάβει ακριβώς..."

--"Ναι...κι εγώ το ξέρω το κόλπο με την Πατούσα....!!!"

Χαλασμένο τηλέφωνο...Με το που τέλειωσαν οι Ερωτιάρηδες, πετάχτηκε επάνω ο Αζρούν:

--"Ο Αζρούν τώρα θα τους δείρει ΟΛΟΥΣ!! Τα πόδια του Αζρούν τρέμουν και το στόμα του είναι λες κι έχει πάθει εγκεφαλικό, αλλά ο Αζρούν θα τους σαπίσει...!!!"

Ο Ζούφρν, ως μπρεϊν της υπόθεσης, τους οργάνωσε...:

--"Λοιπόν παιδιά...ο Ζούφρν έκανε και δεύτερη συμμαχία με το Μεγάλο Λιοντάρι και θα μας βοηθήσει με τους ανθρωποχάφτες...Σήμερα αφήστε τους να έρδουν πιο κοντά στη σπηλιά...και μετά Τσακίστε τους με ό,τι έχετε!!! Ο Ζούφρν και το λιοντάρι θα έρθουν από πίσω τους και θα τους εγκλωβίσουμε.Α...να θυμηθείτε να σημεδεύετε όλες τον Αρχηγό τους, τον οποίον μετά ο Αζρούν θα τον καλέσει σε μονομαχία! Η



Chief-Ανθρωποχάφτης

πολυ καλό σχέδιο είναι αυτό, ή μεγάλη μαλακία, αλλά αυτό έχουμε, αυτό εμπιστευόμαστε. Πάμε λοιπόν με τη μέθοδο της Χλωρίνης!!!"

Μαζεύτηκαν όλοι με ό,τι πολεμοφόδιο μπορούσαν να βρούν, πήγε ο Ζούφρν να φέρει τον Κέρβερο και -άμα σε θέλει η τύχη ή ο συγγραφέας...-τα πράγματα εξελίχθηκαν όπως τα είχε ο Ζούφρν στο μυαλό του... Απελπισμένοι και άμυαλοι από την πείνα τους, πλησίασαν οι Ανθρωποφάγοι πολύ κοντά στη σπηλιά και έπαθαν πανωλεθρία από τον Αζρούν, τις Γυναίκες και το Προεμμνηροικό τους, μα μόλις έκαναν να γυρίσουν πίσω, τους περιέλαβε ο Ζούφρν με τις σαίτες του και το Λιοντάρι με την Ανωτερότητά του και τους ξεκατίνιαζαν... Ο Αρχηγός τους ειδικά, ήταν σαν το μαλάκα της παρέας σε συννευμένο "Μπουγέλο". Είχε φάει κατακέφαλα τα μύρια όσα πετούσαν οι Αμυνόμενοι και την είχε ψιλοακούσει. Κυκλωμένοι οι Ανθρωποφάγοι, έμοιαζαν σαστισμένοι, μα το πληγωμένο θηρίο είναι που πρέπει να φοβάσαι κι ο Ζούφρν το ήξερε καλά αυτό. Έκανε το σινιάλο στον Αζρούν, πετάχτηκε επάνω αυτός και φώναξε, δείχνοντας τον Αρχηγό των Μέν-Ιτερς...:

--"Οι Ανθρωποχάφτες είναι κυκλωμένοι! Ο Αζρούν προκαλεί σε μονομαχία τον Αρχηγό τους! Αν ο Αζρούν κερδίσει, οι Ανθρωποχάφτες θα φύγουν. Αν ο Αζρούν χάσει...χα...καλά...σιγά μη χάσει το Κτήνος, ο Ερωτευμένος ο Αζρούν!!!"

Οι Ανθρωποφάγοι, απελπισμένοι, κοίταζαν τον Αρχηγό τους. Και τότε, ο καταιδρωμένος ανθρωποκρεατοφάγος κουβάς, έκανε κάτι για το οποίο οι μελετητές μετά από εκατομμύρια χρόνια θα έκαναν διαλέξεις... Έβαλε το μυαλό του να δουλέψει! Ομολογουμένως, δύσκολη δουλειά, μιας και δεν του είχε ξαναχρειαστεί. Γρύλισαν τα γρανάζια της σκέψης του τριχωτού ντολμά, έτριξαν, ζορίστηκαν και κατόπιν της απαραίτητης κλανίτσας του ήρθε η Απόφαση...:

--"Ας μονομαχήσουμε, Πελώριο Σουβλάκι!!!"

Περιχαρής, πετάχτηκε επάνω ο Αζρούν που άκουγε για τσαμπουκά και του 'φευγαν τα τσίσα και φώναξε στον Ανθρωποφάγο Τσίφ...:

--"Έλα λοιπόν, ανώμαλε, μαλλιαρέ Πιθηκάνθρωπε! Ο Αζρούν είναι έτοιμος να Μονομαχήσει! Γιατί είναι ΤΕΡΑΣ ο Αζρούν!! Άμα σε πάρουν τα Μονομαχύσια του Αζρούν, δεν θα ξέρεις τι να πρωτοξεπλύνεις!!! Γιατί-όπως προανέφερα-Γαμάει και Δέρνει ο Αζρούν!!! Για εσένα ο Αζρούν, θα κάνει όμως προσφορά! Στα 2, το 1 δώρο!! Πως τα λέω ο Πανέξυπνος, ο Sales Manager, ο Α.Β.Βασιλόπουλος, ο Χρηματιστής ο Αζρούν!!!"

Στάθηκαν, έτσι, ο ένας απέναντι από τον άλλον και κοιτάζονταν... Ο Αρχηγός Ανθρωποχάφτουλας, πεινασμένος και εκνευρισμένος, άρχισε να χοροπηδάει γύρω-γύρω από τον Αζρούν και προσπαθούσε να βρεί το αδύναμο σημείο του για να τον βαρέσει και να μη του χαλάσει και τη γέυση... Πράγμα, βέβαια, καθόλου εύκολο, μιας και ο Αζρούν, εκτός από Γιγαντώσωμος και Κτήνος, ήταν σα Ντουλάπα που ξέρει πολεμικές τέχνες. Συνέχιζε να χοροπηδάει ο Πεινασμένος, τα πήρε ο Αζρούν με την Ακρίδα που ήθελε και να τον φάει και του φώναξε...:

--"Παλουκώσου σε ένα μέρος, να σε κοπανήσω!!!"

--"Μα...άμα με κοπανήσεις, εγώ πως θα σε φάω...?"

--"Έχετε δίκιο... Το δίλημμα είναι σοβαρό και χρήζει σκέψεως... Περιμένετε δι'

ολίγον...Ζούφρν!!!"

--"Ναι φίλε μου...", απάντησε από μακριά ο Ζούφρν.

--"Ο Κύριος από εδώ, ρωτά αν γίνεται πρώτα να τον κοπανήσω και μετά να με φάει!"

--"Άμα δεν τον κοπανήσεις και σε φάει, μετά δεν θα σε ενδιαφέρει και πολύ...."

--"Δηλαδή...?"

--"ΚΟΠΑΝΑ ΤΟΝ ΡΕ!!!"

Γύρισ' ο Αζρούν στον Ανθρωποφάγο Πίθηκα και του είπε:

--"OK! Τα κανόνισα! Θα σε κοπανήσω πρώτα και μετά φάε τα λυσακά σου! Γιατί είναι συνδιαστικό μυαλό ο Αζρούν! Είναι επικοινωνιολόγος ο Αζρούν! Απίστευτος είμαι ο Public Relations ο Αζρούν!!"

Σφύριξε το ρόπαλο του προϊστορικού Μασίστα από τη δύναμη που το στριφογύρισε ο Αζρούν, διέγραψε έναν κύκλο πάνω από το σώμα του και προσγειώθηκε με ένα βαρύγδουπο "Γκούπ!" στην κεφαλα του ανθρωποφάγου. Ζαλίστηκε εκείνος κι έκανε να χτυπήσει με το χοντροκομένο του τσεκούρι τον αντίπαλό του. Ίσα που πρόλαβε να το σηκώσει, όμως, γιατί μια δεύτερη ροπαλιά του Αζρούν τον ξαναβρήκε στο κρανίο. Λύθηκαν τα πόδια του ανθρωποκεφτέ, ζαλίστηκε, ρεύτηκε, του 'φυγαν και κάτω τσισάκια, έκανε να ξανασηκώσει το τσεκούρι του, αλλά μάταια. Ο Αζρούν τα είχε πάρει άσχημα και κατέβαζε συνεχώς το ρόπαλό του στον ανθρωποφάγο με μανία, σαν ανθρώπινο κομπρεσέρ ήταν ο Κτηνώδης.

Έσβησε το χρώμα από τα μάτια του Ανθρωποφάγου και σωριάστηκε κάτω με το κρανίο ανοιγμένο και με το -αχρησιμοποίητο ως επί το πλείστον-μυαλό του, να χύνεται σιγά-σιγά στις πέτρες. Ούρλιαξαν από χαρά οι Γυναίκες, ούρλιαξε ο Ζούφρν, το λιοντάρι έκανε να ουρλιάξει, αλλά από το πολύ φαί ξέρασε, γύρισε ο Αζρούν και με ορθωμένο το ρόπαλό του κοιτούσε μια τους Ανθρωποχάφτες και μια την Ουλάχ. "Τί άντρα έχω εγώ", σκεφτόταν εκείνη, όλοι μες την χαρά ήταν. Όλοι, εκτός από τους Ανθρωποφάγους. Ο Αζρούν είχε σκοτώσει τον αρχηγό και δυνατότερο όλων τους. Στα μικρά τους κρανία και στους ακόμα μικρότερους εγκεφάλους τους, το δίλημμα "του ορμάω και ίσως φάω, δεν του ορμάω και ίσως ζήσω", είχε πάρει την πάνω βόλτα. Αλλά η θέα του νεκρού αρχηγού τους, σύντομα έδωσε την απάντηση..."Άσε, τρώμε και αλλού που δεν δέρνουν...".

Υποχώρησαν, λοιπόν, σιγά-σιγά, με γρυλίσματα και γουργουρητά από τα στομάχια τους, μέχρι που εξαφανίστηκαν από το οπτικό πεδίο του Αζρούν, του Ζούφρν και των Γυναικών. Χαράς Ευαγγέλια για τους φίλους μας, όρμηξ' ο Ζούφρν να αγκαλιάσει τον Αζρούν, όρμηξε η Ουλάχ να αγκαλιάσει τον boyfriend, όρμηξε και η Γκούν μπας και της έπιανε ξώφαλτσα κανείς το βυζί και το ευχαριστιόταν, όλοι μες το πανηγύρι. Μόλις καταλάγιασαν οι χαρές τους, πλησίασε ο Ζούφρν το Μεγάλο Λιοντάρι, γονάτισε μπροστά του και του είπε :

--"Όπως και την πρώτη φορά που γνωριστήκαμε, ο Ζούφρν είναι στο έλεος του Λιονταριού. Αλλά ο Ζούφρν αισθάνεται το Λιοντάρι φίλο του. Γιατί ο Ζούφρν μπορεί να είναι σαν οδοντογλυφίδα, αλλά πολύ το αγαπάει το Λιοντάρι. Ο Ζούφρν το ευχαριστεί το Λιοντάρι που μας βοήθησε απέναντι στους Ανθρωποχάφτες. Ο Ζούφρν επίσης είναι κλειστός τύπος και δεν εξωτερικεύει εύκολα τα συναισθήματά του. Γι' αυτό και τόσην ώρα λέει μαλακίες ο Συνεσταλμένος ο Ζούφρν!"



Το μεγάλο Λιοντάρι, βαρυστομαχιασμένο και νευρικό ακόμα από τη μάχη, τον πλησίασε και του μύρισε τη μούρη. Του άρεσε πολύ αυτός ο δίποδος συναισθηματιάρης παρλαπίπας. Τόσα χρόνια μόνο του μέσα στη μουντάδα των βράχων, δεν είχε ποτέ κάποιο πλάσμα που να αισθάνεται οικεία μαζί του. Βέβαια, όποιο τύχαινε να αισθανθεί άνετα, είχε όλο τον καιρό να ξανασκεφτεί τη μαλακία που έκανε μες το στομάχι του... Αλλά με τον Ζούφρν ήταν διαφορετικά. Ο Άνθρωπος το σεβόταν και το Λιοντάρι το καταλάβαινε. Ξαναμύρισε, λοιπόν, τη μούρη του Ζούφρν, τον έγλυψε και τεντώθηκε ανάσκελα μπας και χωνέψει που ήταν και δυσκοίλιο... Του χάιδεψε ο Ζούφρν τη χαιτή, σηκώθηκε και πήγε να συνεχίσει τα πανηγύρια με τους υπόλοιπους.

Οι Γυναίκες είχαν στήσει χορό, ο Αζρούν ήταν μες τη Στύση, το Λιοντάρι τα'χε φτύσει, η Γκούν έψαχνε κάποιον να την γαμήσει, όλοι μες την ομοικαταληξία ήταν. Χαίρονταν όλοι μέχρι το βράδυ που ήρθε το φεγγάρι να φωτίσει ευχάριστα για πρώτη φορά εδώ και καιρό τη νύχτα τους, χωρίς να έχουν τη σκοτούρα άμα την επόμενη μέρα θα γίνονταν μπριζολικό. Εδώ που τα λέμε, δεν ήταν και λίγο πράγμα... Τη μια μέρα να είσαι μες την Ορμόνη και την άλλη μες την Κατσαρόλα. Κι αν δεν πιστεύετε εμάς, ρωτήστε κανα Τράγο που είναι και το Κάρμα του...

**Π**έρασε ακόμα λίγος καιρός που η σπηλιά ήταν-χαρούμενο πλέον- καταφύγιο για όλους. οι Γυναίκες είχαν συνέλθει από το σόκ της σφαγής στον καταυλισμό τους και του κινδύνου των Ανθρωποφάγων και είχαν αποφασίσει να κάνουν καινούριο ξεκίνημα, εκεί στα ψηλά βράχια. Ο Αζρούν με την Ουλάχ ήταν μες τα σαλιάρσματα, ο Ζούφρν εκπαίδευε το Λιοντάρι να του λέει "Κάτσε" κι εκείνο να τον γράφει στα παπάρια του, όλα κυλούσαν καλώς. Μέχρι που κάποια στιγμή, πέτυχε ο Ζούφρν τον ξεσπερμιασμένο φίλο του να προσπαθεί να εκπαιδεύσει το Τσουτσούνι του και όταν του λέει "Σήκω!", αυτό να μην τον γράφει στα (διπλανά) παπάρια του και του είπε...:

--"Αζρούν, τι θα έλεγες να γυρίσουμε πίσω...?"

--"Ναι...ο Αζρούν το έχει προτείνει και στην Ουλάχ και πολύ μας άρεσε αυτό..."

--"Όχι "Από Πίσω", Αζρούν, σκέτο "Πίσω"...Στις Καλύβες μας..στον Καταυλισμό μας..."

--"Λές...?"

--"Πάνε πάρα πολλά Φεγγάρια από τότε που ο Αζρούν με τον Ζούφρν ξεκίνησαν να μάθουν από που έρεται το Ποτάμι...Και μέχρι τώρα, αντιμετωπίσαμε πολλούς κινδύνους, αλλά ήμασταν και τυχεροί...Η Τύχη όμως δεν είναι για πάντα..."

--"Ο Ζούφρν έχει δίκιο...Ο Αζρούν παίρνει γρήγορες αποφάσεις, για να μην χάνουμε χρόνο...Αύριο ο Αζρούν με τον Ζούφρν και την Ουλάχ, θα ξεκινήσουν το Ταξίδι του Γυρισμού! Με συγχωρεί τώρα ο Ζούφρν, γιατί το Πέος του Αζρούν ξεμούδιασε και η Ουλάχ μου είπε κάτι παράξενα για "Μπραζίλιαν...""!!!

Κι έφυγε χοροπηδώντας ο Αζρούν να μάθει τα μυστικά της Αποτρίχωσης... Ξημέρωσε η επόμενη, η μέρα του αποχωρισμού, ίδια με όλες τις άλλες, υγρή, ζεστή, σαν να τους έκανε πλακίτσα "τί...επειδή εσείς είσαστε οι Πρωταγωνιστές, εγώ πρέπει να χιονίσω σαν να τινάζω την πιτυρίδα των Κουραμπιέδων..?" Κομπλεξική μεν, σωστή δε.. Οι δύο φίλοι είχαν ανάμικτα συναισθήματα...:

--"Ζούφρν, ο συναισθηματικός μου κόσμος είναι Βανίλια-Κακάο-Κεράσι..."

--"Δηλαδή...?"

--"Ανάμικτος!! Χα...! Από τότε που ο Αζρούν άρχισε το Σεξάκι, το Χιούμωρ του από

Ανύπαρκτο έγινε Πεθαμένο!!! Χα χα χα!"

--"Κι εγώ έτσι αισθάνομαι φίλε μου..."

--"Πεθαμένος...?"

--"Ανάμικτος..."

Σ' αυτό το πρώιμο στάδιο της Ανθρώπινης εξέλιξης, οι συζητήσεις μπορεί να έχαναν για λίγο τον προσανατολισμό τους, αλλά σε γενικές γραμμές ο συναισθηματικός παράγοντας γινόταν αντιληπτός από όλους...

--"Αζρούν, πρέπει να χαιρετήσω το Λιοντάρι..."

--"Γιατί δεν το παίρνεις μαζί σου, Ζούφρν...?"

--"Γιατί δεν θα έρθει, Αζρούν..."

--"Και γιατί δεν θα έρθει, Ζούφρν...?"

--"Γιατί δεν θα θέλει, Αζρούν..."

--"Και γιατί δεν θα θέλει, Ζούφρν...?"

--"Γιατί δεν μας Χέξεις, με τις ερωτήσεις σου Αζρούν..?"

--"Ω...γι' αυτό αισθανόταν την πίεση στο στομάχι του ο Αζρούν...? Οκ!! Ευχαριστώ τον Γαστρεντερολόγο φίλο Ζούφρν!!!"

Κίνησε ο μικρόσωμος προϊστορικός προς το βάθος της σπηλιάς, για να χαιρετήσει όχι απλώς έναν τετράποδο φίλο του, αλλά το μόνο πλάσμα μετά τον Αζρούν που το αισθανόταν κοντά του. Πέρασε τη μικρή σχισμάδα στα βράχια που χώριζε τις δυο σπηλιές, γονάτισε μπροστά στο Τεράστιο Σαρκοφάγο και του βγήκε όλος ο συναισθηματισμός...:

--"Λιοντάρι, ο Ζούφρν θα φύγει..."

Το Μεγάλο Λιοντάρι του άφησε μια ψιλοκλανίτσα, διότι ένας από τους Ανθρωποχάφτες που είχε καταβροχθίσει μύριζε κρεμμυδίλα και του έφερνε αέρια...

--"Ο Ζούφρν θέλει να ευχαριστήσει το Λιοντάρι και να του πεί ότι δεν θα το ξεχάσει ποτέ..."

Ο Λέων αποφάσισε πως τα ημίμετρα δεν του ταίριαζαν και πέρα από τα αέρια έφησε και τα leftovers του Ανθρωποφάγου... Η τεράστια σκατούλα, δεν αποθάρυνε τον Ζούφρν...:

--"Ο Ζούφρν είναι περήφανος που το Λιοντάρι υπήρξε φίλος του...Ελπίζω και το Λιοντάρι να είναι περήφανο για τη φιλία του Ζούφρν..."

Του έβγαине όλος ο συναισθηματισμός του Τσιλιβίθρα και το τεράστιο τετράποδο μπορεί στ' αυτιά του να άκουγε απλά φθόγγους και κραυγές, στην καρδιά του όμως έφτανε η στεναχώρια και το παράπονο του Ζούφρν. Πλησίασε, έτσι, την τεράστια μουσούδα του στο δακρυσμένο πρόσωπο του Ζούφρν, μύρισε τον Άνθρωπο, μύρισε τα συναισθήματά του, μύρισε τα δάκρμά του που δεν μύριζαν Φόβο, αλλά Παράπονο και έβγαλε ένα δυνατό γρύλισμα. Γιατί καμιά φορά τα ζώα έχουν καλύτερο λεξιλόγιο από εμάς και τούτο το απέδειξε περίτρανα το Μεγάλο Σκούρο Λιοντάρι. Μέσα σε ένα "Γρρρρρρρ", χώρεσε τις λέξεις "Ευχαριστώ, Καταλαβαίνω, Νιώθω". Εμείς από την άλλη, μετά από κάτε "γρρρρρρρ", βγάζουμε φλέμματα. Τέλοσπάντων... Πιό ψηλά στη σπηλιά, ο Αζρούν είχε αναλάβει τις δημόσιες σχέσεις του Αποχωρισμού με τις

Γυναίκες, σύμφωνα με το προιστορικό πρωτόκολλο...:

--"Ο Αζρούν, ο Ζούφρν και η Ουλάχ, φεύγουν...! Αυτά....! Γιατί ο Αζρούν είναι ρήτορας, είναι Λαιοπλάνος ο Αζρούν!!!"

Οι Γυναίκες, ξεπερνώντας την όποια αδυναμία του Αζρούν στη Ρητορική, συγκινήθηκαν...:

--"Γιατί ο Αζρούν και ο Ζούφρν δεν κάθονται εδώ...?"

--"Γιατί ο Αζρούν κάθεται στην Ουλάχ κι ο Ζούφρν Σαλιαρίζει με το Λιοντάρι..."

--"Όχι αυτό.... Γιατί δε μένετε εδώ...?"

--"Γιατί Αζρούν και Ζούφρν, θέλουν να γυρίσουν στον τόπο τους..."

Γύρισε το Κτήνος και κοίταξε τα βουρκωμένα μάτια των Γυναικών, κοίταξε τα βουρκωμένα μάτια της Ουλάχ και τον πήρε κι αυτόν το παράπονο...:

--"Γιατί Αγαπημένη-Του-Αζρούν κλαίς...?"

--"Γιατί η Ουλάχ θα ακολουθήσει τον Αζρούν που τον αγαπάει πολύ και η Ουλάχ θα φύγει από τον τόπο της..."

--"Ο Αζρούν θα αγαπάει την Ουλάχ!!! Ο Αζρούν θα προστατεύει την Ουλάχ...Ο Αζρούν έχει και κάτι ψιλοκαυλίτσες είναι η αλήθεια...."

--"Μα... Ο Αζρούν δεν ήταν Ρομαντικός τώρα..."

--"Α...σωστά...Ο Αζρούν, επίσης, θα κάνει και παιδάκια μαζί με την Ουλάχ!!!"

Η Προιστορική Γεννητική ρίζα του Σιρανό, είχε μόλις δημιουργηθεί...Κοιτάζονταν όλοι, λοιπόν, με βουρκωμένα μάτια, μέχρι που τη σιωπή έσπασε ξάφνου η φωνή του Ζούφρν πίσω από το φίλο του...:

--"Ο Ζούφρν είναι έτοιμος..."

--"Ο Ζούφρν είναι ΕΤΟΙΜΟΣ?"

--"Ναι...."

--"Ο Ζούφρν είναι ΕΤΟΙΜΟΣ και ΑΠΟ ΠΙΣΩ ΜΟΥ??"

--"Ναι..."

--"Ο Αζρούν θα ΠΟΝΕΣΕΙ???"

--"Όχι αυτό το "έτοιμος" φίλε μου...Για να φύγουμε εννοώ..."

--"Ωραία...γιατί ο Αζρούν προτιμά να φύγει, παρά το άλλο..."

Είχαν μπλέξει τα συναισθήματά τους και καταλάβαιναν άλλα αντ' άλλων...Σιωπηλοί, λοιπόν, μάζεψαν τα όπλα τους, κάτι κολοκύθες γεμάτες με νερό για το δρόμο, λίγο ψιλοκαμμένο κρέας για τη λόρδα και πήραν το δρόμο του γυρισμού. Η σπηλιά με τις Γυναίκες χάνονταν σιγά-σιγά πίσω τους κι ο Ζούφρν γύρισε να ρίξει μια τελευταία μακρινή ματιά. Εκτός από τις φιγούρες των Γυναικών που ακόμα τους κοιτούσαν να απομακρύνονται, ψηλά πάνω από το στόμιο της σπηλιάς μια μεγάλη σκοτεινή φιγούρα κοιτούσε επίσης προς το μέρος τους. Το Μεγάλο Λιοντάρι, χαιρετούσε το φίλο του, σκεπτόμενο μέσα στο τετραπέρατο μυαλό του...:

--"Αν τον είχα φάει τότε που τον πρωτοείδα, τώρα θα τον είχα χεσμένο και μάλιστα Κυριολεκτικώς. Τώρα που τον συμπάθησα, με πήραν τα ζουμιά...Να θυνηθώ να μην ξανακάνω μαλακίες με το Φαγητό μου..."



Παράξενος ήταν ο δρόμος του γυρισμού. Λιγότεροι κίνδυνο από πριν, είχαν μάθει οι δυο προιστορικοί Κολόμβοι να φυλάγονται καλά, τους είχε δυναμώσει και το Ταξίδι τους, αισθάνονταν λίγο διαφορετικά. Κι όταν πέρασαν πολλές μέρες ποδαρόδρομου, άρχισαν οι μυρωδιές του τόπου να είναι γνώριμες στις μύτες του Αζρούν και του Ζούφρν. Γέμισαν τα μάτια τους από εικόνες οικείες κι όσο πιο μέσα έβαζε το τσουτσούνι τους η πρωινή δροσιά, τόσο-παραδόξως- άνοιγε η καρδιά τους. Τους είχε φανεί μακρύτερος ο δρόμος της Επιστροφής, είχαν και την Ουλάχ μαζί τους που ήταν μεν γαζέλα στην κορμοστασιά, αλλά χοροπηδούσε μόνο πάνω στον Αζρούν και όχι εις μήκος και δεν μπορούσαν να τρέχουν σαν Κατσίκια GTI. Όσο όμως έτρωγαν οι δρασκελιές τους την απόσταση, τόσο ήξεραν πως, έχοντας ήδη περάσει την Οροσειρά, κάπου μετά την πυκνή βλάστηση εμπρός τους, θα έβλεπαν τις Καλύβες των δικών τους.

Αναθάρησε ο Αζρούν στην σκέψη της Επανάστασης...:

--"Ζούφρν, βλέπω τις Καλύβες!!"

Ο Ζούφρν ήταν κοντύτερος, αλλά οι αισθήσεις του ήταν εξίσου οξυμένες...:

--"Εγώ δεν τις βλέπω, αλλά τις αισθάνομαι, φίλε μου..."

Η Ουλάχ είχε πάθει Τζέτ-Λάνγκ...:

--"Αζρούν κι εγώ στην βλέπω, αλλά δεν την αισθάνομαι..."

Έκαστος με το χαβά του. Είχε περάσει ένας χρόνος και κάτι από τότε που οι δυο φίλοι είχαν ξεκινήσει την Οδύσσειά τους κι ο Χρόνος-πλακατζής πάντα- έμοιαζε πότε πολύς και πότε λίγος στο μυαλό τους. Όταν έφτασαν κοντά στις Καλύβες, ένας φρουρός της Φυλής, βαριεστημένος γιατί είχε και αγγαρεία στα Μαγειρία μετά, πετάχτηκε επάνω....:

--"Άλτ...!! Τις Εί..??"

--"ΑΖΡΟΥΝ!!!", έριξε το ΚΤΗΝΟΣ το συνθηματικό...

--"Είσαι της Φυλής...?"

--"Ναι...Έλα να σε Φιλήσ'...!!!", απάντησε ο ανορθόγραφος,"γιατί ο Αζρούν θα τους Φιλήσ' όλους απ' τη χαρά τ' που ιπέστρεψι, ου Απίστευτς, ου Μπούρτζος ου Αζρούν!!!"

Τον ξένισε λίγο τον σκοπό ο Βλάχιστερ, αλλά τον θυμήθηκε, είδε και πίσω του τον Ζούφρν σα μισοχεσιά Ρινόκερου, είδε και τα στήθη της Ουλάχ σαν ολοχεσιά Ρινόκερου, έκανε παρά πόδας το Δόρυ του και είπε...:

--"Προχώρει ο Εφοδεύων..."

Ο Αζρούν τα είχε παίξει από τη χαρά της επιστροφής και άκουγε άλλα αντ' άλλων...:

--"Ναι...Θα προχωρήσω ο Αφοδεύων!!! Γιατί έχει Χεστεί από την χαρά του που γυρίσαμε ο Αζρούν!!! Ζούφρν, άμα χαθούμε, follow the Kakaretza!! Παραμύθι θα γίνω ο ΚοντοΧεστούλης ο Αζρούν...!!!"

Ο Ζούφρν χάθηκε πάλι στις σκέψεις του, η Ουλάχ θαύμασε τον Αζρούν "μα...τί Χέστης που είναι το μωρό μου..." και δεν τους πήρε πολλή ώρα να φτάσουν στην μεγαλύτερη καλύβα που βρισκόταν στο μέσον του Καταυλισμού. Στην Καλύβα του Αρχηγού της Φυλής, του Γκόρ! Μαζεύτηκε γύρω τους κόσμος, κοιτούσαν οι σπερματοζητιάνες της Φυλής τον Αζρούν, "μα...τί παιδαράς", σκέφτονταν, κοιτούσαν και τον Ζούφρν, "μα... τί παιδαράς ο Αζρούν" ξανασκέφτονταν, μα μόλις έπεσε το βλέμα τους στην Ουλάχ, τους βγήκε η Κακία φαρμάκι...:

--"Καλέ...αυτή έχει όψη φλοιού πορτοκαλιού στον κάλο..."

--"Ε...καλά τώρα...ποιός ξέρει ποιόν πλάκωσε στις πίτες για να φτάσει ως εδώ..."

--"Να δείς που αυτή δεν είναι Χομπίστρια...Να δείς που χρεώνει..."

Βγήκε ο Γκόρ από τη σκηνή του, με δυο περιδέραια από κόκκαλα στο στήθος του, σκυθρωπός αλλά και δίκαιος όπως όλα τα χρόνια που είχε διοικήσει τη Φυλή και φώναξε σηκώνοντας το χέρι...:

--"Χάου!!!"

--"ΧΑΟΥ!!!", απάντησαν όλοι στο χαιρετισμό του Τσίφ.

--"Αζρούν,Ζούφρν καιΕΣΥ-ΜΕ-ΤΑ-ΥΠΕΡΟΧΑ-ΣΤΗΘΙΑ-ΚΑΙ-ΤΟΝ-ΚΩΛΟ-ΠΟΥ-ΑΨΗΦΑ-ΤΗ-ΒΑΡΥΤΗΤΑ-ΚΑΙ-ΤΑ-ΧΕΙΛΗ- ΠΟΥ-ΚΑΝΟΥΝ-ΤΟ-ΠΕΟΣ-ΜΟΥ-ΝΑ-ΥΠΕΡΑΙΜΑΤΩΝΕΤΑΙ..."

--"Ουλάχ!", έκανε τις συστάσεις ο Αζρούν.

--"Τώρα...πες την όπως θες...Μόλις εξπερμάτωσα...", είπε με έναν αναστεναγμό ο Γκόρ,"καλωσήρθατε και πάλι στη Φυλή μας! Σας είχαμε για Χαμένους! Πείτε μας τι σας συνέβη..."

Ο Ζούφρν που τα κατάφερνε καλύτερα σ' αυτά, ανέλαβε χρέη Ταξιδιωτικού Εκπροσώπου...:

--"Πήγαμε στα Μέρη-Πέρα-Από-Το-Βουνό! Ο Αζρούν κι ο Ζούφρν, είδαν καινούρια πράγματα... Έζησαν περιπέτειες... Τα έβαλαν με Αγρια Θηρία,οδήγησαν τον Πτεροδάκτυλο, έπιασαν φιλία με τα Μαμούθ και το Μεγάλο Λιοντάρι, νίκησαν τη Νεροφίδα και τους Ανθρωποχάφτες και γνώρισαν τις Άγριες Γυναίκες...!"



Γκόρ...!!!

--"Πήγατε σε στριπτιζάδικο...?"  
--"Όχι τέτοιες "Άγριες", τις κανονικές..!"  
--"Α...από εκεί προέρχεσαι κι εσύ ΜΕ-ΤΙΣ-ΣΤΗΤΕΣ-ΡΩΓΕΣ-ΤΑ-ΑΓΑΛΜΑΤΕΝΙΑ-ΜΠΟΥΤΙΑ-ΚΑΙ-ΤΗΝ-ΑΔΙΟΡΑΤΗ-ΓΡΑΜΜΗ- ΤΟΥ-ΜΠΙΚΙΝΙ-ΠΟΥ- ΑΦΗΝΕΙ-ΛΙΓΑ-ΠΡΑΓΜΑΤΑ-ΣΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΙΑ...?"  
--"Ουλάχ..!!", την ξανασύστησε ο Αζρούν περήφανος.  
--"Καλά..! Τώρα μου ξαναέφυγαν...", είπε ο Γκόρ. "Θα ξαναπάω μέσα στη σκηνή μου, γιατί τα πόδια μου τρέμουν και τρίζει η μασέλα μου... Ο Γκόρ νόμοζε οτι η Στύση του τα είχε φτύσει... Ο Γκόρ έκανε λάθος... Το Μεγαλείο του Γκόρ, είναι οτι αναγνωρίζει τα λάθη του... Θα το χρησιμοποιήσει αυτό ο Γκόρ στην επόμενη προεκλογική του εξτρατεία! Welcome back boys!!!"

Κι έτσι, με την άδεια του Αρχηγού, ξαναμπήκαν οι δυο φίλοι μαζί με την Ουλάχ στην ομάδα. Μα τα πραγματα δεν ήταν όπως τα περίμεναν. Ο Αζρούν και ΑΥΤΗ-ΜΕ-ΤΑ-ΥΠΕΡΟΧΑ-ΣΤΗΘΙΑ πήγαν κι έμειναν μαζί στην καλύβα του ΚΤΗΝΟΥΣ, όπου απολάμβαναν τον Έρωτά τους, πότε μόνοι και πότε με τον Γκόρ να τους παίρνει μάτι, προκειμένου να ετοιμάσει τους Προεκλογικούς του Λόγους. Ο Ζούφρν, πήγε κι αυτός στη δική του καλύβα λίγο πιο εκεί, μικρότερη από του Αζρούν, αλλά με ένα άνοιγμα ψηλά στα χόρτα της οροφής, για να παίρνουν ανάσα οι σκέψεις του. Όμως, δεν είναι εύκολο να είσαι ξεχωριστός και το Ταξίδι των δυο φίλων μας τους είχε κάνει ήδη ξεχωριστούς.

**Τ**ην Ουλάχ, δεν την συμπαθούσαν οι υπόλοιπες γυναίκες της φυλής. Ήταν ξένη, νέα, όμορφη, ερωτευμένη, είχε τον παιδαρά μαζί της και το μυαλό της ήταν γρήγορο. Όλα τα ελατώματα μαζί δηλαδή... Την πείραζαν συνεχώς, δεν της μιλούσαν. δεν την βοηθούσαν και δεν της έδιναν κακάκι κροκόδειλου για κρέμα νυκτός, την απόδιωχναν. Δε μιλούσε εκείνη, τα έπνιγε όλα μέσα της, μα η αγγαλιά του Αζρούν και η ασφάλεια που ένιωθε εκεί, μόνο για λίγο έδιωχναν την πίκρα της μακριά.

Το ΚΤΗΝΟΣ, από την άλλη, το ζήλευαν όλοι. Τεράστιος και δυνατός, είχε πάρει φόρα με τις εμπειρίες του και με τον Έρωτα της Ουλάχ και πέταγε...! Πρώτος στο κυνήγι, πρώτος στους καυγάδες, τελευταίος στην Άλγεβρα,(αλλά αυτό δε μετράει), τον φοβόντουσαν οι υπόλοιποι για λόγους που δεν καταλάβαιναν. Όσο για τον Ζούφρν, αυτός τα είχε δει όλα τούτα από καιρό πρίν. Αδύναμος και καχεκτικός, με τη σκέψη του 1 000 000 χρόνια μπροστά από την εποχή του, ο μόνος λόγος που τον κρατούσε να μην γίνει αποδιοπομπαίος ήταν η φιλία του με τον Αζρούν. Πέρασαν, έτσι, δυο-τρεις μήνες και κάποτε οι αντοχές όλων άρχισαν να εξαντλούνται. Γύρισ' ένα απόγευμα η Ουλάχ δακρυσμένη στην καλύβα του Αζρούν , την είδε εκείνος και παραξενεύτηκε...:

--"Ουλάχ...γιατί έχεις Υγρές Τσίμπλες...?"  
--"Δάκρυα είναι Αζρούν..."  
--"Δυσκοιλιότητα, ε...? Πρέπει να σταματήσουμε τις ρίζες καλαμιού... Κι εγώ τις προάλλες που σφιγγόμουνα, έκανα πολλή ώρα να βγάλω το καλάμι από τον κόλο μου..."  
--"Όχι αγαπημένε μου...Απλά δεν αντέχω άλλο..."  
--"Μόλις βγει θα δείς...Θα αισθανθείς καλύτερα!! Γιατί έχω και Ιατρικές Γνώσεις!!! Doctor του Κώλου είμαι ο Φοβερός, ο Πρωκτολόγος ο Αζρούν!!!"  
--"Μα...όχι αυτό, Κτήνος μου.... Δεν περνάω καλά...Οι γυναίκες της φυλής με

διώχνουν...Ο λαός σου δε με θέλει για κάποιο λόγο... Κι εκτός από εσένα και τον Ζούφρν, κανείς δε με βοηθάει..."

Το ΚΤΗΝΟΣ σώπασε. Λίγη του φάνηκε η δύναμή του, αδύναμα τα τεράστια μπράτσα του, το ρόπαλό του δε μπορούσε να τα βάλει με τη δυστυχία της αγαπημένης του. Πήρε την Ουλάχ στην αγκαλιά του και της ψιθύρισε:

--"Ο Αζρούν δεν έχει τι να πεί. Κι όταν ο Αζρούν δεν έχει τι να πεί, πάει στον Ζούφρν, γιατί ο Ζούφρν πάντα έχει κάτι να πεί. Ο Αζρούν θα βρεί τρόπο να έρθει το Χαμόγελο πίσω στην Ουλάχ."

Είχε ήδη σκοτεινιάσει όταν ο Αζρούν με την Ουλάχ έφτασαν στην καλύβα του Ζούφρν. Σιγόκαιγε η φωτιά σε μιαν άκρη, μα η φωτιά που είχαν και οι τρεις μέσα τους είχε θεριέψει.

--"Ζούφρν, we have a problem..."

--"Τί πρόβλημα, φίλε μου...?"

--"Η Ουλάχ είναι δυστυχισμένη...Κι Ο Αζρούν το ίδιο..."

--"Κι ο Ζούφρν μια από τα ίδια..."

--"Ποιόν να ΚΟΠΑΝΗΣΩ για να φτιαξουν όλα?"

--"Δεν θα φτιαξουν τα πράγματα με το ξύλο, φίλε μου..."

--"Δεν θέλει Ξύλο...? Θέλει Κεραμικό...? Θέλει Μέταλλο...??Πες μου κι ο Αζρούν θα συγκολήσει Πριτσίνια, ο μαέστρος, ο Ανυπέρβλητος ο Ηλεκτροσυγκολλητής ο Αζρούν!!!"

Κοίταξ' ο Ζούφρν τα μάτια της Ουλάχ, θλιμμένα, φυλακισμένα, κοίταξε το χέρι της που χανόταν μέσα στη χούφτα του Αζρούν, να βρεί ασφάλεια και να δώσει αγάπη, κοίταξε και το φίλο του που τόσους κινδύνους είχαν αντιμετωπίσει, μα πρώτη φορά η φωνή του κουβαλούσε την Απελπισία, πήρε μιαν ανάσα και είπε ήρεμα...:

--"Πρέπει να γυρίσουμε πίσω..."

Η Ουλάχ κι ο Αζρούν, δεν κατάλαβαν τι ήταν αυτό που μπήκε πρώτο μέσα τους... Τα λόγια του Ζούφρν, ή η ανάσα του πρίν τα προφέρει. Ακίνητοι έμειναν για λίγο, σιωπηλοί, το χέρι του Αζρούν έσφιξε το χέρι της αγαπημένης του κι έπιασε το φίλο του από τον ώμο. Και σαν πέρασαν λίγη ώρα έτσι, ξανακοιτάχτηκαν, χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο και ο Αζρούν μίλησε πρώτος:

--"Ο Αζρούν θα φτιάξει βαλίτσες!!!"

--"Ο Ζούφρν τις έχει ήδη έτοιμες!!!"

--"Η Ουλάχ είναι έτοιμη για ταξίδι, αλλά δεν έχει προλάβει να κάνει αποτρίχωση..."

Παράξενος ήταν ο αέρας που γέμιζε τα πνευμόνια τους καθώς ξεμάκρινων από τον Καταυλισμό. Γεμάτος μυρωδιές, ελεύθερος, κρύωνε τα σωθικά τους με έναν τρόπο που τους έλεγε πως είχαν πάρει τη σωστή απόφαση. Κι όσο κι αν έμοιαζε γνωστός ο δρόμος που (ξανα)περπατούσαν, τόσο η ζωή που είχαν πλέον διαλέξει έμοιαζε- και ήταν- διαφορετική. Για τον Αζρούν και τον Ζούφρν ήταν σαν να ξεκινούσαν πάλι το ταξίδι τους, μα αυτή την φορά είχαν κι έναν προορισμό. Γοα την Ουλάχ, η αίσθηση οτι θα ξανάβλεπε τις Γυναίκες κι οτι θα ζούσε μαζί τους μαζί με τον Θηριώδη αγαπημένο της και το κοφτερό μυαλό του Ζούφρν, ήταν ό,τι καλύτερο της είε



συμβεί στη ζωή της.

Οι κίνδυνοι ήταν λιγότεροι μιας κι ο δρόμος τους ήταν λίγο-πολύ γνωστός πια κι απέφευγαν τις κακοτοπιές εύκολα. Κι αφού πέρασαν πολλές εναλλαγές της μέρας με τη νύχτα, τα πόδια τους πατούσαν τα κοφτερά βράχια κάτω από τη Μεγάλη Σπηλιά!!! Ήταν μόλις που ξημέρωνε... Πήρε ο Αζρούν αγγαλιά στη μια μασχάλη την Ουλάχ και στην άλλη τον Ζούφρν και φώναξε ενθουσιασμένος :

--"Χα...!!! Ο Αζρούν, ο Ζούφρν και η Ουλάχ γύρισαν Πίσω!!! ο Αζρούν είναι Πολύ Χαρούμενος!!! Ο Αζρούν και οι φίλοι του θα ξεκινήσουν την Καινούρια Ζωή τους!!!"

Οι άλλοι, κάτω από τη μασχάλη του, υπέφεραν... Ίσα που μπόρεσε ο Ζούφρν να τραυλίσει :

--"Φίλε μου... Βρωμάει σε ΜΗ ανεκτό βαθμό..."

--"Τι πράγμα...?"

--"Η Μασχάλη σου..."

--"Ναι, αλλά φαντάσου Τι Γίνεται στον Κώλο μου...!!!"

Έπρεπε να περάσουν τόσες σελίδες για να πει το Κτήνος κάτι που θα μπορούσε να θεωρηθεί και αστείο... Τους πήραν χαμπάρι και οι γυναίκες που έβγαιναν για το πρωινό τους Beaute, γέλια, χαρές, ενθουσιασμός, της κακομοίρας έγινε.

Αγγαλιάστηκαν όλοι, έβγαλαν κραυγές, τσίσα κι άλλα πρωινά, η Γκούν έβγαλε τα φρύδια της από τη χαρά της και τα έδωσε στον Ζούφρν να τα έχει Φυλαχτό για την διάρροια, πήρε εκείνος την Φρυδοτροιχιά και σκεφτόταν πως να φτιάξει τροχαλία.

Από πάνω τους, το φεγγάρι αχνό έλεγε την "Καλημέρα" του στη Φύση που ξυπνούσε κι ετοιμαστηκε να πάει για ύπνο μιας και τον είχε ζαλίσει ο Αυτόφωτος Σαχλαμάρας και οι Ηλιακές του Εκρήξεις. Μια βαριά μυρωδιά έφτασε στα ρουθούνια του προϊστορικού Τσιλιβίθρα, γύρισε το κεφάλι του αυτός προς τα ψηλότερα βράχια και χτύπησε η καρδιά του Δυνατά...! Το Μεγάλο Λιοντάρι από ψηλά, είχε αισθανθεί τον Φίλο του που επέστρεψε και του χάριζε ένα από τα δυνατότερα και πιο χαρούμενα γρυλίσματά του...!





## THE THING IS ENDING...!

Είχαν σαστίσει τα Ζώα με την ιστορία της κουκουβάγιας. Με ανοιχτά τα στόματα, σαλάκια να τρέχουν και βουρκωμένα μάτια, δεν έβγαζαν ούτε έναν ήχο από το στόκ. η κουκουβάγια χαμογέλασε από μέσα της, αλλά δεν το έδειξε. Έτσι είναι η Επιτυχία του Λαοπλάνου, σαν Πέος-Σηματοδότης... Τον ακολουθείς αλλά ΔΕΝ τον δείχνεις. Μόλις πέρασε λίγη ώρα ακόμα, χωρίς πολλά λόγια, σχεδόν σαν να πέρασε ταυτόχρονα η ίδια σκέψη από τα μυαλά όλων τους, τα ζώα αγκαλιάστηκαν και μόνιασαν. Ένωσαν γούνες με πούπουλα, ράμφη με κέρατα, κεραίες με νύχια και - με την εξαίρεση τον Κάστορα που είχε πάρει αγγαλιά την αγριογαλοπούλα κι έμοιαζε με Σερβιέτα - έβαλαν τον Πόλεμο τους πίσω στο Παρελθόν. Σαν πλακίτσα θα τον διηγούνταν οι μεταγενέστεροι και τίποτα παραπάνω. Άνοιξε η κουκουβάγια τα φτερά της, πέταξε ψηλά και είδε τα λόγια της να έχουν νικήσει όλες τις Πολεμικές που μπορούσε να σκεφτεί το μυαλό τους. Το Δάσος και το Λιβάδι δίπλα του, ήταν και πάλι το σπίτι όλων και όλοι ήταν ευπρόσδεκτοι. Και μιας και τους είχε ξημερώσει όλους με την ιστορία της, τώρα έψαχνε το αγαπημένο της κλάρι για να κλείσει τα σοφά της μάτια και να κοιμηθεί.

Μια καινούρια μέρα ξεκινούσε στο Λιβάδι. Ο Ήλιος ξαναχασμουριόταν λες και του είχε μπει ο Ωρίωνας στον κώλο, ο αέρας γαργαλούσε τα Βούρλα, το ποτάμι έπεφτε πάνω στις πέτρες στις όχθες του και τις έκανε να βγάζουν έναν ήχο λες και κατουράνε ταυτόχρονα 15 Μετεξεταστέοι Ανώνυμοι Αλκοολικοί, όλα φαίνονταν νορμάλ. Όλα, εκτός από μια μικρή λεπτομέρεια... Ανάμεσα από τα Σαπισμένα Γκρινιάροχορτα, ένα μοναδικό αλλόκοτο χόρτο είχε ξεφυτρώσει κι έκανε κούνια μπέλλα ανάλογα με τις διαθέσεις του ανέμου. Μια καλαμιά δίπλα του, ξανασάστισε:

--"Καλημέρα σας..."

--"Γεια σου Μωρό..."

--"Είμαι η Καλαμιά....."

--"Καυλα είσαι Καλάμω μου..."

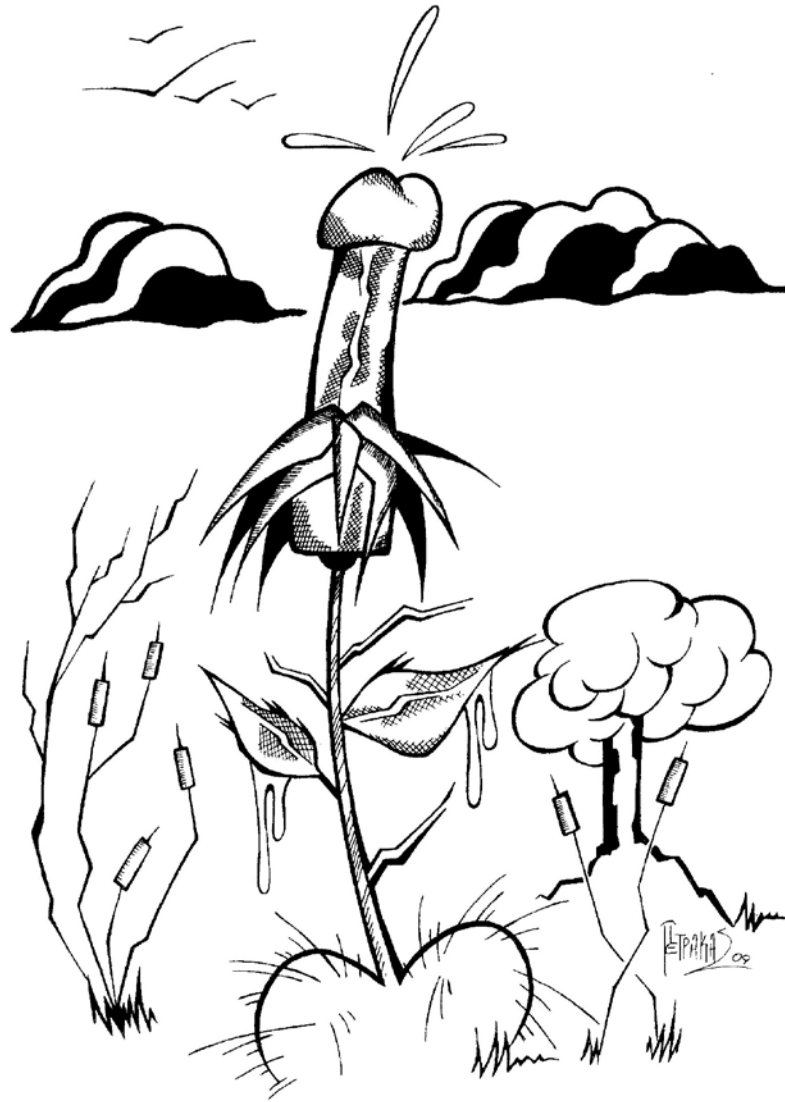
--"Δεν σας έχω ξαναδεί από εδώ....."

--"Άμα με δεις από πάνω σου, θα πατσίσουμε, μωρό..."

--"Και... πως λέγεστε Άγνωστο Χόρτο...?"

--"Ω...! You may call me...ΚΑΥΛΟΧΟΡΤΟ...!"

The End...?



«the....Καυλοχορτο!!»

